

MAJORNA
MAYHEM!

Jonas Pedersén

”Och vi är kontraproduktiva tills den dan vi dör,
vi är experter på att hata det vi själva gör.
Indoktrinerade att alltid vara lite sämre,
det resulterar i att ingen ens försöker längre!”

- **Roffe Ruff** i låten ”*Majorna*”

Omslag: mst och Rude Veritas

(Tack till Fröken Jansson.)

När ängeln släppte den skadade demonen rakt ner i gatan tio meter framför mig med en kraft som gjorde att asfalten sprack i sina sömmar ställde jag en enkel fråga till mig själv: ”Har jag tagit syra idag?” Jag tittade genast ner på mina händer, det finns två förklaringar till det agerandet, dels är vissa smarta nog att rita något på sina händer när de går på starkt sinnesförändrande droger. En del skriver namnet på drogen de går på, eller ett kodord, jag har alltid tyckt att det räcker med en smileygubbe, det hjälper något oerhört när man ser saker som en skadad demon störta från himlen om man förstår att man nog inte är galen ändå. Det är även omöjligt att se sina egna händer som något normalt om man har huvudet fullt av hallucinogener. Tyvärr var mina händer helt rena från klotter och såg ut som mina händer, varken mer eller mindre. Detta fick mig att dra slutsatsen att jag till slut hade tappat det helt och troligen borde lägga in mig på psyket, be om några hekto psykofarmaka samt en tyck-om-dig-självt-röja. Det fick dock vänta, jag hade slut på både cigg och kaffe, vilket betydde att såna petitesser som bibliska figurer inte hade en chans att stoppa mig.

Demonen hade landat mitt i Hängmattans nedersta punkt, vid hållplatsen Kaptensgatan på Karl-Johansgatan, precis framför ICA. Spårvägsrälsarna låg söndertrasade och avslitna i gropen som den sprattlande kroppen hade skapat. Det jag fann mest underligt var demonens klädsel, den hade ett par utslitna jeans på sig och en vit Black Flag T-shirt, hade inte dess hud varit lätt rödfärgad, dess svans sprattlat så frenetiskt och haft två små horn på den rakade skallen så hade jag trott att det var en vanlig punkfantast som dånat i gatan. Spårvagnen som väntade på hållplatsen stod stilla och chauffören hade ett skräckslaget ansiktsuttryck samtidigt som människor flydde från vagnen i panik. Detta gjorde mig konfunderad, hur gigantisk var min pågående psykos egentligen? Jag försökte stanna en springande tonårstjej som flög förbi mig för att fråga något om klockan så jag kunde återfå lite sans i allt kaos, men hon knuffade bara till mig så jag nästan tappade fotfästet och fortsatte springa. ”Fullt möjligt att det är normalt tonårsbeteende”, tänkte jag.

Ängeln hade börjat stiga ner från sin höga position ovanför våra huvuden. Det var en kvinna, klädd i en vit klänning som bara knappt kunde skiljas från den bleka huden, en gloria la sig runt hennes svarta hår som en blomsterkrans och hennes vingar var lika breda som hennes utsträcka armar. Hon landade i gropen där demonen fortfarande skrek av smärta, hennes ben låste fast honom när hon ställde sig grensle över den sprattlande kroppen. Ur hennes framsträckta händer strålade ett vitt ljus ut och ett dån bedövade mina öron när demonen förvandlades till en hög svart aska genom att brinna upp inifrån.

Alla hade nu sprungit från gatan förutom spårvagnsföraren som satt förstenad i sin kur och undrade om banservice kunde fixa rälsen. Jag hade hela tiden rört mig försiktigt framåt och försökt bete mig så normalt som möjligt för att ingen skulle se min rasande galenskap. Jag stod nu bara några decimeter bakom ängeln i gropen, sakta sträckte jag ut armen och knackade henne respektfullt på vingen. När hon vände sig om kunde jag se tårar rinna från hennes klarblå ögon.

- Ursäkta... är du verklig?

Hon stirrade rakt in i mina ögon, hennes iris flackade och speglade hela universum.

- Ja.

Jag nickade till tack och gick in på ICA, det var nästan tomt förutom några som tagit skydd bakom en kassa där de fortfarande kunde se vad som hände utanför. Ingen personal syntes till så jag gick och hämtade ett kaffepaket och några röda Prince i en kassa där ingen hukade sig. När jag kom ut genom skjutdörrarna igen var ängeln borta och kvar låg bara askhögen demonens kropp förvandlats till. Förvirringen över min mentala status hade inte minskat när jag lufsade upp mot min lägenhet med en stulen cigg i mungipan. Bakom mig hörde jag sirener och vingslag.

2

Ingen vet varför Armageddon började i just Majorna. En del hävdar att det hade med stadsdelens delade moral att göra där man aldrig visste om man tillhörde medelklassens hycklande humanism eller trasproletariatets laissez-faire attityd. Andra hade mer teologiska resonemang där man talade om Nordens relativt sena kristnande och vår rasande sekularisering, det var massa tjafs men poängen var att himlen och helvetet slogs om våra själar. En av de mer realistiska teorierna handlade däremot om GHB. Varken änglar eller demoner blev påverkade av alkohol, GHB hade dock rätt beståndsdelar för att få dem båda glömma striderna, sorgerna och låta dem dansa bort den brinnande natten. Det gjorde Göteborg till en bra stad att uppehålla sig i, västkusten har en stark tradition av gobbe och flera labb har legat i just Majorna. Personligen kände jag att alla teorier var rätt överflödiga. Varför inte Majorna? Det är ett trevligt ställe, ska man slåss kan man lika gärna göra det här.

Vad valet än berodde på hade de gjort sig hemmastadda i stadsdelen. Änglarna var rätt forta med att slå läger i Carl Johans kyrka, man kan se den från mitt fönster. Min utsikt hade dock ändrats lite då de rev ner kyrktornet redan första natten, de behövde nog luftrummet, en kyrkoherde strök med i demoleringen. Demonerna däremot hade intagit Röda Sten för sitt huvudkvarter, inverkan det hade på stadsbilden blev lite större då änglarna rent sonika sprängde Älvsborgsbron för att försvåra för sina fiender. Sex lastbilar och minst femton personbilar föll ner i älven, varav en lastbil och massa bråte träffade Tysklandsfärjan som passerade under och kantrade. Alla ljusblixtar och eldklot hindrade räddningsaktionen så pass att väldigt få överlevande tog sig därifrån. Jag antog att resten som blev kvar på vraket ransonerade buffén och började slåss om spelautomaterna ganska snabbt.

Valen av baser fick som konsekvens att början av många strider koncentrerade sig runt Chapmans torg vilket gjorde att jag och Fröken Jansson fick kliva över många deformerade lik när vi skulle ta vår traditionsenliga öl på Hemmaplan. Runt oss rasade olika sorters uppgörelser, de flesta stannade aldrig i närheten utan flyttade sig några kilometer bort för varje lyckad träff. Det fanns mycket kraft i både änglarnas ljusblixtar och demonernas eldklot, dessutom kunde de slå med en rörelseenergi hårdare än ett X2000 i full fart, och med mycket liten träffyta. Jag och Jansson frodades i de här omständigheterna, vi delade nämligen samma filosofi kring livet och chanserna för dess abrupta slut. Ingen av oss sökte döden aktivt, men vi kunde inte bry oss mindre om den skulle knacka oss på axeln och göra allt svart. Det är ungefär som ett jobb man inte riktigt trivs på men som man inte kan finna någon anledning att sluta på. Man fortsätter bara gå dit tills chefen en dag avskedar en för att man har stulit för många portionspåsar kaffe, och då slutar man gå dit utan att vändas allt för mycket över det. Därför flydde vi inte stan, därför fortsatte vi gå till samma ställen trots att det nu var kulissen för ett episkt krig och enbart därför hade vi roligare än de flesta som fruktade något som ska drabba oss alla. Vi tänkte båda bara att: ”Armageddon, det kan ju bli skoj!”

Inne på den mörka krogen var det nästan tomt på folk, bara en stammis stirrade i ölen vid bardisken. Läderfåtöljerna som både skar sig mot och bidrog till den sunkiga inredningen stod utan gäster och gav en nästan spöklik stämning i den stora lokalen. Detta berodde inte alls på omständigheterna utanför, krogen var alltid såhär välbefolkad, på något sätt tror jag att stammisen som hängde där bara hade glömt att gå hem. Vi sladdade fram till bardisken och beställde varsin Kilkenney för att bli av med vårt halsont, som troligen berodde på för många Kilkenneys dagen innan. Bartendern blev lite paff när vi halade fram kontanter.

- Har ni inga cigg istället?

Jag gav honom ett paket som jag hederligt stulit från ett öde ICA och förhandlade fram ett pris om tre omgångar. Han tände en på direkten och gav mig eld, rökförbudet hade liksom glömts bort i all kalabalik. Vi tog våra öl och ett tomt glas som askkopp till vårt sedvanliga bås.

- Hur går det med duden då? frågade jag efter en djup klunk som genast dödade smärtan i halsen.

- Vet inte, han blev kvar på Hisingen.
- Kan han inte ta Gamla Göta Älvs-bron?
- Har du inte hört? De barrikaderade den igår med det där Parisehjulet.
- Åhfan... tur att det kom till användning någon gång i alla fall. Tingstadstunneln då?
- Har den någonsin funkat?
- Sant...

Vi stirrade ner på skummet i några sekunder innan vi båda ställde frågan som hade blivit standard:

- Några som dött?

Som tur var hade ingen av oss haft några nära förluster sen vi senast snackades vid, men vi hällde ut några droppar på bordet till minne av de ytligt bekanta vi ändå hade hittat längs gatorna.

- Men, hur fan ska du komma hem till Hisingen då? kom jag på när jag slurpat upp det sista i botten av glaset.

- Ja, det kan bli lite stökigt va.
- Vill du vara kombo hos mig medan du filar på det?
- Gärna!

Vi bestämde oss för att fira våra nya boendeformer med att dra ner till Systemet. Solen örfilade oss i ögonen sådär fientligt som den alltid gör när man kommer ut från en skum krog där man skyddats av mörka vrår och pessimism. De flesta slagsmål hade verkat flytta sig långt från epicentrum för tillfället, vi lallade nerför backen medan vi sjöng ”Start wearing purple” och höftacklade varandra. Vid bolaget, som givetvis var stängt, stod en demon klädd i kilt och wife-beater och kastade sten på bensinpumparna. Vi började sparka på dörrarna och fönstret, vi testade till och med några höftacklingar, Fröken Jansson är grym på dem efter att ha spelat rollerderby. Men inget fungerade, så jag slirade över till demonen.

- Kan du bara bränna ett hål i väggen där?
- Visst... svarade han slött innan hans ögon lyste upp som om han fick en idé.

Han brände snabbt upp det önskade hålet och återgick sedan till bensinpumparna som han nu skickade små eldklot mot så de exploderade en efter en till hans stora nöje. Vi smet in genom hålet och duckade för det ricorcherade bråtet. Två kundvagnar fylldes med den dyraste whiskeyn, rom till mig och vodka till Jansson. Någon öl tog vi inte, man får lov att ransonera, jag slängde dock in en låda gin.

- Två veckor va? frågade Jansson.
- Åhfan, du tar det lugnt alltså.

När vi baxat hem våra nyfunna skatter och på något sätt lyckats få upp, inte bara spriten, utan även vagnarna till tredje våningen utan hiss upptäckte vi att något fuckface hade bränt ett hål en halvmeter i diameter i min vägg. Halva min TV hade smält av hettan diagonalt och jag mumlade länge om FIFA 13 som snart skulle komma ut medan Fröken Jansson, som är den händigaste av oss två hängde upp en presenning över hålet. Sedan satt vi hela natten, drack kopiösa mängder whiskey och tittade på änglar som drog upp demoner i himlen och demoner som sköt ner änglar. Himlen var sådär röd den gärna blir bakom Älven och vi däckade till ett av världshistoriens mest spektakulära skådespel.

Dagen efter vaknade vi båda med halsont igen...

En positiv sak med Armageddon var att många religiösa fanatiker drog ut i strid mot demonerna och dog omedelbart, tråkors och vigvatten bet inte riktigt på dem. Jag hittade personligen Åke Greens lemlästade kropp på Bangatan och spelade fotboll ett tag med hans avslitna huvud. Annars brydde sig varken demonerna eller änglarna om oss människor, så länge man inte kom i deras väg lät de oss vara ifred. Jag och Fröken Jansson glädde oss åt detta då det även var vår filosofi angående människor.

Vi hade sladdat runt i Majorna i en vecka nu utan att ha något speciellt att göra. Visst hade vi båda jobb att gå till, men spårvagnarna gick ännu mindre frekvent än vanligt och jag fick på omvägar veta att halva vårdavdelningen jag arbetade på hade slitits sönder av ett ovanligt intensivt slagsmål som demonen vann. I den delen som var söndertrasad låg mitt omklädningsrum och kläder, och jag kan väl inte jobba naken heller? Därför lallade vi omkring i livet som om domedagen var här, vi plundrade lite butiker, samlade klockor från döda människor och söp utan en tanke på bakfyllan. Solen sken på oss som den gör under försommaren när vi lommade mot Slottsskogen för att fira in sommaren med whiskey och vita bönor i tomatsås. För säkerhetens skull tog vi en sväng förbi det nedgångna pizzahaket Emonas som också serverade öl, men det var tyvärr fortfarande stängt, ägarna tillhörde dem som flytt stan redan första dagen. Om vi inte hade bestämt oss för att gena mellan gårdarna bakom Emonas fram till Majvallen skulle dock dagen blivit väldigt kort. En strid rasade på fotbollsplanen och gatan så hård att asfalten flög när ängeln blev dragen halvvägs begravd i den. Eldklot och ljusblixtar rev ner alla fasader de kunde komma i närheten av, ängeln blev kastad rakt in i klubbhuset och demonen var direkt på den igen. Det var oftast på det sättet som demoner vann strider, till skillnad från änglar kunde de inte flyga, men i gengäld rörde de sig fortare än det mänskliga ögat kunde uppfatta. Denna ängel kom dock upp på fötter snabbt igen, och medan demonen höll ett fast grepp runt hans hals reste han sig mot himlen med imponerande vingslag. Demonen försökte komma runt ängeln för att slita tag i hans vingar men föll på eget grepp när ängeln slog ner den mot gatan och samtidigt skickade iväg en ljusblixt som träffade den rödhjade kvinnliga kroppen femton meter innan hon slog i marken. Ängeln tumlade ner någonstans i Slottsskogens Azaleadal och tystnade, både jag och Fröken Jansson väntade på att demonen skulle förvandlas till aska.

Det var så både demoner och änglar dog, de brann upp inifrån och förvandlades till svart respektive vit aska. Eftersom detta var Majorna hade givetvis några redan försökt snorta pulvret för att se vad som skulle hända. Hälften av dem dog enligt vittnen i vad som verkade vara obeskrivliga smärtor och den andra hälften dog med ljud och uttryck av total eufori. I och med att åskådarna inte hade haft koll på vilka som tog vilket pulver vågade ingen fortsätta experimentera. Demonen började dock inte brinna, hon låg bara där, i konvulsioner men ändå knappt rörlig. Jansson försökte hålla fast min arm när jag gick fram mot den döende varelsen. Runt demonen var det hett, hennes kropp kämpade med en sån kraft att den värmdes upp allt runt sig. Jag satte mig på huk bredvid den och la en hand på hennes kind, ögonen var nästan mörka men man kunde skimta en röd eld dansa runt hennes pupill. Villrådigt famlade jag tag i min mobil och googlade snabbt fram numret till Röda Sten, ringde och hoppades på det bästa. Flera signaler gick fram innan någon svarade med förvirring och irritation.

- Uuurghrurhghuuu! hördes i luren.

Demoner och änglar talar inte människospråk, de gör ljud som vi människor förstår precis som ord, men det fungerade tydligen inte via telefon.

- Ehm, jo hej. Jag vet inte om du förstår det här, men alltså det är såhär att en av er ligger skadad vid Majvallen och jag tän...

Jag hann inte längre innan jag blev bortknuffad fem meter av två demoner som kom från ingenstans, lyfte upp den skadade kroppen och försvann lika fort igen. Mobilen hade inte fallit ur

min hand och jag förde den till örat, men de hade redan lagt på. Fröken Jansson var snabbt framme och hjälpte mig upp.

- Fan, sa jag medan jag hostade och förstod att ett revben var brutet.

- Vad gjorde du?

- Jag ringde bara... de där jävlarna borde börja köra ut pizza!

- Ååååhhh! Pizza! Vill ha!

- Sorry... men hey, vi kan dra till Emonas och baka vår egen?

Hon lyste upp och började studsas som hon alltid gör när hon blir såld på en ny idé. Vi slängde våra vita bönor och öppnade whiskeyn.

Eftersom Jansson bakade pizzorna blev de delikata och eftersom ölen alltid varit lite avslagen på Emonas gjorde det inget att det var jag som höll upp dem från tappen.

Andra Långgatan har alltid varit en oas för oss som inte riktigt passar in någon annanstans. Den har funnits där för oss som inte är välkomna på Avenyn, som inte gillar Vasa, som knappt vill se åt Linné och som inte riktigt har fattat vart Magasinsgatan ens ligger. Den bilden blev ännu mer skarp efter att änglarna och demonerna hade intagit staden, Andra Långgatan var nu inte bara en samlingsplats för missanpassade fuck-ups, den var ett uttalat Ingenmansland för de båda stridande sidorna. Det var på sunkiga barer som Kellys, Lasses och Kings Head som de gemensamt drack GHB upphälld från tapp och sjöng sånger tillsammans som gjorde det svårt att förstå att de dagen efter skulle ut och döda varandra än en gång. Alla människor som faktiskt hade något annat ställe att gå till försvann snabbt dit igen, det fanns inga fler hipsters eller tras-turister där längre. Kvar var vi som inte riktigt passade in någon annanstans.

Våld har aldrig varit ett framstående drag på gatan, men det blev ännu tydligare nu, alla slagsmål bemöttes snabbt genom att en ängel eller demon tog upp den hetlevrade stackaren och kastade honom högt upp i luften. Vanligtvis landade människan runt Heden, de som överlevde fortsatte rent sonika att festa där, vilket gjorde att Avenyn inte hade ändrat karaktär alls, det har alltid varit en sophög för folk som inte bör förpeta Andra Lång. De två arméerna ville ha lugn och ro, det var en fredad zon som sattes upp runt Järntorget. Vi som däremot aldrig har haft överproduktion av testosteron eller haft tillräckligt små kukar för att behöva hävda sig genom nävarna, var välkomna att dela lokal med de gobbeglada varelserna. Jag och Fröken Jansson utnyttjade ofta den möjligheten.

Det var en sådan kväll vi satt i ett bås på Kellys och beskådade ett märkligt spektakel, ett gäng änglar och demoner satt vid ett bord och sjöng varannan ton på en oerhört glad melodi. Jansson var givetvis redan uppe på bordet och dansade medan jag försökte skydda min öl från hennes Martens. Jag lyckades freda den från en spark genom att svänga glaset till vänster, vilket tyvärr betydde att jag slog till hennes ben så hon föll över bänken. Jag reste mig hastigt för att se hur det gått, men hon studsade snabbt upp och utbrast glatt "Aj!" innan hon fortsatte dansa. När jag satt mig ner igen såg jag något vitt i ögonvrån, jag tittade likgiltigt upp bara för att se en ängel med en fläckfri klänning stå bredvid bordet och titta nyfiket på mig.

- Du fascinerar mig, sa hon frågande.

Jag tittade genast ner för att se om jag hade druckit öl med T-shirten igen, men den var någorlunda ren.

- Åkaj? Varför det då?

- Du var en av de absolut första som någonsin såg oss, alla andra av din art flydde, men du hade en fråga.

Konfunderat sökte jag hennes blick för att förstå vad hon menade.

- Du frågade mig om jag var verklig, så nu skulle jag vilja fråga dig en sak...

Jag lyckades fånga hennes ögon och såg hela universum speglas i hennes iris.

- ... var du nöjd med svaret?

- Mja, alltså, jo... hellre att hela världen blir galen än bara jag.

- Det var rätt egoistiskt av dig. Får jag sätta mig ner?

Jag nickade mot Janssons gamla plats till svar, men hon satte sig halvt på huk bredvid bordet istället som om hon spanade efter något. Hennes ställning påminde lite om en fågelhunds.

- Vad heter du?

- Jonas.

- Vad betyder det?

- Det betyder duva på hebreiska.

- Men du kan ju inte flyga?

- Nä, i och för sig, men man säger ju också att stadsduvor bara är flygande råttor.

Hon undersökte mitt ansikte med en fokuserad blick.

- Ja... du är lite lik en råtta antar jag.

Jag skrattade till och hon såg förvånad ut.

- Var det roligt?

- Jag tyckte det... vad heter du själv?

- Forma.

- Vad betyder det då?

- Skönhet på latin.

- Då fick i alla fall du ett namn som passade.

Hon gav mig ett förvirrat leende, sen reste hon sig upp utan ett ord och bara gick därifrån. Jag ryckte på axlarna och fortsatte försöka dricka med munnen istället för tishan. Efter en stund ramlade Fröken Jansson ner på sin plats igen med två nya bärs. Allt såldes numera med hjälp av byteshandel och att skaffa saker på diverse olika sätt var något vi båda var bra på, därför hade vi nu gått och blivit rätt förmögna.

- Hur går det? frågade hon energiskt medan hon rullade på huvudet som hon brukar göra när hon nyss gjort något utmattande och skoj.

- Jag försökte flörta med en ängel.

- Hur gick det då?

- Vet inte, hon gick när jag kallade henne vacker.

- Stökigt. Spelar nog ingen roll ändå, tror de är könslösa. Du borde ha raggat på en demon istället, de har definitivt kön.

- Egna erfarenheter?

- Näää... men många polare har testat. Vet du att de har flera små kukar på sin kuk?

- Vaaa? Awesome! Undra om tjejkarna har massa små Guns inne i sin Gun?

Vi filosoferade vidare på ämnet i åtminstone en halvtimme.

Alla ställen dit man går för att dricka enbart för drickandets skull genomgår alltid en metamorfos ju längre kvällen lider. Först är stämningen avslagen, man försöker hitta svaren på alla livets gåtor i botten av nästa glas fadda öl. Livet går kräftgång när alla är försjunkna i suckar och avslagna diskussioner om att man troligen borde göra något annat. Men när man väl har funnit svaren, vilket du alltid gör, lyfts locket av den ångesttäta kitteln och man vet att man måste ta tillvara på kvällen. Antingen fann du ett svar du inte ville ha och festar vidare för att slippa tänka på det och lovar dig själv att aldrig ställa frågan igen. Annars fann du exakt det svaret du ville ha och då måste du fira det, för alla vet att imorgon kommer du att ha glömt det eller så förstår du att frågan troligen var fel formulerad. När klockan snart börjar närma sig stängning är dock alla frågor bortglömda och kvar finns bara fruktan för morgonen efter. Änglar och demoner utgör inget undantag till denna regel.

Sångerna som nu sjöngs var mörka, arga och ångerfyllda, blickar av vrede och uppgivenhet delades över borden. Jag satt mitt i denna domedagens molotov, Jansson hade redan snurrat vidare i natten och lämnat mig ensam mellan en ängel och en demon som talade väldigt hetsigt på ett språk jag inte förstod. Det var tydligt att om inte vapenstilleståndet legat över gatan hade dessa två slitit ut varandras strupar med brinnande vrede och jag frös av rädsla... men inte för dem. Det som fick min ryggrad att gömma sig i nacken var kvinnan som nyss glidit in på krogen. Hon gick aldrig in någonstans, hon gled fram genom trängseln som om hon ägde alla runt sig vilket hon nog hade kunnat göra om hon velat. Hon är alltid den enda och den sista som jag vill se, den enda människa som får mig att göra sådant jag inte vill, den där jäveln man gör saker för som man inte ens trodde att man kunde göra. Min Prinsessa. Och hon gick rakt fram till mig ännu en gång.

- Hej Lillefot...

Jag kallade henne Prinsessan Lillefot, hon hatar det. Jag vet inte hur små hennes fötter egentligen är, men när klackarna har det gyllene snittet som proportion mot fötterna kan de inte vara långbåtar

direkt.

- Hej, det var inte igår.

Det var helt sant, vi hade som vanligt inte träffats på några månader, vi kunde inte. Attraktionen och passionen var alltid för stark, dramatiken och tårarna kom som ett inkassokrav på posten de gånger vi gjorde misstaget att ha någon slags relation.

- Hur mår du Prinsessan?

Jag lyssnade knappt på svaret, jag var som vanligt fullt upptagen med valet att stirra antingen på hennes kalla ögon eller hennes korsetts förtrollande uringning.

- Du då? Du bor också kvar i Majorna?

- Ingen annanstans att ta vägen, inget annat att göra. Jansson bor hos mig nu också.

- Åh fan! Mår hon bra?

- Vi mår som vi alltid gjort...

Lamporna tändes över våra huvuden och sista beställningen ropades ut.

- Du ska med mig hem ikväll, konstaterade hon.

- Du säger alltid det.

- Du följer alltid med.

Morgonen efter gjorde jag som vanligt frukost åt henne medan hon sov som jag ställde på nattduksbordet innan jag kysste hennes panna och smög ut. Vi bor bara en cigg från varandra, men den vägen känns alltid oändligt lång, åt vilket håll man än går.

Det duggade lätt när jag och min polare Inuiten var på väg mot Opiumhålan vid Stigbergstorget för att få en bra utsikt av striderna över älven till vår öl. Inuiten frodades bäst av oss alla i det nya klimatet i Majorna, han hade med sitt eskimåblod alltid kunnat överleva i parker och trappuppgångar. Efter att alla rädda medelklassmänniskor försvann hade han dock helt plötsligt fått ett hem. Eller, han hade fått flera hem eftersom han flyttade runt mellan övergivna lägenheter, drack upp all sprit och tömde medicinskåpet innan han drog vidare till nästa tomma lya. Han visste även hur man styr sig i de mest extrema situationer. Det var därför vi var på väg till Periskogården, som det egentligen heter, han är den som passar bäst in där bland skrapet på den nedslitna kinakrogen, långt bort från pretentioner och påklistrade känslor. När vi passerade Sjöfartsmuseet hörde vi ett ovanligt aggressivt morrande uppifrån Sjömanstornet som demonerna nu intagit. De satt däruppe och spanade tillsammans med fiskarfrun, men efter änglar istället för försvunna fiskare. Försiktigt sneglade vi uppåt, båda två var väl bekanta med gamla regeln att man ska inte titta om man inte vill bli inblandad, men det var för sent. Det var just oss två de stirrade på och utstötte vrål som ingen av oss kunde tolka. Två sekunder senare rullade Inuiten nerför Hängmattan, jag såg inte ens efter om han reste sig, han har överlevt betydligt värre. Min uppmärksamhet var dessutom för upptagen med de två tonårskillar till demoner som stod framför mig och log sneda leenden. Utan att jag hann fatta vad som hände tog de mig under varsin arm och sprang iväg, de små regndropparna slog som hagel i mitt ansikte innan vi stannade fem sekunder senare. Det tog ett tag innan jag kunde orientera mig och fokusera blicken, det första jag såg var en kvinnlig demon i utslitna jeans-shorts och ett urringat vitt linne. Det andra jag märkte var att vi var på bryggan nere vid Röda Sten. Det tredje var den stora levande hummern hon hade i handen.

- Jag står i skuld till dig, sa hon med en sökande röst.

Jag hostade och försökte spotta ut insekten jag hade svält under den hastiga färden.

- O-hurgh-kej... dårå? Och vad är upp med den omilda behandlingen?

- Skadade de dig?

Hon slog till en av de andra så hans huvud sprack innan han föll i Älven.

- Ingen fara, jag överlever. Vad för skuld?

- Mitt liv.

- Huh?

Hon låste sin blick mot min och hennes röda hud verkade brinna runt hennes flammande ögon.

- AHA! Majvallen va?

- Ja... det var sekunder från att jag dog. Jag ska tacka dig. Det är kutym att bjuda er människor på fin mat. Här!

Hon la hummern i min hand som genast rev upp ett stort sår på min underarm med sin gigantiska klo. Jag kastade den på marken och vrålade till av smärta. Demonen som inte kravlade sig upp ur Älven skrattade till, hon gav honom en armbåge rakt över näsan så han föll baklänges. Jag stod förvirrad och försökte ignorera blodet som rann från min arm.

- Alltså... vi brukar koka dem först...

Hon tog ett steg framåt och lyfte mig i käken en halvmeter upp i luften.

- Lyssna här kryp, jag är inte bra på det här med tacksamhet, säg vad jag ska bjuda dig på då!

Jag försökte svara, vilket var svårt då hon låste fast mitt käkben med ett grepp som hade kunnat buckla till diamant. Hon släppte taget så jag föll ner på bryggan och jag undrade hur fan jag skulle kunna ta mig ur detta.

- Ehm, aj, jo, alltså... whiskey hade nog inte suttit fel nu?

- Rusdrycker, bra idé! DU! Hämta rusdrycker till oss!

Hon ryckte upp demonen som satt med en knäckt näsa och förvånad min. Han sprang genast iväg och var tillbaka en sekund senare med en flaska Jack Daniels och en dunk med vad jag antar var

GHB.

- Jag vill prata ostört med dig, konstaterade hon när jag öppnade flaskan och tog tre rediga klunkar. Men jag lovar att vara försiktig.

Hon gav mig en kram och vinden började återigen slå i mitt ansikte, nu kunde jag urskilja omgivningen, vi var på havet. Vatten skvätte i mina ögon, men vi var fortfarande över vattenytan. Hon stannade på en holme, satte sig på en sten och pekade på en sten mittemot där jag slog mig ner. Jag visste inte om jag var fucked eller frälst.

- Vad heter du?

- Jonas, svarade jag medan jag frenetiskt försökte bränna bort ovissheten med whiskeyn.

- Det är ett hebreiskt namn, är du hebré?

- Nä, det är bara ett vanligt namn häruppe i norr.

- Bra.

- Huh? Vad har du emot judar?

- Absolut ingenting, men de brukar ha något emot mig.

- Ptja... du ÄR ju en demon?

- Mitt namn är Jezebel.

Jag satte whiskeyn i halsen, vilket nog var lika bra för jag behövde lite sinnesnärvaro och jag hade redan kommit en bra bit ner på flaskan.

- ... *den* Jezebel?

- Mitt namn har fått ett rykte och betydelse som bara delvis är förtjänat. Men skitsamma, det är inget jag vill gå igenom. Vad vill du ha?

- Va? Vadå?

- Du räddade mitt liv, vad vill du ha i utbyte?

Jag funderade en stund på vad som var det korrekta svaret, men hur jag än sökte i mitt minne kunde jag inte hitta någon erfarenhet som skulle kunna vara till hjälp i den här situationen. Hon såg förväntansfull och obekvämt ut. Jag bestämde mig för att skjuta från höften och vara ärlig, en strategi som sällan brukar lyckas.

- Inget.

- Va? hon spände ögonen mot mig i frustration och besvikelse.

- Jag vill inte ha något.

Min kropp reagerade senare än de förvirrade tankarna som registrerade smällen och innan jag ens hann kippa efter luft låg jag mot klipphällen med hennes kropp ovanpå mig. Jag kunde inte röra mig och ville inte röra mig, jag kände hettan från eldflammorna som slog ut ur hennes brinnande hud och mina kläder var inte direkt flamsäkra.

- Så varför gjorde du det då? fräste hon i vrede.

- Jag tycker bara inte om att se någon lida om jag kan hjälpa det.

Hon släppte sitt grepp och satt på stenen igen, jag kravlade smärtsamt upp och undrade när jag senast andades.

- ÄR DU HELT JÄVLA GALEN!? vrålade jag i hennes allmänna riktning.

- Äh, håll käften.

- Du har ju fan psykotiska aggressionsproblem, muttrade jag och vacklade tillbaka till min sten.

Vi satt tysta ett bra tag, hon svepte halva sin dunk i stillhet. Måsarna flög ovetande över våra huvuden och utstötte skrien som ger havet en sådan tyst atmosfär. Himlen var klar härute och bara molnen runt horisonten gjorde att man hade något att orientera sig efter men jag visste inte varifrån vindarna kom som slog mig i ansiktet. Kobben doftade friskt salt och whiskeyn smakade alltmer som sinnesro och frid. Jag kisade mot solen och kunde i ögonvrån se henne snegla på mig med nyfikenhet i blicken.

- Du vet att du hade kunnat dö själv va? Om änglarna hade sett dig alltså.

- Tjejen, jag sitter på en isolerad ö och super med en borderlinedrabbad och våldsam demon som

bäst hör hemma på ett bibliskt psykiatri, tror du seriöst att jag är så jävla rädd om livhanken?

Hon stirrade rakt in i solen och log.

- Så varför slåss ni?

- Vad menar du?

- Ni demoner och änglar, varför hatar ni varandra så mycket att ni dag ut och dag in måste riskera era liv för att ta varandras?

- Vi hatar inte varandra. Vi är i krig.

- Ja, men varför?

- Det handlar om att de tycker att vissa saker är rätt.

- Och ni tycker inte att de tycker rätt?

- Vi skiter i vad de tycker är rätt, problemet är bara... om man tycker något är rätt så måste man också tycka att det som inte är rätt är fel.

- Och det är fel saker som är fel?

- Nej alltså, vi har ingen uppfattning om vad som är rätt och fel. Det är just det som är problemet, de har sin syn på hur man bör leva, vi har ingen sån syn alls. Inte bra premisser om man vill komma överens. Vi kan inte leva med någon som vill bestämma hur vi ska leva.

- Låter vettigt, men varför på jorden? Varför i Majorna?

- Har du varit i himlen någon gång?

Jag skakade på huvudet.

- Inte jag heller, lika lite som en ängel varit i helvetet.

- Okej, men...

- Nej, inga fler frågor.

Hon tog en klunk gobbe och hennes svans började göra otåliga rörelser.

- Tänker du be mig om något i gengäld för mitt liv snart? frågade hon med uppgiven röst.

- Nä... jag tänker inte sätta ett pris på ditt liv.

- En demons ord är inte värt mycket, men om jag fortfarande har lust när du ångrar dig så glömmet jag inte.

Timmarna flög medan dryckerna försvann nerför våra strupar. Solen kröp längs sin bana så långt åt höger att horisonten började ta slut och färgades röd. Vi pratade om allt som inte betyder något och därför blir det viktigaste i världen på en kobbe i Bohusläns skärgård. Hennes temperament mätte sig med min dryghet och vi bad varandra att dra åt helvete var tionde mening, eller rättare sagt, hon bad mig dö och jag bad henne att dra hem. Hon berättade om fester från svunna tider och jag rodnade lite när hon sa att jag hade passat in bra i Gomorra. Sedan sjöng hon en sång som var en hit på den tiden, det var en glad och aggressiv sång och hennes röst reste sig till register jag inte hade kunnat drömma om. Vi hoppade upp och började dansa dansen som inte har några direkta steg förutom fotstamp men som alla har inom sig och som bara är en rytmiskt känslös rörelse av kroppen. När den var slut tog jag vid och sjöng The Wild Rover för henne.

- Jag känner mig hemma, sa hon och gav mig en blick som instinktivt fyllde mig med upphetsad skräck.

Utan att veta hur låg jag återigen på klipphällen med henne ovanpå mig. Hennes tudelade tunga letade in sig i min mun och hennes kläder brann upp. Den långa svansen låste fast mig och jag ville inte ens ha något val. När en demon får orgasm är det lätt att man blir medvetlös.

6

Ni vet den där känslan? Den man får när man precis vaknar upp efter en vild natt och man undrar vart man är, hur man kom dit och vad man egentligen har gjort för att förtjäna all ångest som pumpar din mage full. Tankarna börjar snurra fast man inte vill, man försöker hålla fast dem, kedja dem i ovissheten och förklara för dem att man inte vill veta. Sen minns man och ångesten får plötsligt ett skäl att vara där och ökar med tusen knop i sekunden. Den känslan kan jag lova er är värre när man vaknar på en kobbe utan en ö i sikte, man har milda brännsår på sin kuk och strupen leker slipmaskin varje gång du andas, men det enda som omger dig är saltvatten.

Jag vände mig om och fann mina byxor, famlade i fickan för att få tag på mina cigg och tände en liggandes på rygg. Solen brände på min nakna kropp och måsarna skrek igen, mitt bultande huvud hatade dem för det. Sakta började jag minnas gårdagen, speciellt avslutningen och jag vände mig om för att se om hon var lika djuriskt vacker dagen efter. Hennes bara röda kropp med sin svans ihoprullad runt låret och de brinnande ögonen slog mig hårt med sin frånvaro. Jag stapplade smärtsamt upp och såg mig omkring, kobben var inte stor och hade inga döda vinklar. Långsamt började jag förstå, insikten kom inte direkt utan kröp sig på som ett kattdjur, sakta smygandes runt min hjärna innan den högg till och jag begrep. Jag var ensam på kobben, hon hade dragit och lämnat mig någonstans som jag inte visste var det var och utan möjlighet att ta mig hem. Whiskey-flaskan låg en bit bort, det var några klunkar kvar i den så jag svepte dem och funderade över mitt öde. Mobilen hade ingen täckning, inte för att det spelade någon roll, vem skulle jag ringa och vad skulle jag säga? "Är det Taxi Göteborg? Ja, hej, det är såhär att jag behöver en bil ehh... nä förresten, en båt till... hmm... någonstans i skärgården." Inte ens Fröken Jansson med sin erfarenhet av havet som gammal öbo hade kunnat hjälpa mig, och jag kunde ju omöjligen kasta mig i och börja simma i random riktning. Nä, jag var ganska fucked och whiskeyn var slut.

- JEZEBEL DIN SATANS JÄVLA HORA TILL DEMONISKA SPRUTLUDER! vrålade jag rakt ut över havet.

- Men vilket språk! hörde jag bakom mig.

Jag vände mig snabbt om och förväntade mig att få en smäll som skickade mig halvvägs tillbaka till land. Men det var inte Jezebel som hade reagerat på mina profaniteter. Istället såg jag Forma sitta på en sten, halvt på huk i en spanande ställning och i sin fläckfria klänning.

- Vad gör du härute alldeles själv? frågade hon milt.

- Ehm, jag festade lite härute igår.

- Hur kom du hit? Du sa ju att du inte kunde flyga.

- Jo, alltså...

Mina ord stockade sig, jag behövde hennes vingar för att komma hem och ville inte uppröra henne innan vi var i land, men samtidigt suger jag något oerhört på att ljuga. Jag bestämde mig återigen för att vara ärlig och skjuta från höften.

- Jag räddade liksom livet på en demon för ett tag sen och hon tog med mig hit för att dricka lite och säga tack och så.

- Aha, det förklarar din rödbrända lem, hon tackade dig ordentligt.

Jag tittade ner och insåg att jag fortfarande var helt naken.

- Ptja... det var nog för oss båda, jag ville inte kräva något för hennes liv.

Jag fumlade efter mina kläder för att inte vara för oanständig inför en av himlens varelser, om Jezebels beskrivning av dem stämde gillade de nog inte obsceniteter såsom min spinkiga kropp.

- Du vet att jag skulle kunna döda dig för att du hjälpte våra fiender va? frågade hon uppriktigt undrande.

- Men det var väl helvete vad alla ska vara så jävla besatta i döden! Som jag mår nu hade jag inte direkt haft något emot en ljusblxt i skallen. Döda mig då om det är så satans jävla fel att hjälpa folk.. ehh... varelser!

- Är du arg?
  - Jag börjar bli det, ni bara slåss och jag kunde inte ge ett fuck mindre om ert bråk, ändå ska ni hålla på och lägga er i. Dra iväg mig, ge mig levande skaldjur som river upp mina armar, slå mig, kräva att jag ska kräva saker och hota att döda mig. Jag ville bara ta en bärs med min polare!
  - Du fascinerar mig...
  - Sluta säga så! Vad med mig är så jävla fascinerande? Va?!
- Hon tittade på mig med oförstående och förtvivalade ögon och tog några steg mot mig, fortfarande på huk. Hennes kroppsspråk var samma som en rädd hunds som vet att den gjort något fel, men inte vad, och som bara vill göra allt rätt igen.
- Nä förlåt, sa jag. Det är inte ditt fel, jag är bara bakis och önskar att jag inte var här.
  - Det är ingen fara. Vill du komma hem?
  - Hemskt gärna!
- Hon reste sig upp och slog sina armar runt mig innan hon fällde ut sina vingar och vi lyfte. Jag höll mitt huvud över hennes axel, som alla andra gånger dagen efter var jag mycket bekymrad över min morgonandedräkt. I vanliga fall ogillar jag fysisk närhet något oerhört, men när hon höll sitt tag runt mig med sina armar kände jag mig trygg, trots att vi befann oss sjuttio meter över vattnet. Hennes bröst trycktes mot mitt och jag kunde känna ett lugn sippra från hennes kropp som letade sig in i min. Jag tog ett djupt andetag av den friska luften och stängde munnen innan jag tog bort huvudet från hennes axel och tittade på ögonen som speglade hela universum.
- Du har oerhört vackra ögon, vet du det? sa jag liksom neråt så hon inte skulle känna min andedräkt.
- Hon log försiktigt och släppte taget om mig. Jag föll med ett skrik rakt neråt mot ögrupperna som bara blev större tills dess att jag kunde urskönja klippan som skulle bli min död. Ögonen stängdes automatiskt och jag log, livet hade ändå gett mig allt jag inte bad om. Något mjukt omslöt min kropp och jag kände ett ryck. När ögonen öppnades igen stirrade jag rakt in i Formas.
- VAD FAN SYSSLAR DU MED? jag struntade i andedräkten just då.
  - Förlåt, ibland när du pratar blir jag förvirrad.
  - Well, påminn mig att hålla käften då!
- Hon tittade bortåt horisonten som för att undvika min blick och jag la tjurigt min haka på hennes axel igen medan jag bad till alla gudar jag tvivlar på att jag inte skulle få stånd av allt adrenalin och hennes trygga närvaro.
- Hon är riktigt elak vet du? Du borde vara försiktig, sa hon efter en stund.
  - Vem?
  - Jezebel.
  - Ah, jag fick det intrycket också. Är hon verkligen den riktiga Jezebel?
  - Ja... hennes namn är känt för er, men allt är faktiskt inte sant.
  - Hon nämnde det. Vad är inte sant då?
  - Det är inte min sak att berätta.
  - Hon sa också att ni är typ fascister som vill bestämma över demonerna och därför slåss ni.
  - Det är inte sant. Vi har våra regler, det vi tycker är rätt och vi vill bara leva efter dem. De ni kallar demoner har inga regler, de bryr sig inte om rätt och fel och de vill inte att vi ska få leva efter våra regler heller.
  - Du vet, jag har gått en kurs i konflikthantering, det kanske vore något att tänka på?
  - Vad är konflikthantering?
  - Skitsamma...
- Jag höll hårt om hennes nacke, det svarta håret la sig runt mitt ansikte och jag kände att det doftade vanilj. Hennes armar höll hårdare om mig än vad de hade behövt och jag trycktes så nära hennes kropp att jag kände varje mjuk vrå av henne. Inte alltför långt borta kunde jag se Göteborg visa sig som en vacker brinnande tavla.
- Vad händer om ni bryter mot reglerna då? frågade jag.

- Vad menar du?

- Om ni änglar inte följer reglerna? Får ni något straff eller?

- Vi kan inte bryta mot reglerna. Handlar man fel är man ingen ängel.

Älven var nog för farlig att flyga över eftersom vi tog vägen över Askim och Frölunda, när vi passerade Högsbo och vår färd närmade sig sitt slut vred jag huvudet lite och viskade i hennes öra.

- Du luktar gott.

Jag kunde känna genom hennes kind som vilade mot min att hon log försiktigt innan hon släppte taget om mig och jag föll muttrandes mot höghusen innan hon fångade upp mig igen.

- Förlåt...

- Ingen fara, du blev förvirrad va?

Hon svarade inte utan flög mot mitt fönster som kom närmare och närmare innan vi krashade rakt igenom en av mina rutor. I min lägenhet satt Jansson med en kopp te och tittade förvirrat på oss. Jag frigjorde mig försiktigt från Formas grepp och borstade av mig alla glasskärvor.

- Tack som fan för skjutsen! Vi får höras någon gång.

- Ingen fara. Vi lär synas någonstans, men jag borde gå vidare innan det kommer någon hit som vill slåss.

Jag nickade och tog hennes hand samtidigt som jag lutade mig fram och gav henne en puss. Hon log igen innan hon försvann genom fönstret.

- Vild natt? frågade Jansson.

- Du anar inte... har vi mer presenning?

Västerhus har alltid varit ovanligt ljus för att vara en av Majornas mest notoriska sunkhak. De stora fönsterna släpper in ovälkommen optimism och insynen är total. Atmosfären blev dock ännu luftigare efter att en ljusblint slitit bort halva fasaden. Jag var där när det hände, lokalen fylldes av ett vitt sken och dånet fick våra trumhinnor att springa och gömma sig ett tag. Ögonen förvandlades till blod på den enda stackaren som var amatörmässig nog att titta upp, vi andra såg som vanligt bara djupt i våra glas. Denna drastiska förändring i arkitekturen gjorde att Västerhus nu hade öppet 24/7, vare sig de ville eller inte. Sliriga lirare sladdade in men glömde alltid att krypa ut igen.

Vinden slet i de redan slitna gardinerna och bidrog ytterligare till den nautiska inredningen när jag och Fröken Jansson tog våra morgonöl innan vi var tvungna att införskaffa lite förnödenheter.

- Men... vad är det som är så speciellt med att hon heter Jezebel? frågade Jansson.

- Nä alltså, det är inget speciellt med det... det speciella är att hon verkar *vara* Jezebel.

- Vem är det?

- Det var en prinsessa, way back in the days. Vi snackar bibeln här liksom. Hon var gift med någon kung i Israel men hon själv var inte jude.

- Var han jude?

- Ja, det var liksom så det blev lite problem, för enligt bibeln så fick hon honom att byta religion. Så en kung i ett judiskt land började helt plötsligt dyrka en gud som hette Baal. Det är inte alls samma snubbe som judarna gillar.

- Okej, och då blev judarna snea?

- Jag tror att de framförallt lacka för att hon typ dödade massa judiska profeter.

- Ah, ja det låter troligt. Vad hände då?

- En snubbe ställde henne inför rätta och så kastade de ut henne genom ett fönster och lät några hundar käka upp hennes lik.

- Originellt straff tänker jag.

- Japp... det sägs också att hon sminkade sig och klädde upp sig innan hon blev utkastad.

- Man måste tänka på ryktet.

- Hennes rykte blev ändå fucked. Nu för tiden används namnet mer som en benämning på en lössläppt, trolös och allmänt rolig brud.

- Jag sa ju att bara hälften var sant.

Jag vände mig om för att se vem som hade sagt det, trots att jag visste, och såg Jezebel stå där med brinnande ögon.

- DA FUCK!? Ditt satans mähä! jag hoppade upp från stolen och skrek mot henne. Hur fan kan du bara lämna mig därute? Hur hade du tänkt dig att jag skulle ta mig hem?

Hon såg uppriktigt förvirrad ut.

- Vänta nu... du söp med en demon ute på havet som sa till dig att demoner inte har någon moral och du är arg för att du däckade innan du bad om hjälp hem? Är det kanske inte ditt fel att du inte tänkte på det i förväg?

Jag och Jansson såg på varandra och ryckte båda på axlarna.

- Fair enough. Kände jag.

Jezebel satte sig bredvid mig och de andra gästerna stirrade obekvämt i sina öl medan bartendern såg på oss med oro och ilska.

- Är det här din kvinna? frågade Jezebel och pekade på Jansson.

- Nä fan, mycket är hon, men inte min kvinna. Alla är förresten inte ens säkra på att hon är kvinna.

Jansson måttade ett slag mot min axel som gjorde att jag låg över bordet och skrek av nervframkallad smärta. Jezebel såg på henne och log nöjt.

- Jag gillar henne. Vill du veta vad som är sant?

- Uuughhh... gärna... stönade jag fram.

- Jag var aldrig gift med Ahab.
  - Kungen hette så, flikade jag in för Janssons skull.
- Jezebel la en hand på min onda axel och tryckte till på nerven igen.
- Avbryt mig inte! I alla fall, jag satte på honom frekvent, men han var inte den enda jag låg med. Den du kallar Baal hette egentligen Hadad och var också demon, han och jag knullade lika mycket. Vi vistades betydligt oftare i den här dimensionen på den tiden. Hadad är en rätt kraftfull demon, till och med starkare än mig, så givetvis ville vissa kryp tillbe honom. Människor verkar vilja underkasta sig alla som är lite mäktigare än dem. Ahab tyckte att det kunde de väl få göra om de kände för det, så han tillät helt enkelt folk att välja själva.
  - Tillbad Ahab den här Hadad också? frågade Jansson försiktigt.
  - Ptja, tillbad och tillbad, de låg också med varandra. Vissa människor gillade i alla fall inte att deras vänner valde att byta gud, så de började bråka. De var därför Ahab och Hadad dödade dem, för att de försökte förbjuda folk att dyrka Hadad. Han har alltid gillat uppmärksamhet.
  - Men... vad var din roll i det hela då? frågade jag och skyddade axeln.
  - Ingen, jag brydde mig verkligen inte om deras bråk. Problemet var bara att jag och Hadad blev osams, riktigt osams.
  - Varför?
  - Jag ville inte vara med honom mer, jag tycker inte om att känna mig svag och han hatar att känna sig ratad. Det var därför vi slogs och han kastade ut mig genom det där fönstret.
  - Men du dog aldrig?
  - Nej, jag valde bara att dra hem istället. Har man en galen Hadad efter sig vill man gärna omge sig med vänner som också kan slåss som sig bör. Han följde efter och Ahab blev lämnad ensam att städa upp röran vi hade lämnat efter oss. Han hittade på storyn om att vi varit gifta och det var mitt fel att alla dog. Resten fyllde människorna i själva.
  - Hur gick det med Hadad då?
  - Vi har bråkat sen dess, men nu måste vi liksom hålla ihop med tanke på kriget. Ni har förresten tillbett honom här uppe i norr också.
  - Åskguden?
  - Exakt, han var överallt och byggde upp sin beundrarskara.

Utan att slita blicken från mig slängde hon iväg ett eldklot som skickade iväg ängeln ingen av oss hade märkt. Bartendern gav oss hatiska blickar.

- Ursäkta, sa hon, men jag måste nog dra och döda den där spyflugan. Jag kommer hem till dig ikväll, var där!
- Okej... svarade jag och drack upp det sista av ölen, när jag sänkte glaset var hon borta.
- Kul brud! kvittrade Fröken Jansson.
- Ja... ehm, kan du sova någon annanstans inatt?
- Det löser jag. Ska vi dra?

Jag nickade och vi beställde två öl till som vi tog med oss, bartendern brydde sig inte om glaset, han var bara glad att bli av med oss. Vi hade troligen blivit portade om de hade haft kvar en port. Blåsten kastade oss fram och tillbaka när vi ramlade upp på Djurgårdsgatan. I ett parkeringsgarage däruppe hade vi ställt en liten lastbil som behövdes för våra räder efter proviant och bytesvaror. Att få tag på transportmedel var inte svårt då alla bilar liksom hade blivit ägarlösa, problemet var att skaffa bensin. Vi körde sten-sax-påse om vem som fick slanga upp nästa tank diesel, den fräna smaken lämnade aldrig min gom.

ÖoB i Sisjön såg väldigt orörd ut innan vi körde in lastbilen rätt genom skyltfönstret. Bråte slog mot vindrutan och ett cornflakespaket fastnade i torkarbladet. Smash-and-grab räder hade blivit mycket enklare efter den sista polisen i Frölunda-enheten hade fått sina tarmar utslitna på grund av sitt dumdristiga försök att hindra en ängel från att dricka offentligt. Vi ramlade ur lastbilen och såg oss omkring, affären var inte plundrad än. Vanligtvis fick man nöja sig med skrapet, vilket gjorde att

vi på senare tid börjat rensa storkök och mindre affärer i välbärgade områden där alla hade flytt direkt efter de hört nyheten om ängeln i Hängmattan. Genast letade jag reda på konservburkarna och började lasta medan Jansson tog bultsaxen och gav sig iväg mot lagret. Det var ett tungt jobb att lasta alla burkar samt påsar med ris och pasta.

- Ängeln då? frågade Jansson när vi baxade upp några flak kidneybönor på en pall.

- Vilken ängel?

Hon hann inte svara innan en demon störtade ner genom taket och vi båda ramlade baklänges ner i en låda med fotbollar. Ängeln som kastat honom steg ner i butiken och vi förstod att det vore en bra idé att ta en liten paus medan de spöade skiten ur varandra.

- Ängeln som hjälpte dig hem, sa hon och försökte hitta en bekväm ställning bland bollarna.

- Forma heter hon, vad är det med henne?

- Vad är grejen mellan er?

- Du, jag har ingen jävla aning DUCKA!

Vi ramlade ur lådan för att skydda oss från den ricocherande dammsugaren som flög över våra huvuden.

- Hon säger att hon fascineras av mig, fortsatte jag liggandes på det hårda golvet.

- Varför då?

- Det frågade jag också, men jag har inte fått något klockrent svar.

- Stökigt.

- Plus att hon har en tendens att tappa verklighetskontakten så snart man ger henne en komplimang.

- Så en blyg ängel som fascineras av dig och en opålitlig demon som sätter på dig?

- Ungefär så ja.

- Det där kommer inte sluta bra.

Ängeln brann upp och demonen gick utmattat ut från affären med tunga steg.

- Troligen inte... men brukar det sluta bra för oss?

West Coast Bombshells är inte bara ett rollerderbylag där Fröken Jansson är med, det är också den galnaste, vildaste och roligaste bunten brudar du kan tänka dig. Snittiden på hur snabbt de börjar dansa på borden och bygga rätt vingliga mänskliga pyramider efter att ha kommit in på krogen, är ungefär samma tid det tar för dig att beställa första ölen. De får den genomsnittliga moshpiten på valfri hardcore-konsert att framstå som en kristdemokratisk partikongress. Och som om inte det vore nog är de, varenda jävla en, så snygga att det automatiskt känns som om man har överdoserat på MDMA när man råkar vara i deras absoluta närhet. Vissa är så sagolikt vackra att man inte vågar pussa på dem trots att de ber en om det för man är rädd att förvandlas till sten, eller vad fan som än händer när man pussar på sagofigurer. Detta var gänget jag hade valt att festa med för kvällen.

Jag ville ta en paus från alla änglar och demoner och socialisera med min egen art igen, inte för att jag hade blivit uttråkad, utan bara för att jag var oerhört utmattad. Jezebel hade mycket riktigt kommit hem till mig kvällen efter att jag och Jansson rensat ÖoB, vilket var tur, annars hade jag snott kylbalsamet i onödan. Hon hade till och med haft artigheten nog att använda dörren, tyvärr väntade hon inte med att rycka upp den tills jag hann låsa upp. Jansson hade dock inte lika mycket emot hantverksjobbet hon fick göra på dörren som hon hade emot att divanen hon sov på var halvt uppbrunnen. Jag försökte förklara för henne att avsugningen som föranledde den milda branden lugnt var värd att hon fick dela säng med mig, men jag vet inte om hon lyssnade. Sedan den kvällen hade jag spenderat nästan varenda natt med Jezebel. Vi söp, vi dansade, sjöng och knullade. Jag var nu stammis nere vid Röda Sten, Jezebel drog med mig dit, resten av demonerna var också riktigt roliga att festa med. Allt var egentligen ordentligt skoj, men efter ett tag med bibliskt kalasande kan det vara skönt att varva ner med brudar som är ungefär dubbelt så galna. I retroperspektiv kan det däremot ha varit lite dumt att gå till Kings Head på Andra Långgatan om man vill komma undan från demoner och änglar.

Pulsen steg snabbt i mitt huvud och skratten ekade högre runt bordet än den avslagna musiken. Samtalen florerade främst kring vad gamla bekanta gjorde och vilka som hittats döda flytande i älven, jag försökte fragmentariskt hänga med så snart jag hörde ett namn jag kände igen. De som inte dött hade flytt från stan för länge sedan, kvar fanns bara kärnan.

- Stört att man inte har dött själv.

- Ja, man måste ha en riktigt jävla nitisk skyddsängel på sin axel alltså.

- Vad är en skyddsängel?

Jag behövde inte ens vända mig om de här gången, redan när jag såg det fläckfria vita tyget i ögonvrån visste jag vem som ställt frågan.

- Det är ett begrepp för att beskriva någon eller något som vakar över en och skyddar en, förklarade jag utan att titta bakåt.

Hon satte sig på huk bredvid mig.

- Aha, som en ängel som hjälper en hem när man är strandsatt på en ö? hennes ögon plirade lite när hon sa det.

Jag vände mig mot henne och log.

- Vakade du över mig?

Hon svarade aldrig utan verkade titta rakt genom mig med en förvirrad blick. De andra återupptog sina samtal och sänkte öl snabbare än en skogshuggare i öknen som just avslutat sin antabusbehandling.

- Vill du inte sätta dig på en stol istället? frågade jag.

- Nej tack, jag sitter bra.

- Varför sitter du alltid sådär spanande på huk?

- För att hon är en paranoid, neurotisk galning.

Jag vände mig om och såg Jezebel stå bredvid mig med ett glas GHB i högsta hugg.

- For fuck sake, mumlade jag och var allvarligt trött på apokalyptiska kvinnor.
- Inte visste jag att du umgås med slödder, fortsatte hon och slog sig ner i mitt knä.
- Någon måste ju städa upp röran du lämnar efter dig, snäste Forma.
- Var det hon som hjälpte dig till land igen? frågade Jezebel smått förvånat.
- Ja, du lämnade honom ensam utan en tanke på vad som skulle hända, Forma spände ögonen i henne.
- Återigen med den här irriterande moralen, tröttnar ni aldrig?
- Det är just vår kodex som gör att människorna alltid har gillat oss bäst, ni är föraktade i den här dimensionen, vi är dyrkade.

Jag satt tyst och valde att inte nämna min ganska agnostiska inställning till dem båda, jag var redan i farozonen att hamna mitt i en episk catfight. Om inte vapenstillståndet varit djupt inpräntat i dem båda hade de säkerligen redan hoppat hopprep med varandras utslitna strupar.

- Kom inte med den där skiten, fräste Jezebel. De tar efter oss minst lika mycket som er, fråga bara den här avkomman hur mycket han dyrkade mig igår.

Jag hade ofrivilligt blivit indragen i diskussionen ändå, men trots Formas besvikna blick kunde jag bara tänka på ett ord som gnagde i mig.

- Avkomma?
- Ja? sa båda i kör.
- Vadå avkomma?
- Vet ni inte det? frågade Forma försiktigt. Ni människor är frukten av en förbjuden kärlek mellan en av oss och en av dem.
- Vänta nu va? Så en demon och en ängel satte på varandra och fick ett kärleksbarn som blev oss?
- Ingen sattes på, sa Jezebel. De där flygande moralkärringarna får inte känna lust. Nä, ni är bara ett kärleksbarn, ingen sperma, inga ägg, bara en produkt av en kärlek som inte riktigt accepterades. De är riktigt kinkiga med såna saker som glädje i himlen.
- Så en demon och en ängel älskade varandra och skapade oss?
- Hur kan ni veta så lite om er själva? frågade Forma. Ni är avkomman från en väldigt aktad ängel och en föraktad demon. Ängeln hette Mikhail, tvi, han var högt uppsatt och vi vördade alla honom innan han föll för den där vidriga saken.

Hon spottade när hon uttalade hans namn.

- Mikael? Ärkeängeln? frågade jag.
- Exakt han, sa Jezebel. Han älskade en av oss, Lucifer som du säkert känner till. Men du vet ju att demoner inte kan komma in i himlen och änglar kan inte komma in i helvetet. Istället kom de till den här dimensionen där de faktiskt kunde mötas. För att slippa förföljas av de flygande fascisterna blev de istället något helt annat, en människa, en symbios mellan de båda. Vår Morgonstjärna hade alltid varit välkommen tillbaka hem, men Mikhail var dömd till exil. De kunde aldrig älska varandra som de var, så de blev ett och samma istället.
- Det är därför ni har moral, sa Forma.
- Det är därför ni struntar i er moral, sa Jezebel.
- Varför fick vi inga vingor istället, muttrade jag.

Ingen annan hade lyssnat på vår konversation och jag var rätt nöjd med det, jag tror på evolutionen och detta hade satt mig i en lite knepig sits när det gäller livssyn. Forma stirrade argt på Jezebel som log tillbaka, hennes svans letade sig långsamt upp för mitt lår. Hon började försiktigt och demonstrativt jucka med sin bak mot mitt skrev och tittade fortfarande på Forma när hon sa:

- Änglar får inte känna lust, men det får jag. Vi går hem till mig nu.

Jag rycktes som ur en trans.

- Nej alltså, inte ikväll, vi hade tänkt att dra till Liseberg, jag nickade mot derbybrudarna.

Jezebel reste sig snabbt upp och tittade förolämpat på mig innan hon högg tag i en demon som satt vid bordet bredvid.

- Du ska sätta på mig ikväll!

Demonen log nöjt när han blev ivägsläpad i nacken av en förbannad Jezebel. Forma satt på helspänn i sin spanande ställning. Hon ryckte till när jag knäppte med fingrarna framför hennes ansikte.

- Hur är det?

- Ehm... får jag följa med till det där berget?

- Absolut! svarade jag och tänkte att en ängel kan vara bra att ha när man ska bryta sig in i en övergiven nöjespark.

Liseberg var mörkt, åkattraktionerna visade spöklika silhuetter mot den ljusa natthimlen. Balder hade brunnit ner, men annars var parken ganska orörd, till och med Tyrolens ölförråd var olänsat. Forma visade sig användbar direkt när hon gav tillbaka strömmen till de attraktioner vi pekade på. Hon log oskyldigt och uppskattande som om hon hade gett ett barn presenter varje gång vi hoppade till av glädje för hennes ljusblixtar av ren energi. Jag har ingen aning om hur hon gjorde men antog att hon är utbildad elektriker eller något sådant i himlen. När de andra hade satt sig i bergochdalbanan för femte gången valde jag dock att avstå. Forma tog mig i sin famn och vi flög rakt upp till taket på Lisebergstornet, jag satte mig med benen dینگlade utanför kanten och tände en cigg, hon satte sig på huk bredvid mig.

- Gud då? frågade jag efter en stund.

- Va?

- Finns det en Gud?

- Jag har ingen aning, aldrig funderat på det.

- Så det är inte Gud som har skapat er? Var kommer alla era regler från då? Vem bestämmer vad som är gott och ont?

- Det finns inget gott och ont, det finns rätt och fel för oss, men ingen har bestämt det, det bara är så.

- Låter puckat enligt mig.

Jag tog en klunk öl och stirrade ut över Göteborg. Här och där kunde man se byggnader i brand, som små lyktor i den västsvenska natten. Staden jag älskade började sakta förvandlas till hälften av en helhet, och det var oerhört vackert. Synen av Johannebergs höghus, halvt raserade av demonisk vrede och änglars hat fyllde mig med något svart och oändligt. Jag sjöng en sång, en vaggvisa rakt ut i natten och Forma såg leende på mig med halvt sänkt huvud. Vinden fångade hennes svarta hår som trasslade in sig i hennes gloria. Hennes ögon slöts och jag strök bort det fladdrande håret från hennes ansikte. Hon ryckte våldsamt till och stirrade förskräckt in i mina pillemariska ögon innan hon kastade sig över kanten och försvann.

- MEN FÖR I HELVETE! vrålade jag med uppgiven röst.

Sekunden senare stod hon bredvid mig igen.

- Jag tvivlar på att Jezebel räddar mig om du lämnar mig här, sa jag förebrående.

- Förlåt, jag blev lite förvirrad.

- Kan du hjälpa mig ner innan du får ett nytt blygt hizzyfit?

Hon tog mig i famnen igen och landade med mig bredvid de tjoande derbybrudarna. Jag gick tätt intill henne utan att vara påträngande.

- Tack för ikväll, sa jag med ärlighet i rösten.

Hennes ansikte sken upp av ett leende som förvandlades till ljus så starkt att det stack i mina ögon innan hon fällde ut sina vingar och försvann.

Hela den natten drack vi slush-puppies med gin i, fast ingen av oss vann på chokladhjulet hur många gånger vi än spelade.

Jag hade gett upp hoppet om att få ta en öl utan att springa in i änglar och demoner, men det betydde inte att jag tänkte sluta försöka. Mariaplan låg öde när jag sladdade genom rondellen på väg mot Red Lion och slängde en blick upp mot platsen där den gula korvmojjen borde ha stått kvar om det hade funnits någon värdighet i armageddon.

- Oi! hörde jag bakom mig.

Jag vände mig om och förväntade mig att få ett eldklot i ansiktet, men istället fick jag se Inuiten och Prinsessan Lillefot slirandes mot mig. Min tillvaro lyste genast upp och jag slängde mig i eskimåns armar innan jag tog Prinsessan i mina.

- Fan vad nice att få se några utan svansar eller vingar! suckade jag belåtet.

Vi slog oss ner på uteserveringen och började sänka öl efter öl, Inuiten plockade fram en påse med slumpmässigt stulna piller men jag avböjde som vanligt, vi har aldrig spelat i samma liga när det gäller självmedicinering. Han slukade en halv näve tabletter och ryckte på axlarna när jag frågade vad de var för några. En halvtimme senare låg han och sov sött över bordet, jag tog hans puls då och då för att se om han lyckats få i sig något allt för livshotande.

- Så hur är det med dig? frågade jag Prinsessan medan jag låste fast hennes ögon.

- Bara bra...

Hon har aldrig kunnat ljuga för mig, hennes ögon fälldes ner i en halv sekund, hennes röst darrade till några millimeter och hon hatade mig för att hon visste att jag visste allt hon inte ville att jag skulle veta. Jag tog hennes hand och skakade till i hela mitt väsen, bara av hennes närhet.

- Kan jag göra något?

- Det är inget Jonas...

Jag lutade min panna mot hennes och talade rakt in i hennes ölstinna andedräkt.

- Du vet att jag alltid finns här för dig?

Hennes ögon fylldes med trygghet och skräck för tryggheten som de alltid gör när jag kryper omkring innanför hennes skinn. Jag ville aldrig vara där, jag hade aldrig som avsikt att bryta hennes murar, jag ville bara få henne säker och lycklig. Egentligen kunde jag nog inte ens läsa henne så bra som jag trodde, men min lycka var beroende av hennes och jag kunde alltid känna min egen själ skälva när hennes inte var i balans.

- Följ med mig hem, sa hon helt utan säkerhet i rösten.

Vi reste på oss och vinglade ut på gatan, Inuiten hade redan fått hjälp och sällskap av några av hans polare från de roligare skikten av vårt samhälle. Det var tur att inga spårvagnar körde eftersom vi tog upp halva vägen när vi gick upp mot Godhemsgatan. Lillefot snubblade till och jag fångade upp henne samtidigt som jag vräkte våra kroppar mot en husvägg innan hon blev upphänglad.

- Är det här din kvinna då?

Jag suckade högt och vände mig om för att möta Jezebels nyfikna blick.

- Nej baby, det här är inte heller min kvinna, jag har ingen kvinna, sluta fråga.

Hon tittade på Prinsessan och sedan på mig.

- Men du önskar att det var?

- Vad vill du?

- Sex var min främsta tanke.

- Upptagen ikväll om du inte förstod det.

- Hon kan vara med?

- Nej tack, sa Prinsessan syrligt och sträckte fram sin hand på ett ovanligt drygt sätt.

Jezebel tittade bara på den och lät den provokativa hälsningen hänga obesvarad.

- Det är ett fint exemplar, du ska vara nöjd, sa hon och synade Prinsessan uppifrån och ner.

Jag suckade högt och tog Lillefot i handen för att dra henne därifrån innan hon sa något riktigt dumt som hon har en tendens att göra när hon känner sig förolämpad. Men vår väg var blockerad av en

annan demon som dök upp från ingenstans med en sådan fart att ljudvallen sprängdes och lämnade ett ringande i mina öron. Han var klädd i en kostym som såg hämtad ut från 50-talet och hans horn brann intensivt. Jag tittade på Jezebel som tittade tillbaka med skräck i de flammande ögonen.

- Gå härifrån, NU! viskade hon i mitt öra.

Prinsessan såg mest förvirrad ut när jag försökte dra henne därifrån, men det var för sent, demonen blockerade redan vår väg.

- Jezebel, sa han och nickade åt hennes håll.

- Hadad, sa hon och nickade tillbaka.

Jag spärrade upp ögonen och kände mig fast mellan en Scud-missil och en betongvägg.

- Jag ser att slynan redan har berättat om mig, sa han vänd mot mig.

- Hon kan ha nämnt ditt namn...

- Vem är du då?

Han väntade inte på svaret innan han stod intill mig och luktade på min hals. Jezebel ryckte till som om hon ville göra ett utfall men ångrade sig.

- Vänta nu här... han log mot henne. Du *gillar* den här insekten.

- Det är en leksak.

- Men du gillar att leka med honom?

Han tog ett steg runt mig, instinktivt ställde jag mig i hans väg då Prinsessan fotfarande stod precis bakom mig.

- Nämen! hans ögon lyste upp med en infernalisk eld. Du är visst inte lika förtjust i vår kära Jezebel, du är smart du, att hålla sina känslor till sin egen art.

- Vill du göra upp det här någon gång? fråste Jezebel mot honom.

- Men lilla vännen... det vet du lika väl som jag att vi inte kan, du är relativt stark och vi kan inte ha dig död när vi är mitt i ett krig. Du behövs tyvärr.

- Vad vill du då?

- Jag vill mest att du ska lida, men något säger mig att du lider mest om din leksak lider...

Han log mot mig, Jezebel ryckte till igen men inte ens hon hann reagera i tid när elden omslöt mig.

Allt jag kunde se var ett gult, brinnande inferno som täckte hela min värld och jag frös av skräck.

Mina inre organ förvandlades till is och jag kunde inte andas när flammorna slocknade och jag vände mig om oskadd för att se Prinsessan ligga livlös på gatan. Hadad skrattade likgiltigt till när jag föll på knä bredvid henne och skakade vid åsynen av hennes uppspärrade ögon, hennes lik

kändes tungt när jag tog henne i mina armar.

- Oops... sa Hadad ironiskt.

Hans röst darrade fram till mig i en ljuddimma när chocken fångslade fast mina tankar i ett stort ingenting.

- Nä, men seriöst, det där kanske var elakt? Vill du ha det gjort?

Jag tittade upp mot honom och alla mina känslor skakade av vrede och dödslängtan.

- Gör det inte, sa Jezebel förmanande mot honom.

- Om du vill kan jag ta tillbaka henne... hans leende var snett när han sa det.

Sakta reste jag mig upp och stirrade rakt in i hans ögon, jag visste inte om jag ville svara eller skälla honom.

- Det kostar såklart...

- Vad du än vill ha.

- Din själ mot hennes.

Jag tittade på Jezebel som stod förstenad och skakade på huvudet.

- Snälla gör det inte, sa hon bedjande mot mig.

Hadad hyschade mot henne och tog tag i min haka så jag tvingades titta rakt in i hans djupt mörka och brinnande ögon.

- Du får leva tills du dör, men sen är du min bitch. Jag måste nog varna dig dock, hon har det troligen bättre just nu än vad du kommer att ha i evighet... jag är inte lika snäll mot mina leksaker.

Jag var säkrare på svaret än vad jag någonsin varit på något.

- Deal.

Jag sträckte fram min hand som han tog, det brände till i min handflata innan den kändes iskall och lukten av bränt kött letade sig in i mina näsborrar. När jag tittade på handen kunde jag se ett emblem inbränt i köttet, det hade redan läkt och ärrat sig. Han skrattade och la sin hand på Prinsessans bröst, sakta kunde man se livet återvända till hennes sargade kropp. Hon hostade till samtidigt som Hadad försvann utan ett ord. Hennes ögon blinkade snabbt till innan hon satte sig upp utan en synlig skråma.

- Vad hände?

- Inget, du fick bara en smäll, svarade jag och gav henne en lång, hård kram.

Jag tittade upp mot Jezebel som bara skakade besviket på sitt huvud innan hon försvann i natten. Hon satt fastlåst i min famn flera minuter, mitt hjärta galopperade och hela min kropp skakade. Adrenalinet lämnade mig och jag kunde bara känna kärlek, lycka och lättnad. Utan att kunna hjälpa det började tårar forsa nerför mina kinder.

- Hur är det? frågade hon.

- Det är bra, det är jättebra... jag blev bara lite rädd en stund. Kom, du måste nog hem och vila.

- Säkert att det är bra?

- Jada... oroa dig inte för mig, jag överlever alltid.

- Det vet jag.

Jag höll henne ännu hårdare samtidigt som jag var rädd att ha sönder den underbart vackra och sköra varelsen i mina armar.

- Du vet att jag älskar dig? viskade jag.

- Jag älskar dig med hjärtat...

Trygghet. Sparbankskonton, kundpoäng på ICA, tillsvidareanställning och LAS. Vardag, det kallas rutiner och heter Kalles kaviar, Allsång från hela Sverige, barnhämtning på dagis och en kyckling på fredag när pappa tar en finöl från Tjeckien. Att njuta är att komma bort under semestern, snickra på sommarstugan, charterresor och om du är lite äventyrlig en backpacking till något vandrarhem i en fattig del av Indien. Då kan du säga att du har sett den riktiga världen när du går med din ryggsäck och svenska konsulatet alltid i bakhuvudet. En fika på eftermiddagen när ryggen värker och kunna berätta om vad maken har gjort i helgen, en after-work så man lär känna jobbkompisarna mer än över rapporter och halvfärdiga PM. Ett arbete som du aldrig drömde om men som betalade räkningarna. En latte på stan, diskussioner om den senaste obskyra franska filmen du önskade att du aldrig hade sett. Tända ljus, thé på balkongen och en cigg som aldrig vill slockna. Fotspåren du aldrig ser för att du fortfarande står i dem. Barndomsvänner som alltid vet vad du vill ha, människor som aldrig sviker och kärleken som är allt du någonsin drömt om. Att drömma, om ett bättre liv, en bättre värld. Utbildningen du önskar att du hade tid att gå, källsortering, köpa Faktum, trycka på Rädsla Barnen-knappen på pantautomaten, skraplotter och plötsligt händer det... du visste redan vad du skulle göra med pengarna va? Denna jävla trygghet. Pensionssparande, hemförsäkringar, a-kassa, offentligt finansierad sjukvård och äldreboende. Man vet när man lär sig gå vart man ska gå och sen går man dit, lever lyckligt och vet att någon alltid plockar upp dig om du faller. FUCK THAT!

Jag kallar det slentrian och den har alltid gjort mig mer rädd än arbetslöshet, sjukdomar och ensamhet. Att leva tills man dör går att göra på andra sätt. Den välfungerande världen har aldrig tilltalat såna som mig, såna som vill se strukturer falla, människor skita i alla sociala koder, skrika obsceniteter och masturbera i någon jävla rhododendronbuske. Vi har accepterat byteshandelns värld för att kunna överleva tills vi dör med den enda ångern att vi fortfarande lever. Den flackande längtan efter alltings sönderfall har alltid funnits som en dröm varje gång väckarklockan ringer, spårvagnen är full av ångest och vi inte riktigt har kunnat förstå kraven som ställts på oss. Men nu brann världen, allt hade fallit samman av eldklot och ljusblixtar, Armageddon härjade våra gator och jag borde ha sprungit naken genom staden med en ölburk och bara njutit... men jag kunde inte.

Hela min längtan, all min otålighet och lust till något annat hade grundat sig i en enda sak, det kan när som helst vara över. Inte för att jag ville göra det mesta av allt och uppleva hela världens ljuvlighet med sitt carpe diem och andra plattityder, jag överlevde bara för att jag visste att jag inte behövde göra det länge till. Snart blir det svart eller så händer något annat skit, men det jag inte vet tar jag ingen skada av. Allt det ändrades när jag fick emblemet inbränt i min hand. Jag visste nu vad som skulle hända... och jag var rädd, jag var så jävla rädd.

Den enda som fick veta något alls var som vanligt Fröken Jansson, hon hade vett att aldrig ifrågasätta, att inte ens fråga varför och hon dömde mig aldrig.

- Ska du inte berätta för Lillefot?

- Varför? Vad skulle det tjäna till? Hennes liv hade aldrig blivit detsamma igen... hade inte det bara motverkat hela syftet?

- Whiskey?

Det gamla svaret på alla frågor lockade inte, den ljusbruna vätskan växte i min mun och jag drömde om sparbankskonton.

- Ska du inte med ut ikväll? hennes ögon var bedjande och omtänksamma.

Jag tänkte på eld, bråte som krossade min skalle, stora mörka vatten som kunde sluka min kropp och sedan, en evighet med hans brinnande horn som stack ut mina ögon gång på gång på gång.

- Jag tror att jag stannar hemma faktiskt...

Det var åttonde natten på rad som jag satt i min ensamhet och tittade ut genom fönstret på ett

Majorna som rasade runtomkring mig. Frihet är ett annat ord för inget mer att förlora, men jag hade helt plötsligt något att förlora, jag hade aldrig kunnat ana att det skulle vara något så banalt som mitt liv dock.

Det karaktäristiskt likgiltiga Göteborgsregnet strilade på mitt ansikte när jag rann längs husväggarna. Det var lugnt runt mig, de flesta var på hem från Andra Lång, bara sporadiska strider hördes och lyste upp natten som irrbloss över hustaken. Jag visste inte än vad jag skulle göra, bara att jag inte kunde fortsätta göra ingenting. Älven tycktes extra mörk när jag gled igenom Fiskehamnen och letade mig längs kajerna på den säkraste vägen bort mot Röda Sten. När jag närmade mig Klippan började demonerna fylla gatorna med vinglig gång och mörka sånger, en del nickade igenkännande mot mig men jag tittade bara ner i marken och gick beslutsamt framåt. Jag var skräckslagen av alla brinnande varelser runt mig, någon av dem kunde flippa, vem som helst av de hetlevrade smådjävlarerna kunde få ett infall att använda mig som mänsklig fotboll. Paranoian var stark i min ryggrad, svetten trängde fram i min panna och min gom kändes varm när jag bara kunde ta ytliga andetag. Demoner kan lukta sig till rädsla. Vid porten av den kubformade byggnaden stannade jag till. "Det får bära eller brista" tänkte jag för mig själv. "Detta kommer aldrig funka om du visar minsta oro, ta dig samman! Var den du brukar, du är ingens bitch!" Min anarkistiska och patologiskt obstinata sida trängde upp mot ytan, jag tog ett djupt andetag och gick in. Det stora rummet var fullt av demoner, ingen hade tagit någon notis om mig. I ena hörnet såg jag Jezebel stå med sina två tonårsdemoner, jag stegade fram till dem med bestämda steg. Hon tittade upp och såg mig stå öga mot öga med henne. Slaget hon landade på min käke hade en konstnärligt noggrann styrka, den bröt inget ben, slog inget ur led, men hela mitt ringande huvud kunde säga att det var på en väldigt tunn gräns.

- Idiot, sa hon kallt. Du fattar väl att han bara ville brännmärka dig för att förnedra mig? Jag framstår som patetiskt svag tack vare dig.

Mina ögon sa ingenting, min mun sa ingenting, jag knäckte bara till käken och vände mig mot en av tonåringarna.

- Vart bor Hadad?

- Där, sa han förvirrat.

Jag nickade till tack och gick rakt mot det utpekade rummet. Innan min näve ens landade på dörren för knackningen öppnades den och jag stod ansikte mot ansikte med Prinsessan Lillefot.

- Hej? sa hon förvånad.

- Hej... sa jag ångestfyllt. Vad gör du här?

- Jag följde bara med Hadad för en liten efterfest. Vad gör du själv här?

- Tänkte bara byta några ord med honom.

Jag tittade in i rummet och såg Hadad sitta naken på sängen med en cigarr i munnen. Min kropp vred sig i ilska och jag ville som alltid säga något, men lät bli. Hon har aldrig lyssnat när jag har varnat henne för killar. Förståeligt tänker jag, jag har aldrig lyssnat på henne när hon varnar mig för tjejer heller. Det blir nog lätt så när man råkar älska varandra.

- Ska vi ta en öl? frågade hon.

- En annan gång, vi hörs...

Jag stegade kyligt in i rummet och stängde dörren efter mig.

- Nämen, om det inte är min personliga lilla bitch, sa han som om han inte märkt mig innan. Vad har du för ärende här då? Vill du ha samma behandling som henne kanske? Jag är nog redo för en omgång till.

Han reste sig upp med ett leende och den präktigaste erektionen jag någonsin har sett.

- Inte idag tack, svarade jag och mådde illa.

- Nähä, synd. Men jag måste säga, du har bra smak, riktigt rolig brud det där.

- Japp, det kan man lugnt säga...

- Så vad vill du kryp?

- Jag tänkte be om min själ tillbaka.

Han kastade sitt huvud bakåt när han skrattade, det var ett sånt skratt som var så konstgjort överdrivet att han nog skrattade åt skrattet också.

- Varför skulle jag vilja göra det? frågade han.

- Jag vet inte, hade liksom hoppats att du kunde berätta det för mig.

Han slutade le.

- Hur menar du nu?

- Det måste finnas något du vill ha som är mer värt för dig än min själ. Som du säger själv, för dig är jag bara ett kryp. Varför skulle du värdera min själ så högt att jag inte kan ge dig något annat i utbyte mot den?

Han släppte ner sina axlar och såg uppriktigt förvånad ut.

- Ojdå, du är visst inte lika patetisk som du ser ut, med en sådan stake förstår jag inte varför hon inte håller sig till dig, sa han som om han faktiskt brydde sig om svaret.

Jag stod bara tyst och tittade honom i ögonen.

- Hmm, vet du vad. Jag tänker ge dig en chans, men det är bara för att du fascinerar mig.

- Det verkar vara rätt symtomatiskt nuförtiden, vad vill du ha?

- Jo förstår du, det finns en sak jag hatar mer än människor och Jezebel, och det är änglar. Döda en sån åt mig så får du tillbaka din själ.

- Fair enough. Men sen är det slut, du låter mig vara, du låter Lillefot vara.

- Jezebel då?

- Hon kan ta hand om sig själv.

- Hahaha, jag gillar dig! Vet du vad, absolut! Du och din hona slipper mig om du bara dödar en ängel, men annars tänker jag tvinga Jezebel se på när jag river ut dina inälvor en efter en i en evighet.

Jag spottade i min näve och sträckte fram mot honom. Han log, spottade svavel i sin och slöt avtalet.

- Jag bara undrar dock, sa han. Du vet väl att man inte kan lita på demoner?

- Ja... men bryter du det här löftet framstår du som svag inför Jezebel och du kan aldrig njuta av min själ för alla andra kommer se det som att du förlorade mot mig.

Han log från öra till öra.

- Du är en slug liten mask du...

Jag nickade bara till svar och vände mig om för att gå.

- Men du förstår att du bara kommer att bli min snabbare om du ens försöker va? sa han mot min rygg.

Efter jag hade öppnat dörren vände jag mig mot honom, log och blinkade med ena ögat innan jag stängde.

Ni anar inte hur svårt det är att shoppa i en apokalyptisk stad. Många affärer låg begravda under sina egna rasade tak och de som stod kvar var länsade på allt som kunde tänkas vara användbart. Folk hade till och med sjunkit så lågt att de gav sig in i resterna av Nordstan som var lika motbjudande nu som innan armageddon. Det var därför Fröken Jansson sa med en sjukt skeptisk röst:

- Vart fan ska jag hitta färsk grädde?
- ... jag vet faktiskt inte vännen, svarade jag villrådigt. Kanske funkar med fryst?
- Den blir grymig när man vispar den, du kan aldrig göra en fin fromage på den.
- Kan du lösa det?

Hon suckade djupt.

- Jag fixar det.
- Vindruvorna också?
- Jag fixar det.
- Du är bäst! Jag måste dra nu, rendezvous vid tre-tiden? Du får ett Kinderägg för besväret!
- Vad ska du göra?
- Jag måste lösa lite droger.

Morgonen var sval och vindstill, solen hade just börjat värma upp den våta asfalten när jag lallade upp mot Stigbergstorget. Ett dån hördes från stan och jag genade genom Djurgårdsparken upp mot Sjömanstornet, däruppe stod två demoner och höll utkik. Fromagen var bara en liten del av min plan och jag behövde betydligt skummare saker.

- Oi! ropade jag. Jag skulle vilja snacka med Jezebel!

Min kropp lämnade mitt synfält när jag drogs iväg ner mot älven i en fart som inte var designad för människor. Hon släppte mig vid en kaj och fräste av ilska.

- Jag är upptagen, vad vill du?
- Du frågade vad jag ville ha för ditt liv, jag vill ha knark.
- Du får inget alls.
- Men du sa ju...

- Jag sa bara att jag inte skulle glömma, men jag sa också att demoners ord inte är något värda.
- Snälla Jezebel, det gäller min själ.

Jag skiter i vad det gäller. Du får gärna vara Hadads bitch för evigt vad mig anbelangar. Ni två förtjänar varandra.

Sedan försvann hon lika snabbt igen. Jag muttrade haranger för mig själv och mot henne när jag började gå upp mot Stigbegstorget igen. Samtidigt kunde jag inte vara för arg på henne, hon var tvungen att släppa alla kontakter med mig för att inte tappa ansiktet totalt när Hadad dinglar mina kulor som trofé i en evighet. Jag var bara förvånad att hon inte hade dödat mig själv än.

- Oi! ropade jag upp mot tornet igen. Jag behöver lite hjälp, vad vill ni ha för att fixa lite grejer åt mig?

De tittade ner och skakade på sina huvuden samtidigt som en annan demon sladdade fram som ett rött streck nerifrån Hängmattan och knappt hann stanna i det våta gräset bredvid mig.

- Man kan aldrig lämna vakten, sa han och tittade upp mot tornet. Men jag kan nog hjälpa dig om du hjälper mig. Vad vill du ha?

Ett kilo Lyrica, några kartor Stesolid, ett halvt kilo tjack, tre ark syra, två kilo rent ishasch och ungefär ett och ett halvt kilo MDMA-kristaller... eller, ta två kilo förresten! Men du får nog dra till något jävligt skumt ställe i Östeuropa eller något för att få tag på allt.

- Oroa dig inte, jag löser det.
- Vad vill du ha i gengäld?

Han kastade en tom plastburk mot mig, jag tittade förvånat på den.

- Lakritspingviner?

- Ja, jag har letat i varenda affär runt hela stan men det finns inga kvar och jag har inte tid att leta mer. Har du smakat dem?

- Jo...

- Det finns inget godare. Ååååh! Vi har inte lakrits i helvetet. Kan du fixa minst två lådor såna så fixar jag dina varor.

- Okej, jag löser det, sa jag och tänkte att det här kan jag inte lösa.

Fröken Jansson hade införskaffat precis allt på inköpslistan förutom citronmelissen, men det var lugnt, den skulle ändå bara vara garnering. Älven låg vindstilla när vi gick längs med den ner mot Rosenlund.

- Hur ska du fixa två lådor lakritspingviner? frågade hon och tittade upp i himlen.

- Jag har en idé, men jag behöver dig. Är du game? Du får ett Kinderägg till.

- Absolut! ... men hur?

Jag stannade och vände på henne. Vi tittade bort på älvens mynning och jag nickade mot den kantrade tysklandsfärjan som fortfarande låg under resterna av Älvsborgsbron.

- Du skämtar?

- Vart ska vi annars få tag på lakritspingviner? De där jävlarna är ju omöjliga att hitta någon annanstans till och med i vanliga fall.

- Hur ska vi ens ta oss dit?

- Vi ska åka kollektivt! sa jag och drog med henne i riktning mot Rosenlund igen.

Vid färjeläget bakom Järntorget hade en villrådig kapten troligen fått en smärre chock av alla änglar och demoner som dök upp från ingenstans och bestämt sig för att parkera Älvsnabben för gott. Den lilla färjan, som tog oss Göteborgare ut till Hisingen dagligen innan armageddon slog till, låg oskadd och guppade i vattnet framför oss. De hade förtöjt den innan de flydde platsen, varför vet jag inte, de var nog rädda att Styröbolaget skulle dra av båten från deras lön om livet återgick till det normala. Självt är jag en landkrabba utan dess like som blir sjösjuk av att ens stå på en brygga, men Jansson är uppvuxen kring och i vattnet ute i den västsvenska skärgården. Jag fick förlita mig hennes nautiska kunskaper.

- Kan du köra den?

Hon tittade misstänksamt upp mot hytten och kliade sig i huvudet.

- Ingen jävla aning, men det är lugnt värt att testa!

Vi klättrade över relingen och bröt oss in med bultsaxen. Inne i hytten satt det knappar, spakar och mojjänger högt och lågt. Jag tittade på Jansson som ryckte på axlarna och började fippla slumpmässigt med reglagen. Utan att jag ens tror att hon fattade själv hur lyckades hon få igång färjan som tog ett skutt och brakade rakt in i kajen.

- Sådär ja! utbrast hon glatt och fortsatte pilla på saker.

På något vänster fick hon i backen så båten kunde vända sig och sedan bar det ryckigt av framåt längs med den sargade stadssiluetten. Vi lyckades lägga till mot den stora färjan på den sida som var närmast vattenytan och klättrade vådligt över till däck. Skeppet låg i en 45-gradig lutning vilket gjorde vår promenad rätt krånglig, den blev dock lättare när vi kom in då man kunde luta sig mot väggarna i trappan.

- Okej, sa jag, vart ligger affären?

Jansson hann inte svara innan jag fick en kaffekopp kastad rakt i bakhuvudet. Jag snubblade till och kände blod rinna nerför min nacke.

- The fuck! skrek jag.

En tanig snubbe i 14-års åldern hoppade nerför trappan med en kofot i högsta hugg.

- DUDE! Chilla för fan! fick jag ur mig.

Han stod rakt framför oss och hyperventilerade med skräckslagna ögon, Jansson hade redan intagit

slagsmålspositionen och höll bultsaxen halvt höjt med båda händerna.

- Okej... lugna er båda nu, fortsatte jag. Sänk den där, sa jag till Jansson.

Jag tog ett steg mot grabben med båda händerna framför mig.

- Jonas heter jag, vad heter du?

Han höjde kofoten ännu mer, jag stod fortfarande kvar med händerna i en lugnande gest.

- Det här är Fröken Jansson, vill du berätta ditt namn?

Hans hyperventilation var ännu häftigare nu, t-shirten han hade på sig var trasig och hans hår stod åt alla håll.

- Vi vill inte bråka, vi kom bara hit för att hämta en sak. Du får gärna följa med oss tillbaka till land sen igen om du vill, annars kan du bara släppa fram oss så kommer du inte ens att märka att vi är här.

Hans stora ögon stirrade rakt på oss och hans ena ben började darra.

- Okej, jag ser att du inte direkt är van vid våld. Tyvärr är både jag och Jansson rätt hemma på det så tänk igenom detta en gång till.

- Morat, sa han.

- Huh?

- Jag heter Morat.

Han sänkte kofoten och gick åt sidan.

- Hej Morat... är du ensam?

- ... ja.

- Vart är alla andra?

- Döda.

- Vad hände?

Han började gråta, Jansson stod som vanligt villrådigt och såg förvirrad ut när någon gråter, jag gick däremot försiktigt fram till honom, tog kofoten ur hans hand och slängde bort den innan jag la en hand på hans axel. Han slog till den och stirrade våldsamt på mig.

- Okej, fair enough, sa jag.

- Det var de där jävla tyskarnas fel, hulkade han fram.

- Det brukar vara det ja, vad gjorde de den här gången?

Han berättade för oss att när bron hade sprängts ovanför färjan och kantrat den hade de flesta försökt sjösätta livbåtarna, men varenda en hade sjunkit i det bråkiga vattnet fyllt av bråte och brinnande bilar. Änglarna hade inte slutat spränga bort de höga konstruktionerna innan de försökte fly och många båtar träffades av mer skräp. En hel del hade hoppat i vattnet, Morat visste dock inte om någon av dem hade överlevt. Han hade varit i Tyskland med sin mamma, som inte hade fysiken alls att ens försöka simma, därför hade de sökt skydd inne i båten tillsammans med ett tjugotal andra. De hade aldrig kunnat se speciellt mycket av stan, vad de däremot såg var Röda Sten, alla demoner och änglarna. Det var inte speciellt konstigt att de antog att armageddon var här och enligt alla myter borde då också människan ha gått under. Problemet var ju att de själva levde, en tysk frikyrkopastor hade dock en teori angående detta. Han hade predikat för de andra om att domedagen var här och om de ville till himlen fick de skynda sig innan alla kristna asiater hade fyllt kvoten, nu var alla bara fast i limbo. Till och med Morats mamma hade fastnat för hans eldiga retorik trots att hon inte hade förstått ett ord av vad han sa på sin knackiga engelska.

- Hur hade han tänkt sig att ni skulle komma till himlen då? frågade jag.

- Vi var tvungna att lämna våra kroppar för att frigöra våra själar.

- Lämna era kroppar? sa Jansson med skeptisk röst.

- Ja... dö helt enkelt. Det var okej med självmord om han bara välsignade oss först.

- Säg inte att de gjorde det? sa jag.

- Jo... mamma också. De låste in sig i ett lastbilsflak fyllde och det med avgaser.

- Vafan är det med tyskar och gasa ihjäl folk? frågade jag uppgivet. Men du gjorde det inte?

- Nä, de försökte tvinga mig, men jag lyckades gömma mig i baksätet på en Volvo. Jag kunde höra

hur mamma grät när de gick in i lastbilen... bara för att min själ skulle vara kvar i limbo.

- Du behöver en whiskey, sa jag.

Fröken Jansson nickade instämmande och vi gick ner mot affären för att hämta mina lakritspastiller och passade samtidigt på att fylla några kassar med sprit. Jag gav Morat en halva whiskey men han skakade bara på huvudet.

- Du är en smart grabb du, konstaterade jag.

- Njaj, jag har mest hållit mig till Smirnoff Ice, svarade han.

- Amatör, fnyste jag och Jansson i kör.

Mörkret hade infallit när vi kom tillbaka till land. Morat hade följt med oss och ville nu åka så långt ifrån stan som möjligt, han hade visst släktingar i Norrland som han hoppades fortfarande skulle leva. Efter att vi hade haft en snabblektion med honom om hur man tjuvkopplar en bil, kör den och slangar bensin så gav vi honom ett gäng konservburkar och tre flaskor whiskey som han lovade att dricka när ångesten blev för stor. Han gav oss skjuts ner till Andra Lång i sin nystulna Land Rover, en bra sorts bil att ha när vägarna är blockerade och man måste köra över ett och annat lik.

- Det kommer gå bra för den grabben, sa jag till Jansson.

- Han kommer dö.

- Jo... men det kommer vi alla göra.

Åtta lådor lakritspingviner hade vi hittat och baxade nu in dem på L'Assasinos där demonen med det underliga godisbegäret väntade. Han gav mig en stor låda i utbyte med en hel massa roliga saker. Jag och Jansson blandade lite MDMA i våra öl för att fira en god dags skörd. Mina förberedelser var dock inte färdiga än och jag förhandlade fram en dunk GHB av den hawaiiiskjortebeklädda bartendern mot några flaskor rom. Sedan ramlade jag ut på gatan med nyfikna ögon och kände kärleken av kristallerna slå till mot mitt nervsystem. Jag gick från bar till bar och letade innan jag hittade den sista pusselbiten i min plan. Hon satt på huk inne på 9:ans ölhall och sjöng med några vänner.

- Hallå snyggning! sa jag och la en hand på Formas vinge.

Hon vände sig om med sitt vanliga varma, förvirrade och glada ansiktsuttryck.

- Du och jag ska ha picknick imorgon, konstaterade jag.

- Vad roligt! svarade hon och log oskyldigt.

Jag kände knappt igen henne där hon stod på trappan vid Karl-Johans kyrkan. Istället för sin fläckfria vita klänning hade hon en blommig klänning, när jag kom närmare såg jag även att hon bundit blommor i sin gloria så den faktiskt blivit en blomsterkrans.

- Wow! utbrast jag.
- Tycker du om det? frågade hon nervöst.
- Du är jättevacker!

Man kunde se hur hela hennes kropp kämpade mot impulsen att fälla ut vingarna och försvinna.

- Jag visste inte vad picknick var, så jag skaffade en bok. Det stod att det var en svensk sommartradition och att det också var tradition att ha blommor i en krans och ha bilder av blommor på sina kläder.

Ett leende sprack fram i mitt ansikte och jag gav henne rosen som jag hade fått Jansson att sno på sin shoppingtur.

- En blomma till? frågade hon.
- Det är också tradition att ge någon man tycker om blommor, svarade jag.

Den här gången lyckades hon inte kontrollera sig och flög tre meter upp i luften innan hon landade igen med skam i blicken.

- Förlåt... sa hon.
- Det gör inget, ska vi gå... eh... flyga?

Hon tog tag runt mig med en arm och bar den stora picknickkorgen med den andra, jag höll själv fast i väskan med flaskorna som alla utom en var uttömda vinpavor som jag blandat GHB, PCP, tjack, Lyrica och Stesolid i. Jag hade även haft i lite vodka i varje flaska för att boosta Lyrican och Stesoliden. PCP:n som jag hade skaffat av Inuiten fyllde inte direkt något syfte, men av vidskeplighet vågade jag inte utelämna angel dust. Visst hade det varit enklare med en dunk, men jag tyckte att det hade frångått den romantiska känslan lite. I den andra armen höll jag den slitna gitarren.

Vi landade i Botaniska trädgården, våren hade just blommat ut alla sina skapelser och de japanska körsbärsträden stod i sin rosa skrud. Jag bredde ut filten under ett av träden och Forma satte sig spanade på huk.

- Kan du inte sätta dig här istället idag? frågade jag.
- Men jag... hon hindrade sina ord och suckade uppgivet.

Hon såg smått skräckslagen ut när hon slog sig ner på filten med benen halvt vikta framför sig.

- Drick det här så slappnar du nog av lite.

Jag höll upp vätskan i ett vinglas av plast och öppnade den enda flaskan det faktiskt var vin i och höll upp åt mig själv. Hon log nervöst och bälgade i sig hela glaset i en klunk, jag fyllde på det och började duka upp picknicken. Citronfromagen som var späckad med sönderklippta LSD-lappar och mer MDMA-kristaller skopade jag upp i ett annat glas och höll över strösslet som var vanligt strössel blandat med ännu fler sönderklippta lappar.

- Ska inte du ha? frågade hon.
- Tyvärr så är jag laktosintolerant...
- Vad betyder det?
- Att jag inte tål grädden som är i fromagen.
- Varför gjorde du den då?
- Jag tänkte att du nog skulle gilla det, jag har gjort den själv, smaka!

Hon tog en sked och log stort när hon lät fromagen dansa runt i munnen.

- Jättegott!

Jag log stolt och fyllde på hennes glas igen som hon snabbt svepte. Det var knappt att jag hann duka

upp vindruvorna, som faktiskt inte var spetsade med något, innan hon hade ätit upp hela fromagen. Jag skrattade till och frågade om hon inte blev för mätt.

- Nä? Vad är det?

- När man har ätit för mycket så man inte kan äta mer.

- Hur kan man inte äta mer av något gott?

Leendet som fanns på mina läppar var uppriktigt menat och jag smaskade på en vindruva.

- Vill du ha kladdkaka också?

- Vad är det?

Jag plockade fram formen med chokladkakan som var bakad på smör som fräst i någon timme med tillräckligt mycket hasch i sig att självaste Bob Marley hade tackat nej. Den här gången brydde jag mig inte ens om att lägga upp på tallrik, jag höll bara på den vispade grädden med resten av MDMA:n på kakan där den låg. Forma började äta förtjust och frågade vad som var i.

- Choklad och kärlek, svarade jag och blinkade mot henne.

- Ååååh, jag känner ingen skillnad. Choklad måste vara kärlek.

- Haha, ja, många hävdar det.

- Ska inte du ha av det här heller?

- Nä... alltså... eh, det är laktos i grädden också och kakan är inte god utan grädde.

- Men något måste du ju få!

Hon reste sig så hastigt att jag inte hann stoppa henne och försvann upp i skyn. Två minuter senare var hon tillbaka med en mjölkchokladkaka i sin hand.

- Här, du måste också ha choklad!

Jag ville inte berätta för henne att mjölkchoklad är rätt späckat med laktos, speciellt eftersom jag ljugit, jag är inte laktosintolerant någonstans.

- Tack, sa jag uppriktigt och tog en ruta choklad.

Nu var det bara att vänta på att drogerna skulle ta fart i hennes kropp, om änglar ens reagerar likadant som oss på en sådan cocktail, jag hade lika gärna kunnat skapa en aggressiv dödsdödmaskin. För att fördriva tiden plockade jag fram gitarren. Jag har aldrig riktigt förstått hur, men nästan alla tjejer jag någonsin har stött på smälter som isglass i en supernova så snart man spelar någon halvtaskig ballad på en sunkig gitarr. Detta är extra fascinerande i mitt fall då jag faktiskt är tondöv. Inför Formas lär man komma undan med de mest smöriga och klyshiga låtarna dessutom då hon aldrig borde ha hört någon av dem, tänkte jag och spelade House of the Rising Sun. Hennes mun formade sig till ett glädjefullt leende och hon tittade fascinerat på mig medan hennes käkar sakta började skava mot varandra. Jag fortsatte med att spela Tusen Bitar, Märk hur vår skugga och Balladen om briggen Blue Bird av Hull. Sakta kröp hon närmare mig för varje vers och snart nog hade hon sitt huvud lutad mot min axel, kristallerna hade gjort sitt. Jag la försiktigt en hand på hennes kind och lutade min haka mot hennes blomstergloria. Vi satt där tysta och tittade på den gröna parken som just förstått att sommaren var här och kastat upp alla knoppar från marken. Solen stod högt på himlen och berörde oss inte alls.

- Vad händer när änglar dör? frågade jag med en klump i halsen.

- Jag vet inte... kanske samma sak som när ni människor dör.

- Är du rädd för att dö?

- Ja...

Jag la min hand på hennes kind och vred hennes ansikte mot mitt, hennes pupiller var nu så stora att inget av universum kunde speglas längre, bara hennes oskyldigt vackra själ. Sakta men självsäkert lutade jag mig fram och gav henne en kyss. Först kunde jag känna hela hennes väsen låsa sig i ett skräckslaget tillstånd, men långsamt började hennes kropp skaka och hon besvarade kyssen. Hon ryckte till och slet sig från mig, slängde bak huvudet och stirrade på mig. Jag log finurligt mot henne och visste att kristallerna, syran, gräset, tjacket och gobben log tillbaka inifrån hennes bröst. Solen hade nu börjat sin färd ner från himlen och hennes darrande läppar gjorde motstånd mot allt som var rätt i den världen hon levde när de skälvande letade sig mot mina igen.

- Ska vi åka tillbaka hem till mig? frågade jag när hon skakande avslutade kyssen.
Hon svarade inte ens utan tog mig i sina armar och flög rakt upp, sen åt fel håll och först på tredje försöket lyckades vingligt hålla sig på rätt kurs. Mitt köksfönster fick ta smällen den här gången.

Redan när vi stod i det krossade glaset tog jag henne i min famn och kysste henne igen, hårt den här gången, passionerat. Hon vinglade med mig baklänges mot min säng, en fjäder föll från hennes vinge. Jag la mig på rygg med henne ovanpå mig, utan att hon ens märkte det själv drog jag den nedsmutsade klänningen över hennes huvud. Änglar bär inga underkläder och alla myter om att de är könslösa stämmer precis, bara de fylliga bröstet kunde skvallra om att hon var av kvinnligt kön. Hon slet av min tröja och fortsatte kyssa mig. Fjädrarna från hennes vingar brann upp i luften när de en efter en gjorde sig fria och singlar ner mot min säng. Hon öppnade inte ens mina säckiga byxor utan drog ner dem i en enda rörelse. Hennes mjuka kropp trycktes tätt in på min och jag strök henne genom håret och över ryggen med mina fingrar. Vingarna släppte inte längre enstaka fjädrar, de fattade eld och brann på hennes rygg. ”Änglar får inte känna lust.” Med en explosion lossnade de från henne och resterna av dem föll ner över våra nakna kroppar. ”Handlar man fel är man ingen ängel.” Blommorna runt hennes gloria blev till sot och kol när den slocknade och hon blev kvinna istället för ängel. Redan när jag stötte mig in i hennes nyvunna kvinnlighet kom hon, hennes kropp vred sig i njutningar jag inte kunde förstå innan hon svimmade ovanpå mig.

Jag lösgjorde mig försiktigt från hennes kropp innan jag gick ut i hallen och hämtade kniven. Hon låg på mage i sängen och sov, hennes långa svarta hår la sig böljande över den bleka huden på ryggen. Våldigt delikat vände jag på henne och la bladet mot hennes strupe. Sömmen hon befann sig i var söt, munnen log och jag har aldrig sett en varelse så tillfreds med livet. Jag såg på hennes stängda ögon, på kniven som vilade över hennes halspulsåder, på hennes trygga ansiktsuttryck och hennes nöjda läppar. Kniven trängde sig in en halv millimeter, en liten droppe blod syntes på det blanka stålet. Klumpen i min strupe ville inte bli mindre hur mycket jag än svalde, ångesten som brände och ställde frågan vem som egentligen var värd vad exploderade i mitt bröst. Jag blundade och kände emblemet i min hand bränna till. Skaffet på kniven small till när den träffade väggen och jag andades hastigt när jag såg på den blottade strupen som fortfarande andades lugnt i sin trygghet. Ingen, inte ens jag, kan få mig att svika mig själv. Jag är ingens bitch!

Whiskeyn brände skönt i bröstet men fick mig inte att vilja plocka upp kniven igen för att avsluta allt jag påbörjat. Forma låg fortfarande på rygg och sov naken i min säng, jag gick fram till fönstret för att titta ut över alla mina misslyckanden. Änglarna flög runt Karl Johans kyrkan och jag ville bara gå dit med kniven, chansa på första bästa flygfå och möta mitt öde. Grusplanen låg öde i natten, inga barn spelade längre fotboll, inga tonåringar stod i gäng och sålde knark till förmånliga priser, det enda som gav liv åt den mörka gatan var Hadads flin där han stod nedanför mitt fönster och tittade upp på mig. Jag slängde på mig skorna och vinglade ner med flaskan ständigt mot mina läppar. Han nickade självbelåtet när jag närmade mig och stannade precis framför honom. Det är dags att ta sitt straff för att jag bara är en bitch inför mig själv, tänkte jag.

- Okej, jag kunde inte... jag försökte men jag är väl en mes. Ta mig nu, ingen idé att dra ut på det.

- Vad pratar du om?

- Jag kunde inte hålla min del av avtalet, ta min själ nu för fan!

- Men det gjorde du ju? Det är ingen ängel som ligger däruppe och sover, det är en människa. Jag bad dig aldrig döda en människa, bara en ängel och det har du gjort.

- Så... vi är kvitt?

Han tog min hand, jag kände hur den blev kall och en förlösande sten föll från mitt bröst. Handen var helt ren när jag såg på den, emblemet var borta.

- Du och jag är kvitt. Du och hon vet jag inte sa han och nickade upp mot mitt fönster.

Jag tittade upp och såg Forma stå i fönstret och se på oss med en besviken min.

- Du ska veta att jag är imponerad av dig, vill du någon gång ha ett jobb så säg till, sa han och log

innan han försvann.

Skyndsamt gick jag upp till lägenheten igen, men dörren stod öppen och hon var borta. Hennes klänning och förkolnade vingar låg kvar på mitt golv.

Fröken Jansson och Jezebel satt förtjust kvittrande och gav både mig och varandra high five på high five. Bägarna slog i de slitna borden på Kellys, runt mig dansade demoner på Jezebels order för att fira min seger. Jansson utbringade en öboskål och sänkte sitt glas till marken. Jag såg djupt ner i min öl och undrade för mig själv om man skulle dricka något starkare... typ lacknafta med benso.

- Jag är oerhört imponerad av dig! utbrast Jezebel.

- Du är så jävla slug va! fyllde Jansson i.

Jag log falskt som uppskattning mot dem och höjde mitt glas halvt innan det föll i bordet igen tillsammans med mina ögon. Det fanns något mörkt i min seger, en skugga som strök runt långt bak i mitt huvud och la sot i mitt glädjeglas. En känsla så flyktig och så påtagligt fångslande att jag inte kunde le fast jag nu var fri. En känsla som högg tag i mitt hjärta, en känsla som bestod av skam och kallades Forma.

- Du måste ha fått allt från Lucifers sida, skrockade Jezebel. Hadad är satt på sin plats, din kvinna lever och du äger din egen själ, jag hade varit stolt att kalla dig demon!

- Demonen Jonas! fyllde Jansson i och höjde sitt glas på nytt.

Det låg stolthet och beundran i deras ögon när de alla stirrade rakt in i mina som bara speglade förvirring och skuld.

- Demonen Jonas... sa jag knappt hörbart och tog en klunk öl till.

- Vad hände med henne? frågade Jansson.

- Jag vet inte, hon gick bara... naken utan vingar, rakt ut i natten.

Jag vände mig till Jezebel.

- Tror du hon klarar sig?

- Va?

- Tror du att hon överlever utan vingar?

- Hur ska jag kunna veta det? Du är den första någonsin som får en ängel att tappa sina vingar i den här dimensionen.

- Men jag menar... kommer någon demon att döda henne?

- Varför skulle vi göra det?

- Hon har ju dödat ganska många av er, ni vill väl ha hämnd?

- Hämnd? Pft! Hämnd är en moralisk känsla, vi har ingen moral. En demon bryr sig bara om vad som är bra för demonen, inte mer, inte mindre.

- Änglarna då? Kommer de vilja döda henne?

- Haha, varför skulle de? Då är det troligare att de vill döda dig. Änglar kan hämnas.

Jag hajjade till och stelnade lite av insikten, tanken att jag kan ha pissed off en hel himmelsk armé hade inte ens passerat min hjärna. Vem som helst av alla änglar inne på den hemtrevliga krogen kunde när som helst bestämma sig för att ta betalt för en av sina egna och sen... ingenting. Bara död, kall svart död. Jag log från öra till öra, mitt bröst fylldes med en energi jag inte hade känt på över en vecka. Dansa, mitt kära lilla fuck-up, dansa bort kvällen för imorgon kan du vara död. Ett kallt svart ingenting kunde vänta mig vid nästa ängel som svängde runt sina vingar utanför Andra Långgatans fredade zon. Ångest och ånger är över imorgon och det kan vi fira genom att glömma dem idag tack vare whiskeyn och ölen. Skulden och skammen var inte obekanta för mig, självföraktet och den eviga frågan om varför kändes bekvämt vant i mitt hjärta. Lika bra att acceptera sig själv för den man råkar vara. Demonen Jonas.

Shot efter shot med vidrig alkohol sänktes, jag studsade från bord till bord och försökte förlora mig själv i en dimma av natten och nuet. Bartendern suckade djupt när jag tvingade honom att sätta på "Devil's Dance Floor" och dansade in i varenda varelse jag lät bli att se. Jezebel tog mina händer och skuttade runt med mig till de aggressiva tonerna innan jag drog ut henne på gatan utan att vara beredd på det själv så jag ramlade över min egen överkropp. Ursinnigt slet jag med henne in i första

bästa gränd, hon skrattade vansinnigt åt min ilska, min frustration och min längtan efter inget. Jag hann inte ens slita av henne linnen och den korta kjolen innan de självantände och askan drogs med i vinden. Det var inte bara den flammande demonen jag satte på i försommarnatten, jag dunkade hennes kropp mot tegelväggen för att sätta på varenda liten del av min egen existens. Jag knullade varenda känsla i hela min kropp. Skam, ilska, ångest, hat, drömmar och dödslängtan dränktes i lusten och alkoholen. När hon kom försvann jag och kvar fanns bara ett svart brus av stillhet när min kropp föll utmattad mot asfalten.

Hon lämnade mig inte, jag låg på gatan, halvt medvetlös, halvt medveten om varenda detalj i hela jävla världen och till hundra procent stupfull. Inte ett ord passerade mina läppar, inte en lem rörde sig, men hon lämnade mig inte. Hennes svans smekte mig på ryggen och hon sjöng en bitter melodi som aldrig verkade vilja ta slut. Jag har ingen aning om hur länge jag låg där och kände nattens friska luft sippra in i mina näsborrar och lämna en eftersmak av svavel i mitt svalg. Hon kan ha brytt sig men det troliga var att hon njöt av min destruktivitet, sakta kände jag själv hur min själ plockades sönder och försvann någonstans där jag inte kunde känna den längre. Jag reagerade knappt när Janssons stålhätta petade mig i sidan och Jezebel försvann med en blick mot henne.

- Gå hem nu? frågade hon sådär naturligt hon kan göra om man ligger halvnaken på asfalten och inte vill göra något annat.

- Ja...

Hon pallade upp mina revben mot sin axel så jag kunde stå och började sedan halta uppför backen mot min lägenhet medan jag mumlade i hennes öra om självförakt och ingen morgondag. Jag blir alltid lika varm när hon ler och nickar för att visa att hon förstår precis vad man säger. På nedersta trappsteget ramlade jag och bestämde mig sen för att åla uppför hela trappan, vilket gjorde att jag inte riktigt såg förbi min dörr innan jag stod precis vid den. Konsekvensen blev att mitt hjärta stannade en kort sekund när jag fick syn på Forma som satt ihopkurad i trappan iklädd en svart T-shirt, gråa mjukisbyxor och med smutsiga fötter.

- Får jag komma in?

Det svarta håret låg tätt mot hennes ansikte och dolde de värsta blåmärkena, hon huttrade när jag tog henne runt axlarna och ledde in henne till divanen.

- Vad har hänt? frågade jag.

- Du vill nog inte veta det, svarade hon och såg ner på sina händer.

- Nä... du har nog rätt.

- Men hjärtat, du behöver whiskey, sa Jansson.

Tårarna samlades i hennes ögon och hon vägrade konsekvent att se upp mot mina.

- Nej... tyvärr tror jag faktiskt att hon behöver te...

Fröken Jansson blev stum och tittade förskräckt på mig.

- Är det SÅ illa?

Forma sa ingenting alls, hon tittade bara ner på sina händer och kämpade mot gråten. Jansson smet ut till köket och satte på vattnet. Jag slog mig försiktigt ner bredvid den fallna ängeln och tittade på hennes händer, jord satt under naglarna och hon blödde från en knoge. Varsamt tog jag en bit papper från soffbordet och började torka av dem, hennes hand greppade min och hon la min öppna hand i sin egen medan hon kände på min handflata med en blodig tumme.

- Hadads märke är borta.

- Ja... jag svalde och undrade för mig själv när hon sett det.

- Var mina vingar priset?

Jag nickade tyst och slöt min hand runt hennes. Jansson harklade sig där hon stod bredvid oss med tre koppar i händerna. Forma tog sin kupad i båda händerna och stirrade ner i den ljusbruna vätskan. Vi satt tysta ett tag, ingen av oss visste vad vi skulle säga, jag och Jansson hade inte ens en aning om vad för sorts situation vi befann oss i.

- Bra... sa Forma efter ett tag.

- Huh? svarade jag.

- Bra att du kom ur vilket avtal du än hade med Hadad.

- Är du inte arg?

- Varför skulle jag vara det?

- För att jag utnyttjade dig?

- Haha! Du är inte lite självupptagen du.

Jag och Jansson tittade förvirrat på varandra.

- Tror inte du att jag har en egen vilja? Jag visste att jag skulle förlora mina vingar, jag känner till reglerna, jag visste vad jag valde, men jag valde det själv. Inte du.

- Men... varför då?

- För att du fascinerar mig... sa hon och log blygt.

Min blick sökte Janssons ännu mer förvirrad.

- ... det betyder att jag tycker om dig idiot, sa Forma och tycktes se förvirringen i mina ögon.

Nu satt jag och Jansson som två skräckslagna frågetecken. Ingen av oss har någonsin kunnat hantera affektionsförklaringar.

- Jag tror jag måste duscha, sa Jansson och reste sig upp.

Hon såg min förmanade blick över detta svek i mitt svagaste ögonblick, men hon såg ännu räddare ut än mig. Jag tittade ner i min tekopp och försökte få mina berusade tankar att landa på rätt plats. Forma tittade ner i sin också med en blick som om hon sökte något i den stilla vätskan.

- Jag vet inte vad jag ska säga, sa jag efter en stund.

- Du behöver inte säga något alls.

Hon lutade sig fram mot mig och gav mig en kyss så len att den kändes som silke och honung och verkade tvätta bort alla svavelrester i min mun. Sedan tog hon mitt huvud i mina händer och såg försiktigt in i mina kaotiska ögon. Jag märkte att universum inte fanns kvar i hennes iris, bara

stillhet, sorg och lugn. Tystnaden la sig mellan oss igen.

- Jag vet inte vart jag ska ta vägen, sa hon och släppte mitt huvud. Kan jag kanske få stanna här ett tag?

- Javisst... svarade jag med osäkerhet över orden.

Hon sippade på sitt te och log med det mest oskyldiga leendet jag någonsin har sett. Jansson kom ut från duschen och tittade nyfiket på oss.

- Ehm... Forma ska bo här ett tag, sa jag. Är det okej?

- The more the merrier, svarade Jansson som vanligt och ryckte på axlarna.

Den natten somnade jag med Forma i min armar och en obestämd känsla om att jag borde må dåligt över någonting.

Man kan inte undvika en episk bakfylla, det går inte att landa mjukt, man kan inte fasa ut giftet, förr eller senare kommer den att attackera din kropp med skakningar, ångest och frossa, oavsett om du fortfarande är full eller ej. Den är uppskjutningsbar, men ofrånkomlig. Det betyder dock inte att man slutar försöka. Jag visste detta, Fröken Jansson visste detta, Forma undrade däremot varför vi hällde whiskey i morgonkaffet.

- Vill du ha? frågade jag och ignorerade mitt bultande huvud.

- Är det rusmedel?

Jag nickade tyst för att inte förvärpa huvudvärken, det fungerade inte. Hon såg nyfiken och skeptisk ut när hon tackade ja. Synen av någon som bränner bort sin ångest för första gången är alltid lika skrämmande, sorgsen och tröstande. Hon grinade illa men log, det finns mycket för den flickan att glömma tänkte jag. Hennes gamla liv, vänner och värld fanns inte längre inom räckhåll och ingen kunde erbjuda henne ett nytt liv i en värld som nu brann. Helt utan hopp, mening och drömmar omslöt armageddon oss alla som inte ens trodde på framtiden innan helvetet och himlen öppnade sina portar. Det fanns inget mer kvar för oss än att leva tills vi dog, vi hade ingen möjlighet att skaffa en framtid ens för oss själva, än mindre en fallen ängel som nu satt vid mitt köksbord och försökte låta bli att tänka på vad hon gjort.

- Vad ska vi göra idag? frågade hon och påminde mig om att det finns en vardag i domedagen också.

- Vi behöver mer whiskey, sa Jansson.

- Och c-vitamin, la jag till med darrande röst.

- Vart ska vi få tag på det? frågade Forma.

Vi ryckte på axlarna och visste faktiskt inte längre. Vi hade genomsökt vartenda Systembolag i hela Göteborg, kvar fanns skrap och sönderslagna flaskor.

- Det finns ett ställe vi inte har varit på än... sa jag frågande mot Jansson.

- Men hur fan ska vi ta oss dit? sa hon skeptiskt.

- Det finns broar längre norrut, står de kvar?

- Ingen aning... men okej, även om vi kan komma över, det är fucking Hisingen, det lär inte finnas en droppe kvar om det så bara finns en överlevande där.

- Okej... då får vi väl åka till Borås då...

- Hisingen får det bli! svarade hon och höjde koppen.

Vi knödde in oss alla tre i vår trogna lilla lastbil som nu var så tillbucklad, sönderskrapad och sliten att vi mest behöll den av den enda anledningen att den aldrig svikit oss och en pålitlig farkost är alltid bättre än en ny. Med oss hade vi en flaska whiskey, en flaska gin, konserverad frukt och burkskinka. Jansson satt bakom ratten, kryssande mellan bilvrak och hål i den trasiga asfalten medan hon var överlycklig att fartkamerorna nu för tiden bara skickade digitala bilder till döda byråkrater. Jag öppnade burkskinkan och delade mellan oss medan vi sköljde ner den med vidrig gin som brände hål i våra magsäckar. Forma började bli berusad redan i höjd med Gasklockan och somnade snarkande mot min axel.

- Hur hade du tänkt med det där? viskade Jansson till mig och nickade mot den däckade kvinnan.

- Du, jag har fan inte tänkt alls. Vad tror du?

- Att du har tagit på dig ett ansvar du inte klarar av... vad har ens hänt med henne?

- Hon ville inte berätta det.

- Nog lika bra. Hm, den vägen går inte.

Hon pekade mot Angeredsbron som hängde ner mot älven i en vinkel som gjorde det smått farligt att ens köra under den, vilket vi såklart gjorde ändå. Trots att vi tvivlade på att småbroarna i Kungälv stod kvar så bestämde vi oss för att chansa och blåste vidare.

- Hon lär ju inte klara sig själv däremot och jag kan väl bara inte kicka ut henne?
- Nä, jag gillar henne också, men hur funkar det med Jezebel då?
- Vad är det med henn STANNA!

Jansson nitade förskräckt lastbilen och jag pekade med en frenetiskt darrande hand mot den söndertrasade Land Rovern som låg bredvid vägen.

- Det kan väl inte vara...? sa hon samtidigt som hon inte ville veta svaret.

Vi gick försiktigt ut ur bilen, ingen av oss ville, båda ville sitta kvar där i ovissheten med varsin flaska och inte tvingas se det vi instinktivt visste att vi skulle få se. Forma vaknade och hoppade också ur bilen, men jag visade med handen att hon nog borde stanna där hon stod. Stegen fram mot bilvraket var tunga, ångestfyllda och ofrivilliga. Redan flera meter bort kunde vi se Morats blodiga ansikte, hans skalle var intryckt, hjärnsubstans hade letat sig ut ur hålet i hans panna och blodet hade för länge sedan slutat rinna. Bredvid honom låg en halvtom men oskadd flaska whiskey. Ingen av oss sa något, vi såg inte på varandra, vi ville inte ens visa för oss själva vad vi båda tänkte. Våra läppar var krampaktigt förseglade, vreden total och vi ville kunna gråta för att ha en ursäkt att få hålla om varandra... men ingen av oss kan gråta. Vad som hänt var uppenbart, för mycket whiskey, för fort i en pojke som inte visste vad starksprit var och som inte ens kunde köra. Det var han som hade kraschat i för hög fart, men det var vi som hade satt honom i bilen och flaskan i hans hand. Jag bände upp dörren, tog whiskeyn bredvid honom och hällde ut i gräset. Jansson nickade tyst mot mig och vi lämnade honom där för att låta korparna, rävarna och grävlingarna slutföra jobbet. Forma sa ingenting när vi utan ett ord hoppade in i lastbilen igen och vände hemåt med blickarna konstant fastnaglade på något annat än varandra.

Dansa små fuck-ups, dansa bort kvällen och hoppas att ni är döda imorgon. Vi hade tagit med oss Forma till Kellys, demonerna tittade på henne och log uppskattande mot mig, änglarna verkade inte ens ta notis om oss. Jag och Jansson var redan i full gång med att dansa så aggressivt att Forma mest såg rädd ut innan jag drog upp henne från stolen och snurrade runt henne kring gamla vänner och fiender. Hon såg glad ut, nöjd över rörelserna, uppspelt av festligheterna och fri från alla lojaliteter. Demonerna hoppade snabbt upp för att göra oss sällskap i en ring av förlåtande dans mitt i Ingenmansland. Någonstans där tappade jag bort Jansson som sladdade iväg med en muskulös demon. Utmattad och full av ny energi föll jag ner i vårt bås med Forma bredvid mig.

- Vem var det i bilen? frågade hon.

- En gammal skuld... svarade jag och hällde i mig det som fanns kvar av ölen.

Hon såg förvirrad ut och sköt över sin öl mot mig med en tröstande blick. Jag svepte den också och försökte som vanligt att inte tänka på konsekvensen av det. Plötsligt kände jag hennes hand skräcklaget greppa mitt lår, jag skrek till och undrade vad fan hon höll på med. Förskräckt tittade hon upp och nickade mot Jezebel som stod bredvid oss.

- Du behöver inte vara rädd, sa hon till Forma och satte sig mittemot oss.

Jag försökte fokusera mina tre synfält på henne.

- Få honom att nyktra till, fortsatte hon.

- Det är väl hans val? svarade Forma trotsigt.

- Malakh letar efter honom...

Jag kände örfilen innan jag såg den komma, lagom tills jag hade förstått vad som hänt fick jag en på andra kinden. Först då lyckades jag samla mig nog för att förstå Formas uppspärade och förtvivalade ögon.

- Malakh? muttrade jag.

- En ängel, sa Jezebel.

- Inte bara en ängel, den starkaste ängeln, den första! fortsatte Forma med panik i rösten. Vad vill han Jonas?

- Ja, vafan vill han mig?

Den här gången hällde Forma en öl över mitt huvud medan Jezebel stod för örfilearna.

- Men för tusan kvinnor! Ta't lugnt, jag är en skör liten blomma!
Båda två stirrade på mig med ett sådant allvar att jag bestämde mig för att kanske försöka sortera ut min roterande hjärna.

- Okej, sa jag. Men... ja... vad vill han?

- Ingen aning, sa Jezebel. Men letar Malakh efter en frågar man inte ens, man flyr.

- Det finns ingenstans att fly, sa Forma förtvivlat. Alla änglar härinne rapporterar direkt till honom. Du förstår inte Jonas, han är den absolut kraftfullaste ängeln som någonsin vandrat himlen och jorden. Mikahil, tvi, var inte ens i närheten av att vara vad han är.

- Han är inte ens ute i strid, han är för viktig för det, fortsatte Jezebel.

- Okej, jag fattar, en riktig bigshot. Men vad vill han? Hämnd?

- Hämnd för vad? frågade Forma.

- För dig?

- Jag har ju förklarat det där. Det var mitt val, du bröt inte mot några regler, jag gjorde det.

- Ja, för er moral är ju så enkel! fräste Jezebel sarkastiskt.

- Ehm tjejer... sa jag försiktigt. Är det viktigt?

- Nej, du måste härifrån nu! sa Jezebel och låste fast mina ögon med blicken. Det spelar ingen roll vad han vill, han letar inte efter någon utan anledning. Du får följa med ner till Röda Sten inatt.

Forma såg förtvivlad ut på ett helt annat sätt nu.

- Ja... där är du säker, sa hon och svalde.

- Ahmen vafan! Nej.

Båda två tittade förvirrat på mig.

- Jag tänker fan inte springa omkring och gömma mig. Bort från någon jävla ärkeängel och rakt ner till Hadads vidriga lya? Glöm det! Jag ska sova hemma inatt, och jag ska sova som en fri fucking jävla själ. Försök hindra mig!

Obstinat reste jag mig upp, vinglade till, föll ner på bänken igen innan jag lyckades på andra försöket. De två kvinnorna tittade uppgivet på mig, Forma med besvikelse och lättnad, Jezebel med genuin glädje.

- Jag önskar att du var demon, sa hon och log skakande på huvudet.

Redan när jag satte en fot på trottoaren utanför krogen kände jag ett ryck och sekunden efter stod jag utanför min trappuppgång med Jezebel och Forma.

- Åhfan, du tog med henne, gentilt!

- Det är din trofé, du har förtjänat henne, svarade hon med en överlägsen blick mot Forma. Njut av henne inatt, kom till mig imorgon.

Sedan var hon borta igen. Forma och jag snubblade in i lägenheten, Jansson var inte hemma. Natten kändes ljuv och jag kysste Forma som försökte prata med mig om Malakh.

- Inte ikväll vännen, sa jag. Han kommer vara ett problem imorgon också.

Hon suckade och besvarade min kyss.

När vi båda hade skrikit ut vår orgasm i natten för ingen alls att höra så höll hon om mig och strök mitt huvud med sina trasiga händer. Hon gav mig en kyss på pannan och sa att hon fanns där för mig. Jag visste inte vilket som var skönast, att sätta på henne eller bli omhållen...

Man kan inte undvika en episk bakfylla och ju mer man försöker ju värre kommer den bli. Ibland är det enda man kan göra att acceptera sitt öde och lägga sig skakande i fosterställning för att låta levern göra sitt. Bredvid mig låg Forma, också skakande, med sitt livs första avtändning från alkohol. Jansson kom snart in i lägenheten med steg tyngda av samma ok vi bar, hon intog också snart sängläge. Där låg vi, tre tappra själar som återhämtade sig efter äventyr vars konsekvenser lurade i skuggorna av nykterheten. Trots att ingen sa något kunde vi alla känna varandras närhet och söka skydd i den.

- Uuuhhh, stönade Jansson.
- Skämta inte, mumlade jag.
- Kommer det att gå över? snyftade Forma.
- Botemedlet står där.

Jag pekade på whiskeyflaskan och hon sprang genast in på toaletten för att spy av bara åsynen. Vi somnade alla tre i kallsvette ningar och lovade varandra en sak.

- Aldrig mer...

Klockan var eftermiddag när vi vaknade. Jansson gjorde frukost åt oss innan hon sladdade iväg på egna äventyr. Jag och Forma åt motvilligt av de vita börnorna och det hårda brödet.

- Hur hade du tänkt att lösa det här? frågade Forma.
  - Lösa vad? svarade jag med munnen full av långfranska som mördade mina tänder.
  - Malakh...
  - Det hade jag mest tänkt skita i, om fuckfacet är så stark som du säger kan jag ändå inte göra något. Men jag får väl dra ner till Röda Sten och höra vad Jezebel tycker.
  - Ska du dit ändå?
  - .... ja?
  - Jag tycker inte om att du är med henne.
  - Ursäkta? Vad tror du att vi är? Jag träffar vem jag vill, oavsett vad du tycker om personen... eh... demonen i fråga.
  - Ja... det vet jag... Jag är bara orolig, hon är farlig.
  - Ptja... det är liksom halva anledningen till att jag hänger med henne.
- Hon slog ner sina ögon och petade lite i börnorna med gaffeln.
- Var försiktig bara...
  - Är jag inte alltid det?

Hon svarade inte och jag undrade för mig själv vad det var jag hade gett mig in i. Hade jag inte varit en sådan satans mes när det gäller känslor så hade jag tagit snacket om gränser och förväntningar som man alltid måste ha i alla relationer som innehåller utbyte av kroppsvätskor. Istället drack jag upp mitt kaffe och gav mig av ner mot resterna av Älvsborgsbron.

Lokalen var nästan tom på demoner när jag kom in, det var fortfarande rätt tidigt på kvällen och de flesta var fortfarande ute och slogs. Jag slirade fram till bardisken och hälsade på den äldre, något missformade demonen som fått i uppdrag att hålla upp GHB åt sina kamrater varje natt. Hans horn satt lite överallt, svansen var mer en stump och han hade bara ett öga att tillgå då det andra på något sätt hängde ut ur hans vänstra mun och enda öra.

- Hallå Jonas! gurglade han lika vänligt som alltid. Det vanliga?
- Han tog fram flaskan med den billiga whiskeyn och den medföljande ölen. Min mage vände sig några varv vid åsynen av dem.
- Ehm, jag hade tänkt mig vatten idag faktiskt.
- Han stelnade till mitt i en rörelse och såg förvånat på mig.
- Okej...

Innan jag hann förstå hur slets min kropp med ut ur lokalen och från bryggan utanför fortsatte den rakt ner i älven.

- Nöjd? frågade han helt utan sarkasm innan han försvann in igen.

Jag simmade in till stranden och kravlade mig mödosamt upp, med rinnande kläder gick jag långsamt tillbaka in med en ny strategi i bakhuvudet.

- En cola kanske?

Han såg egentligen inte så förvirrad eller frågande ut som han såg ut att vara ledsen, men att han inte begrep alls vad jag sa var rätt uppenbart. Jag suckade uppgivet och svalde hårt.

- Det vanliga tack...

Jag hade hunnit med två vanliga beställningar och började glömma bakfyllan när Jezebel dök upp bredvid mig. Hon la en hand på min axel, något som gav ett dovt blaskande ljud.

- Haha, beställde du vatten?

- Jo... smått misstag från min sida.

- Det finns en anledning till att han bara får servera och inte slåss. Så vad ville du?

- Inget speciellt faktiskt, tänkte mest bara kolla läget och sådär.

Hon beställde in en bägare GHB som hon svepte direkt.

- Du är inte orolig för Malakh då? hon svepte sitt andra glas medan hon frågade.

- Finns väl inte så jävla mycket att vara orolig för? Det är som det brukar va, jag är fucked och kan inte göra så mycket åt det annat än att inte bry mig för mycket. Därå? Har du hört något mer?

- Nä tyvärr, du har nog rätt inställning. Egentligen finns det bara ett alternativ...

- Vilket då?

Hon tog mig under armen och ledde ut mig ur lokalen, vi promenerade genom den svala kvällen och hon pekade på dörren till bergsrummet under Klippans kulturreservat.

- Vad finns därinne? frågade jag.

- Hadad. Det är hans privata lilla festlokal, när han inte sover eller terroriserar mig hänger han därinne med massa löst pack.

- Kan Hadad skydda mig från Malakh?

- Om Malakh är vad du kallar ärkeängel så är Hadad vår ärkedemon. De två är starkast, de slåss inte för att de enda de ska slåss mot är varandra.

- Som en avgörande strid?

- Nej, eller jo, men bara om alla andra är döda.

- Huh?

- Annars kommer bara nästa demon eller ängel vara starkast, kriget är över först när det inte finns fler. Slaget kanske avgörs när någon av dem faller, men kriget pågår så länge någon är starkast.

- Vem är starkast förutom Hadad då?

Hon log självbelåtet åt min fråga.

- Aha, det här förklarar en hel jävla del...

Hennes fniss hade något flickaktigt över sig.

- Men vänta förresten. Du är ju inte lika stark som Hadad, så om Malakh dödar honom, varför skulle du kunna vinna över någon som är starkare?

- Styrka är relativt, jag kommer vara starkast och därmed lika stark som den starkaste ängeln. Bartendern därinne skulle kunna vara starkast om han var den enda som fanns kvar.

- Så det är därför de inte har mötts än? För alla andra måste dö först?

- Inte nödvändigtvis, om någon sida blir tillräckligt försvagad kan de mötas och den som förlorar kommer att retirera. Då har de vunnit slaget.

- Vad handlar egentligen slaget om?

- Det här såklart, sa hon och slog ut sina armar.

- Majorna?

- Hela dimensionen.

- Så den enda som kan skydda mig från den där överskattade bananflugan är Hadad?
- Ja... och du vet redan vad som händer när man ber honom om hjälp.
Vi slog oss ner på bryggan och stirrade ut över den stilla älven som guppade försiktigt med sina löften om ett hav man bara kunde skönja vid den röda horisonten.
- Vad ville du egentligen? frågade hon och sneglade på mig.
- Ptja... jag vet inte... men jag har alltid velat knulla däruppe.
Hon log mot mig när jag pekade och sekunden efter befann vi oss uppe på Eriksbergskranen, hon hade hunnit bli av med alla kläder redan under färden.

När jag kom hem var Jansson tillbaka, båda två stirrade på min blodiga skalle.
- Vad har hänt? frågade Jansson förstrött medan Forma mest såg panikslagen ut.
- Ramlade från Eriksbergskranen, jävla tur att den där bruden kan hantera sin svans så kvickt.
- Varför var du däruppe med henne? undrade Forma med förmaning i rösten.
- Vill du verkligen veta det?
- Jag säger ju att hon är farlig för dig. Du måste vara försiktig!
- Faktiskt inte, jag måste inte vara någonting alls och du har inte direkt någon rätt att säga till mig vad jag måste göra.
Nu var det Jansson som såg panikslagen ut, vilket är hennes naturliga reaktion på känsloprat.
- Nej alltså, jag har inte sagt åt dig vad du ska göra, jag vill bara att du ska vara rädd om dig. Jag bryr mig om dig.
Jag suckade djupt och förstod att det inte längre gick att skjuta på snacket.
- Vad tror du egentligen att vi har för relation?
- Hur menar du?
- Jag menar...
På något sätt avbröts mina tankar av den gigantiska ängeln som helt plötsligt stod i mitt vardagsrum. Jag fann detta oerhört oartigt vid en väldigt illa vald tidpunkt. Forma föll genast ner på knä och undvek att se på honom.
- Malakh antar jag? sa jag med trötthet i rösten.
Han nickade tyst och tecknade åt Forma att resa sig upp. Mitt tålamod hade vid det här laget krympt till en skärva av huvudvärk och en bakfylla som gjorde sig påmind igen.
- Så vad fan vill du då?

Det här var ingen vanlig ängel, han reste sig en bra bit över två meter och jag undrade lite hur han ens fick plats med sina enorma vingar i min lilla lägenhet. Bara hans närvaro fyllde en med vördnad för kraften som strålade ut ur hans väsen, glorian lyste upp rummet bättre än båda mina lampor. Man kunde se att denna varelse från himlen var van vid Formas knäfallande reaktion på sin närhet, vilket nog kan förklara hans smått förvirrade min över mitt uppträdande. Jag torkade bort blodet som rann över mitt högra öga med handryggen. Om detta skulle bli min sista stund i livet ville jag åtminstone få se min baneman i ögonen. Jag klev fram mot honom och tittade upp mot hans ansikte som han med samma frågande min böjde ner samtidigt som jag tecknade åt Jansson att släppa kofoten hon hade i sin hand.

- Jag frågade vad i helvete du vill?

Han rynkade lite på pannan och tittade på mig med en sträng blick som jag låste fast, i ögonvrån kunde jag skönja Forma se på mig som om jag nyss hade blåst av min skalle med en hagelbössa.

- Du borde inte svära inför änglar... sa han med en sådan fyllig, grov och grandios stämma att mitt skelett kröp ihop.

- Ursäkta mig, min mamma måste ha missat att lära mig det, svarade jag med torr och lugn ton. Men däremot lärde hon mig att det är otrevligt att inkräkta i andras hem och störa dem utan att ens bli inbjuden, speciellt när de är rätt upptagna av känsliga och personliga samtal. Oavsett hur mäktiga de anser sig vara. Så förlåt att jag upprepar min jävla fråga. Vad satan vill du?

Alla mina obstinata nerver låg på ytan och hur konstigt det än må låta var detta min sansade, vänliga och civiliserade sida. Hans panna slätade ut sig igen och blicken som jag fortfarande höll i ett stenhårt grepp blev smått frågande igen.

- Du fascinerar mig.

Detta var droppen för mig, jag slet åt mig Janssons kofot och höjde den för ett väl måttat slag mot halsen på den intetsägande ängeln. Jag var så oerhört trött på att höra exakt hur jag var intressant för allt och alla, det fanns inte en cell kvar i min kropp som inte ville döda något och som själva inte ville dö. Kofoten slets dock ur min hand innan jag hann påbörja svingen, Malakh hade inte ens rört sig, bara tittat på vapnet.

- Okej... sa han. Varför du inte är rädd för mig förstår jag inte, men det underlättar vår konversation.

- Som ska handla om vad? frågade jag med snabb andning.

- Slå dig ner.

- Jag slår hellre ner dig...

Forma tog min hand och tittade bedjande på mig.

- Fuck... jaja, okej. Vill du ha något? frågade jag indignerat och satte mig i en fåtölj.

- Nej tack, det är bra.

Jag ryckte på axlarna och hällde upp en whiskey åt mig själv samtidigt som jag tände en cigg för att lugna mig lite.

- Tycker du om henne? frågade han och nickade mot Forma.

- Ja... hon håller om mig och säger att saker kommer ordna sig. Någon som ljuger så uppenbart för mig uppskattar jag, det blir alltid en varm tröst. Var det henne du ville prata om? Hämd för att jag tog en av era?

- Nejnej, hon gjorde sitt eget val. Men jag måste säga att jag är imponerad, Forma var en stark ängel, både till kraft och sinne.

- Så för att återgå till pudelns kärna, vad fan vill du då?

- Jag är glad att hon lever vidare ändå i någon form, du anar inte hur trött jag är på att se alla mina vänner förvandlas till aska framför mina ögon.

- Du tänker inte skipa förspelet va?

Han skakade på huvudet och jag beslöt mig för att detta skulle gå tusen resor lättare om jag bara

höll käften och lät honom hållas.

- Det gör ont i mig varje gång en ängel dör förstår du. Forma gjorde extra ont för hennes vingar föll av svek och inte i strid för att försvara oss.

Forma tittade ner i golvet och en stilla tår rann över hennes kind.

- Och för vad? fortsatte han. Vad dör vi för? Den här världen är inte värd så många förluster att det inte ens kommer finnas några änglar kvar i himlen. Jag är trött på att vara här, demonerna kan lika gärna få hela dimensionen vad mig anbelangar.

- Okej? Så dra hem igen då?

- Det kan jag inte, reglerna säger att vi måste stanna och strida tills slaget är avgjort.

- Alltså, sorry, men jag börjar tröttna, sa jag och hällde upp ett glas whiskey till.

- Det är långt kvar tills det här slaget är slut och då kan vi ha förlorat hela kriget. Därför måste vi förlora slaget, och det snart.

- Vad menar du? bröt Forma in.

- Jag menar att vi måste ge oss.

- Men du kan inte, du måste stanna tills vi... eh... ni inte längre kan försvara er.

- Och det är därför jag behöver din hjälp, sa han vänd mot mig.

- Ehm, åkaj? Ska jag skriva ett jävla traktat till någon fucking vapenvila eller?

- Nej, du ska döda så många änglar att vi måste fly tillbaka till himlen.

- Va? sa jag.

- Va? sa Jansson.

- Du kan inte! skrek Forma, jag vet inte om det var till mig eller Malakh.

- Jag måste, om det ska finnas någon alls kvar att rädda.

- Men vänta lite nu, sa jag. Du kan väl döda dem själv? Jag lovar att det blir effektivare än om jag skulle åta mig uppgiften.

- Nej, att döda sina egna strider mot reglerna.

- Men att anlita folk som gör det är okej?

- En regel är att alltid skydda sina egna, en annan är att inte skada sina egna. Jag kan inte skada dem men jag kan be om hjälp att skydda dem.

Jag höjde ena ögonbrynet och log mot honom.

- Ditt sluga jävla flygfä... det finns inget regelverk som inte har kryphål. Men varför just jag? Jag kan tänka mig åtskilliga demoner som gärna hade gjort det.

- För ingen får veta att jag ligger bakom det här och du har redan visat dig duglig med rätt resurser och nätverk. Om du kan få henne att falla kan du fälla vem som helst.

- Smickrande, men jag tror att jag avstår. Det var trevligt att tala med dig, du kan flyga iväg nu.

Han fällde ut sina vingar och ett aggressivt dån skakade hela min lägenhet så en bokhylla föll och jag spillde ut min whiskey.

- Då ska du dö! dundrade han fram med en imponerande övertygelse.

- Jamen vafan, kunde du inte ha gjort det direkt och låtit bli att tråka ut mig i en kvart?

Han höjde sina händer för att avlossa ljusblixten som skulle göra allt lite svartare för mig. Jag tog en klunk direkt ur flaskan och släckte ciggen med en blick mot Jansson som förtvivlat tittade tillbaka. Den enda sorgen jag kunde känna i det ögonblicket var över att hon fick se min kropp brännas till svart kött.

- Jag gör det!

Både jag, Jansson och Malakh vände oss förvånat mot Forma.

- Jag dödar dem, sa hon och svalde hårt. Skada honom inte, jag kan göra det.

- Nej... det kan du nog inte, sa Malakh med varm röst.

- Om jag försöker? Lyckas jag får han leva, annars har du inte förlorat något.

- Men fan i hela helvetes satans jävla sprutluder med strössel på! skrek jag uppgivet. Okej då. FAN! Jag gör det. Sen försvinner ni och lämnar mig the fuck ifred?

Han nickade.

- Är du säker? frågade Forma.

- Jaja, jag börjar ändå få lite tråkigt. Men hur ska jag döda dem hade du tänkt dig? fortsatte jag vänd till Malakh. Jag kan nog faktiskt inte sätta på alla, tror jag inte i alla fall... jag kan i och för sig testa, men då behöver jag en container med ecstasy och några kilo viagra.

- Du ska inte sätta på någon, sa Malakh. Du ska använda Paradoxen.

Formas ögon blev stora som pizzatallrikar medan mina och Janssons mer krympte till frågande streck.

- Måste jag seriöst be dig förklara det där för mig eller fattar du själv att jag har piss aning om vad du snackar om? sa jag irriterat.

- Paradoxen är den kraftfullaste bomben du kan tänka dig, svarade Forma. Men det är omöjligt, ingen har någonsin lyckats få ihop den.

- Det är för att det inte har gått än, sa Malakh. Du förstår, fortsatte han vänd mot mig, det krävs fyra saker för att få till en Paradox med sådan inneboende motsättning att den kan döda änglar och demoner. Först behövs den starkaste ängelns gloria.

- Ah, den är ju lätt, sa jag.

- Ja, men vi behöver också den starkaste demonens horn.

- Ehm, så jag ska be Hadad om hans horn? Hur fan hade du tänkt att det skulle gå till?

- Det är ditt problem. Sedan behövs blodet från offret för reglerna, de som har moral, men som måste lida varje dag för att de föddes med ett val att ignorera den. Blodet från själva essensen av Paradoxen.

- En människa alltså? Det är också lätt.

Jag strök lite blod av pannan och skvätte åt Malakhs håll, han såg inte road ut.

- Sist behövs en tår från någon som lidit den ultimata och enda konsekvensen av en sviken moral, att inte få vara den man är.

Vi tittade alla på Forma.

- Det är därför ingen har gjort bomben än, fortsatte han. Tidigare har det aldrig funnits en fallen ängel som fortfarande kan gråta.

- Men... sa jag. Om jag nu kan få ihop den här bomben, varför vill du inte att jag ska döda massa demoner istället?

- Lyckas du få Hadads horn utan att han blir så misstänksam att du fortfarande kan smuggla in en bomb i deras bas blir jag bara glad. Men det tror jag inte du har kapacitet till.

- Sant... så jag fixar hans horn och styr ihop bomben sen spränger jag er lilla kyrka. Är det planen?

- Ungefär så ja. Men jag måste varna dig, misslyckas du kommer alla att förstå vem som ligger bakom om jag inte dödar dig som hämnd... Jag hör av mig om tre dagar.

Sedan var han borta, bara den välta bokhyllan vittnade om att han ens varit där. Whiskeyn kändes tung i min mun. Jag vände mig mot Jansson.

- Det här är inte din strid, jag tänker inte ens be dig vara med.

- Det tänker jag vara ändå.

- Anade det... du förstår att vi nog dör va?

- Alla ska vi dö någon gång.

- Tack vännen...

Jag vände mig mot Forma istället som förtvivlat stod med en spänd och tom kroppshållning.

- Jag tror faktiskt att vi behöver Jezebels hjälp med det här.

Hon svalde och nickade motvilligt.

- Du ska göra vad?

Jezebel satt i min lägenhet och tittade skeptiskt på oss tre.

- Spränga Carl-Johan kyrkan, sa jag igen.

- Med Paradoxen?

- Japp.

- På Malakhs order?

- Du är ju inte lika trögfattad som man skulle kunna tro!

Hon slog till mig så jag flög in i väggen. Jag reste mig inte upp utan bestämde mig för att göra det bekvämt i den sittande positionen istället då jag antog att den inte skulle vara den sista luftfärden under det här samtalet. Jezebel stod bara och gapade skakande på huvudet med en dum min. Hon vände sig mot Forma som höll sina knäppta händer framför sig och tittade sympatiskt på mig.

- Är det här sant?

Forma nickade till svar men Jezebel var inte övertygad, hon tog ett steg fram mot mig och drog upp mig med sin flammande hand runt min strupe när hon upprepade sin fråga fortfarande vänd mot Forma.

- Är det här sant?

- JA! skrek Forma. Det är sant, Malakh bad honom att avgöra striden!

Hon släppte mig så jag landade på golvet igen där jag bestämde mig för att livet ändå var rätt behagligt.

- Ptja... sa Jezebel och ryckte på axlarna. Om någon människa ska klara av det så är det väl du. Vad vill du mig då?

- Det här kräver en del inblandning av demoner skulle jag gissa... om inte annat behöver jag lite information.

- Okej, jag är med. Först och främst behöver du Hadads horn.

- Jag vet.

- Det kommer du aldrig att få.

- Oroa dig inte, jag fixar det.

- Vet du att demoner blir väldigt försvagade om man tar deras horn från dem? Samma som med änglar och deras gloria.

- Hmm... nä, det visste jag inte, det kan ju påverka förtroendefrågan något. Men det är cool, jag löser det.

- *Hur* ska du lösa det?

- Jag tänkte be honom om dem. Att spränga massa änglar måste ju vara rätt motiverande för honom också.

- Han kommer inte lita på dig.

- Det räknar jag med...

- Sälj inte din själ igen, den här gången kommer du inte få tillbaka den.

Forma tittade på henne med stora ögon.

- Va? Visste du inte om det? frågade Jezebel skadeglatt. Har han inte berättat varför du inte har några vingor längre.

- Håll käften, fräste jag.

Hon ignorerade mig och njöt av vartenda ord hon uttalade, tillvaratog all smärta det gav Forma.

- Du är inte direkt hans första val till kvinna. Han bytte sin själ till Hadad mot en Prinsessas liv... så egentligen var dina vingor bara priset för hans kärlek till en annan.

Forma stod stoiskt tyst och ville inte visa stormen som bara kunde skönjas i hennes ögon.

- Är du färdig? frågade jag argt.

- Jag tror inte ens att jag började... men hur hade du ens tänkt att få in Paradoxen i kyrkan?

- Forma har berättat att den enda gången alla änglar skulle kunna lämna kyrkan är om den första avgörande striden kommer. Om Hadad och Malakh möts i kamp kommer alla att bevittna det. Är det sant för er demoner också?

- Ja, vi är alla där för att skydda Hadad mot flygfäna.

- Slåss ni?

- Nej. Alla kommer vara fokuserade på striden mellan de två. Vad har du för plan?

- Jag har ingen aning än, men jag behöver alla pusselbitar för att kunna lägga ihop det här. Kan en demon ta sig in i kyrkan?

- Omöjligt, de kan inte ta sig in i vår bas heller. Demoner kan aldrig komma in i himlen och vice versa.

- Tusan! Jaja, då får jag väl fixa det själv också. Hur många demoner har du som vi kan lita på?

- Ingen alls. Man kan aldrig lita på en demon, men jag har några stycken som lyder mig om jag säger åt dem.

- Om det här kommer ut är jag död. Malakh gör allt för att hemlighålla sin egen inblandning, det förstår du va?

- Ja, det förstår jag. Vad jag inte förstår är varför du litar på mig?

- Haha, jag litar på dig lika mycket som jag litar på en snut som "bara vill hjälpa".

Hon såg förvirrad ut.

- Jag litar alltså inte alls på dig, klargjorde jag.

Hon såg fortfarande förvirrad ut.

- Du hatar änglar och vill vinna striden samtidigt som du faktiskt inte har något egenintresse i att sälja ut mig. Jag tror inte att du sviker mig för du har inget alls att vinna på det. Hade jag trott att du kunde få några fördelar alls av att rövknulla mig hade du inte varit här.

Hon log stort.

- Jag är så stolt över dig. Du borde vara demon! Nu då?

- Inget alls än. Imorgon har jag en plan redo, tills dess behöver jag inte dig. Men innan jag går till Hadad imorgon så ska vi träffas.

Hon nickade innan hon försvann och lämnade mig, Jansson och Forma ensamma igen.

- Är du säker på det här? frågade Forma med skeptisk röst.

Jag skakade på huvudet och vände mig mot Jansson.

- Gå ut ikväll. Ränn från bar till bar, sätt på alla du ser, tacka inte nej till en enda shot. Festa som om det var sista gången du festade, för det kan det fan lika gärna vara.

Hon sa inget alls innan hon tog sin jacka och försvann ut i natten. Jag sänkte huvudet och hatade mig själv för det jag utsatte henne för. Forma verkade förstå vad jag tänkte och satte sig på golvet bredvid mig, tog tag i mitt hängande huvud och la det på sin bröstorg. Min ångest strålade över från hela min kropp och absorberades tillfälligt i hennes mjuka väsen. Jag ville kunna ge samma sak tillbaka, jag ville kunna ta bort Jezebels ord från henne, men det gick inte. Som vanligt hade jag sårat dem som bryr sig om mig, helt utan att mena det.

- Det behöver inte vara såhär, sa hon lugnt. När vi är färdiga med det här kan vi lämna allt, bara leva, inte behöva se oss om hela tiden.

- Hur menar du? frågade jag med trött röst.

- Vi ger oss av, bara du, jag och Fröken Jansson. Inga fler demoner, inga fler faror. Vi åker långt från Majorna där ingen tänker på att vilja hitta oss. Jansson berättade om ön hon är uppvuxen på, det låter trevligt.

- Baby, jag blir fan sjösjuk på en brygga.

- Skogen då? Någonstans där du är trygg, bort från Malakh, Hadad, Andra Lång och den här destruktiviteten.

Jag blundade och sa ingenting, någonstans djupt i mitt bröst kunde jag känna hennes vision och omtanke. Det var en varm och farlig känsla som kändes trygg. Hastigt reste jag mig upp och frigjorde mig från hennes famn.

- Jag måste ta en promenad.

Kvällen var sådär mystiskt ljum och kall som den kan vara när solen gör sitt bästa för att värma den men får hårt motstånd av Atlantens kalla vindar. Till min glädje låg Stenpiren kvar oskadd nere vid älven. Beroende av vad man vill tänka på kan man sätta sig där vänd åt öster, norr eller väster och fortfarande se vattnet, jag satte mig på kanten, vänd mot havet och dinglade med benen. Trots allt bråte i vattnet kunde jag fortfarande skönja älvens mynning, jag kastade i en fimp och såg den flyta iväg, bort mot Rosenlund och vidare ut i världshaven. Därborta låg framtiden och möjligheterna, löftena om den vilda oceanen som kan ta dig dit du vill, och jag behövde tänka framåt. Strukturer behövdes byggas och möjligheter skulle skådas, något jag är väldigt ovan vid. Mina planer lyckas ofta för att de är enkla, de är dumma och de är riskfyllda. Nyckeln till alla intrikata intriger jag måste sjösätta är att jag inte har något emot att sätta mig själv på spel, men nu hade jag plötsligt ansvar för två liv till. Jag kunde inte längre skjuta från höften och hoppas på att inte blåsa kuken av mig själv. På något sätt hade jag lyckats igen med att dra med de som står mig nära i mitt egenkonstruerade kaos, de jag bara ville skydda. Mina tankar snurrade snabbare än vad jag kunde kontrollera medan solen sakta började gå ner bakom horisonten. Varför blir det alltid såhär? Hur kommer det sig att jag hamnar i de skummaste av situationer utan en aning om hur jag kom dit eller hur man tar sig ut? Är det för min neurotiska ovilja att leva i slentrianen, min totala oförmåga att tänka på morgondagen eller har jag bara en jävla otur? Vattnet var härligt mörkt och jag ville bara kasta mig i, simma iväg mot världshaven och se vart jag hamnar. Av någon anledning började jag tänka på Magellan, den första att ge sig iväg på vatten ingen ens visste existerade bara för att ta sig tillbaka dit han började... synd bara att snubben dog innan han kom dit. Jag tittade upp med en bekymrad min och bländades av den röda solen, jag hade en plan. Det var ingen bra plan, men det var en plan, och den kunde fan lyckas.

Jag och Fröken Jansson satt på den faktiska röda stenen nere vid Klippan. Dagen var långt gången och kvällen började så sakteligen krypa sig på med sin friska doft.

- Har du någon plan än? frågade hon och började vakna från sin bakfylla.

- Ja... men jag måste få med mig Hadad på den, annars är det bara ett utkast till en plan.

- Löser du det?

- För en gång skull har jag faktiskt ingen aning hjärtat, men jag måste. Vet du förresten vad Forma sa igår? Att vi skulle lämna stan vi tre efter allt det här är över.

- Varför då?

- Ingen aning, hon vill väl ha någon lycklig Svensson-idyll.

- Stökigt.

- Ja...

Vi såg oss omkring på den raserade kustlinjen som Hisingen nu utgjorde, på den trasiga Älvsborgsbron och stenen vi satt på som vi inte visste var röd av färg eller blod längre.

- ... men lite lockande.

Hon nickade tyst och tittade bort mot Eriksberg där hennes gamla lägenhet hade legat, ingen visste längre i vilket skick.

- Vi hittar alltid varandra igen, sa hon och tittade bort.

Jag slog till henne på axeln som vi alltid gör när vi vill säga hur mycket den andra betyder men den där känslospärren vi har kickar in. Vi visste båda två att hon inte skulle följa med mig till ett liv ute i skogen utan äventyr och utmaningar.

- Vart fan är den där jävla demonen? sa jag för att avleda tankarna.

- Precis där jag vill vara, svarade Jezebel bakom oss.

Jag vände mig inte ens om för att bemöta hennes syrlighet.

- Vad vill du ha mig till då? fortsatte hon.

- Butler och sexslav bitch, men just nu nöjer jag mig med en av dina demoner och några uppmuntrande ord. Den där snubben som Jansson drog med sig häromnatten, är han under ditt befäl?

Två sekunder senare stod den muskulösa demonen bredvid oss med en förvirrad min.

- Perfekt! sa jag.

Jansson log lystet medan jag vecklade upp ett papper som jag hade i min ficka där det stod några siffror.

- Okej vännen, jag behöver en gjutform i sfärform med de här dimensionerna och minst tio avgjutningar i järn.

Hon nickade fokuserat som hon gör när hon är helt på hemmaplan.

- Och du, sa jag vänd mot bodybuilderdemonen. Du ska hjälpa henne med att fräsa, bränna, hämta och smälta allt hon ber dig om.

Han tittade på Jezebel som nickade strängt mot honom.

- Behöver ni ta en paus skiter jag fullständigt i hur ni fördriver tiden.

Jag nickade mot Jansson som log uppskattande innan demonen tog henne i sin famn, satte fart mot inlandet och lämnade mig ensam med Jezebel.

- Uppmuntrande ord är inte min starka sida, sa hon. Vad vill du höra?

- Ingen jävla aning, men jag avskyr nog den där demonen lika mycket som du gör. Några tips?

- Han kommer aldrig att tro på att Malakh har bett dig om att döda änglar.

- Jag vet.

- Hadad tycker inte om att bli lurad, han kommer döda dig direkt om han anar att du är på en ängels uppdrag.

- Jag vet.

- Han kommer aldrig att acceptera att en ängel säljer ut sina egna.
- Jag vet.
- Det finns inte så mycket mer att säga...

Hennes blick låste fast min, flammorna i hennes ögon flackade något.

- ... du vet att demoner inte kan bry sig?

Jag nickade.

- Men jag hoppas att du inte dör.

Hon slog till mig rakt i magen så hårt att jag flög omkull och jag förstod att hon hade samma sätt att hantera svaghet som mig och Jansson. När jag kommit upp på fötter igen var hon borta.

Den här gången behövde jag inte samla mig för att uppnå rätt sinnesstämning, jag var tvungen att vara kaxig, självsäker och full av obstinat förakt, vilket var exakt den känslan jag hade. Jag var inte rädd för Jezebels farhågor, tvärtom var Hadads misstänksamhet något jag räknade med, det enda jag var orolig för var hans tankar om mina motiv. Ingen hindrade mig när jag gick med ett snett leende in i lokalen, i ett stort rum dansade människor och demoner överallt, de som inte var halvnakna var rent sonika nakna. Flaskor stod överallt, sprit och gobbe om vartannat, runtom på borden stod det också brickor fulla med färdighackade linor. Ingen, förutom Hadad som satt i en fåtölj längst in i rummet, tog någon notis om mig. Han spanade ut över alla festande människor som någon sorts pervers kung i en tron av tyg samtidigt som han smekte tre unga brudar i underkläder med sina händer och svans. Det var en orgie i synd och lust, med andra ord tyckte jag att det verkade vara en rätt trevlig tillställning. När hans ögon låstes på mig hade jag redan stirrat på honom med mitt pillemariska leende från andra sidan rummet i några sekunder. Han schasade snabbt bort de tre kurtisanerna och alla vände sig mot mig, jag släppte inte hans blick när jag började gå mot honom med målinriktade steg och hela tiden ett halvt leende, som för att säga att jag vet något han inte vet. Hans leende var dock välkomnande och nyfiket, alla runtomkring mig skingrades och släppte fram mig med någon sorts sjuk respekt för intrycket min närvaro tycktes ha på ärkedemonen. Halvvägs fram till hans plats kunde jag skönja Prinsessan Lillefot stående vid ett bord och se konfunderat på mig, men jag vände mig aldrig mot henne. Jag stannade en halvmeter framför Hadad och tittade ner på honom, våra blickar var fortfarande låsta, en perfekt position.

- Jonas! utbrast han gästvänligt.

- Fuckface! utbrast jag härmande.

Han slängde bak sitt huvud och skrattade sitt tillgjorda skratt.

- Du är den enda härinne som ens skulle våga tänka tanken att avbryta min fest för att förolämpa mig... och det är därför jag respekterar dig mest också!

- Du är den enda härinne jag skulle förolämpa, svarade jag utan att tänka mer på det.

Han vände sig mot de tre tjejerna som stirrade förskräckt på oss.

- Om alla människor hade varit som den här insekten hade jag kanske inte föraktat er lika mycket.

De tittade nu bara på mig, men med nyfikna blickar istället.

- Vad gör Lillefot här? frågade jag utan att ta notis om sällskapet. Jag trodde att vi hade en överenskommelse om att du skulle låta henne vara ifred?

- Jag trodde att jag sa till dig att man inte kan lita på demoner?

- Jaja, skitsamma, vi har affärer att diskutera.

Han lutade sig intresserat fram.

- Vad då för affärer?

- Jag hade tänkt att spränga Carl Johans kyrkan med Paradoxen och döda en helvetes massa änglar, låter det bra?

Förvånat förstummade demoner är en väldigt ovanlig syn.

- Vill du inte så vill du inte, sa jag och vände mig om.

Tre demoner stod framför mig och blockerade min väg med väldigt aggressiva framtoningar. En av dem höjde sin hand, antingen för att slå ihjäl mig eller hålla fast mig. Jag rörde inte en min, det

fanns inget utrymme för tankar på min egen säkerhet.

- RÖR HONOM OCH DÖ! dånade Hadad så hela rummet tystnade.

Jag vände mig om igen och försökte se så ointresserad ut som jag kunde.

- Så du vill ha mina horn? sa han. Hur dum tror du att jag är?

- Kompis, hade jag trott att du var dum hade jag inte involverat dig i det här, det finns inga utrymmen för misstag.

Han tittade väldigt skeptiskt på mig och visade med ena handen ett tecken för alla andra att fortsätta festa.

- Har du Malakhs gloria?

- Nä, inte än. Jag vill veta om du är med på planen först.

- Hur hade du tänkt att få tag på den då?

- Det är ju på hans uppdrag din satans idiot.

Hans blick blev skeptisk och jag kände att min död var millimetrar från att redan ha inträffat, det var detta ögonblick Jezebel hade oroat sig för.

- Så... sa han långsamt. Malakh har bett dig spränga kyrkan?

Jag kastade bak mitt huvud och skrattade, som han brukar göra, men inte tillgjort. Mitt skratt hade ett annat budskap, att demonen framför mig var helt jävla dum i huvudet.

- Nej din tröga korkskalle, sa jag. Hans plan är såklart att spränga Röda Sten och döda en helvetes massa demoner.

- Vad är priset för det?

Nu närmade vi oss det jag på allvar var orolig för.

- Mitt liv.

- Jag har känslan att det inte är något du brukar bry dig om?

Allt hängde på detta, om han skulle tro mig eller inte.

- Jag tror att du kan erbjuda mig något bättre.

Hans ögonbryn rynkade sig något och den skeptiska minen blev smått nyfiken.

- Vad vill du ha?

Detta var frågan som fick hela min plan att bära eller brista, Jezebel hade inte ens tänkt såhär långt.

Jag var tvungen att ange ett pris, demoner gör inget utan att de gagnar dem själva och de litar inte på någon som inte har samma inställning. Samtidigt visste Hadad att jag inte var dum, det var tvunget att vara något som han inte kunde eller ville svika från. Man kan aldrig lita på en demon. Leendet jag gav honom var det slugaste, elakaste och mest självbelåtna jag någonsin har avfyrat, samtidigt som jag kvävde den starka impulsen att svälja ångerfyllt.

- Jezebel.

Han reste sig upp med en arg min och stirrade på mig med en blick som sa att han bara letade efter rätt eldklot att avsluta mig med.

- Så du vill ha hennes nåd för din hjälp?

Jag skrattade till, utan att röra huvudet, med en ton som dumförklarade honom till Flen och tillbaka. Mitt samvete hindrade mig under skrattet flera gånger om, jag ville inte säga nästa mening. Det var oåterkalleligt, när priset var satt kunde jag inte backa. Men hur mycket jag än tyckte om henne på sitt egna lilla vis var alternativet Jansson och Forma. De hade aldrig ens tänkt tanken på att sälja ut mig som Jezebel hade kunnat göra. Man kan inte lita på människor heller, tänkte jag och sa med spelad säkerhet till honom:

- När du vinner slaget vill jag ha henne som slav, ta hennes horn och se till att hon är kedjad vid mig. När jag är död kan du göra vad fan du vill med henne. Du är den enda som är stark nog att fixa det och jag vet att du inte sviker det här avtalet, för det hade varit lika förnedrande för henne som det hade varit tillfredsställande för dig.

Han satte sig ner igen och log. Sekunderna flöt som timmar, jag visste inte om jag ville att han skulle godta erbjudandet eller döda mig. I praktiken hade jag just skrivit under Jezebels dödsdom och innan bilan skulle falla var hon tvungen att förnedra sig under hela min livstid. Det var med

skuld och ångest jag fortsatte titta självklart på honom med förväntan.

- Taget!

Jag tittade inte ens på handen som han spottade svavel i och sträckte fram.

- Tror du seriöst att jag tänker låta ditt emblem komma i närheten av mig igen?

- Hur ska du annars veta att vi har ett avtal?

- Du litar nog lika lite på mig som jag gör på dig... lurar jag dig dödar du mig bara.

Han tittade konfunderat på mig i någon sekund.

- Okej... hur ser din plan ut?

- Jävligt komplicerad ska du veta så lyssna noga. Om några dagar ska du ta dina demoner i strid mot Malakh och hans änglar och du ska möta honom.

Hans blick blev mörk och misstänksam.

- Givetvis får du se glorian innan jag får hornen, kan du sluta tro att jag är lika puckad som dig? Ni kommer få en provokation mot er bas som gör att ni anfäller änglarna.

- Änglarna kan inte anfälla Röda Sten.

- Jag vet... det är jag som kommer stå för provokationen. Slåss med honom, eftersom ni båda saknar gloria och horn kommer det ändå vara jämnt, right?

Han nickade.

- På min signal anfäller demonerna änglarna som tittar på, då slutar ni givetvis slåss för att det strider mot alla regler och konventioner plus att det gör det omöjligt för er att fortsätta. I det läget sticker både du och Malakh därifrån.

- Varför?

- För hur fan ska jag kunna döda massa änglar om kyrkan är tom? Och Malakh måste tänka samma sak om er. Du får offra några demoner i ett stort slag för att alla ska återvända innan Paradoxen exploderar, men det tänker jag mig att du är helt cool med.

Han visste nu nästan hela min plan, jag hade faktiskt kunnat vara helt ärlig med honom om han inte varit ett sådant paranoid psykfall. En inställning som underströks då han spände ögonen i mig och frågade med orolig röst.

- Hur mycket vet Jezebel?

- Allt förutom mitt pris, och så tycker jag att vi ska fortsätta ha det. Glasklart?

Mina lögner var inte bara dubbelbottnade, de hade så många bottnar att jag inte ens brydde mig om att räkna dem.

- Ja... svarade han tveksamt. Vad har du för planer ikväll?

- Därå?

- Jag hade velat festa med någon ur den mänskliga rasen som jag faktiskt inte föraktade, sa han nyfiket och tittade med avsmak på alla runt oss. Ni tjejer vill väl säkert festa med den här hanen? Tro mig, han är mer demon än de flesta mesar härinne.

De tre halvnakna brudarna närmade sig ännu mer nyfiket än förut. Jag knuffade bort en av dem med äckel inför deras fascination enbart riktad mot mitt totala ointresse till livet.

- Tyvärr, jag har saker att göra.

Jag vände på klacken och gick igenom folksamlingen som återigen skingrade sig för mig. När jag hunnit fem meter från Hadad hörde jag:

- Vänta! Hur kommer du provocera oss?

Med en lurig min vände jag mig om igen och tittade på honom med mitt sneda leende.

- Det märker du, annars har jag misslyckats.

Sedan tog jag Prinsessan Lillefot i handen och drog med henne ut ur lokalen.

Jag satt på hennes soffs och strök det långa håret som la sig lent mellan mina fingrar. Hon hade följt med mig utan frågor, troligen förvirrad och tagen av mina allvarliga steg. Flera gånger svalde jag impulsen att varna henne för Hadad, att berätta allt han gjort mot mig och henne. Egentligen vet jag inte vad som hindrade mig mest. Min vilja att skydda henne från allt ont i världen

överskuggades så ofta av vetskapen om att hon redan upplevt allt ont och hade inga naiva föreställningar om att någon var något annat än demon. Jag hade hennes huvud i mitt knä och jag hoppades på att hon skulle somna där för att slippa höra det jag darrade på tanken inför att säga. Hon tog ännu en klunk öl och erbjöd mig men jag avböjde. Få ögonblick känns viktiga och verkliga i livet och jag ville ha all kontakt med den hårda och vassa världen den natten. Jag ville känna hennes trygghet, hur hon smekte mitt lår försiktigt och hur hon ville tro på mig när jag sa att allt skulle bli bra. Man säger aldrig att allt ska bli bra om man inte tror att allt kommer gå åt helvete och hon var tillräckligt medveten om livet för att veta det.

- Vad är det Jonas?

Jag ville säga att jag kanske inte skulle finnas kvar så länge till, att jag snart kan vara död. Eller att jag skulle lyssna på Forma och dra från stan, att det kanske var bäst för mig. Jag ville att hon skulle hålla om mig, kyssa mig och bära mig i sina små händer. Men båda två hade haft samma konsekvens för henne och jag var trött på att se hennes tårar för min skull. Istället gjorde jag som vanligt, som jag gör till alla.

- Nä, det är inget.

- Mår du inget bra?

- Äh, jag klarar mig alltid. Vila nu älskling.

Hela natten låg jag och höll om henne i soffan, strök hennes hår, kysste hennes panna och kände den där konstiga trösten som bara hon kan ge mig. Den som får mig att känna mig levande, rädd och trygg. När morgonrodnaden smög sig på genom hennes stora fönster fanns det inget kvar att känna, det var för sent att väcka henne och säga något alls. Jag ångrade mig redan och önskade att det alltid kunde vara så tyst i min värld, men jag vet att det aldrig är tyst i hennes. Försiktigt lyfte jag upp hennes späda kropp och bar henne till sängen innan jag smög ut ur lägenheten och hoppades ännu en gång på att aldrig få se henne igen.

Forma satt ensam i sängen när jag kom hem, jag tittade på henne och tände lyset för att se vilken min hon hade men det fortsatte vara mörkt.

- Vad har hänt med lampan?
- Din elektricitet fungerar inte, svarade hon.
- Fan, inte igen! Vi behöver el idag.
- Vart har du varit hela natten?

Jag suckade djupt och orkade verkligen inte ta den diskussionen jag förstod skulle komma efter att Jezebel berättat om emblemet och hennes vingar.

- Jag var hos Prinsessan Lillefot.
- Jaha, vad skönt!
- Ehm... eh, va?
- Att du inte var hos Hadad, jag trodde att du hade stannat där och blivit stupfull. Han är riktigt farlig.

Sakta började jag inse det som för längesedan borde ha varit smärtsamt uppenbart för mig. Jag förebrädde mig något oerhört för att jag inte hade förstått det tidigare. Alla tecken hade legat fullt synliga för mig men jag hade varit blind av skuld och förvirrad av hennes värme. Den här tjejen var inte svartsjuk.

- Vänta... du vill rädda mig, sa jag ledsamt och förvånat.
- Va?
- Hela den här tiden, det är ingen dröm om tvåsamhet och lycklig kärlek som har drivit dig. Du vill rädda mig, du vill verkligen att vi ska åka bort för att jag ska komma undan destruktiviteten, inget annat.
- Ja? Du förtjänar bättre, jag ser ju att du håller på att gå under, alla kan se det. Hur många gånger tror du att du kan komma undan helskinnad?
- Vem tror du att du vill rädda mig ifrån?

Jag hatade det här samtalet, jag hatade början på det, jag hatade alla snåriga stigar det tog och jag hatade alltid slutet som var samma varenda jävla gång jag hade det.

- Alla, Hadad, Jezebel, Malakh, alla andra demoner, Andra Lång...
- Och vem försätter mig i alla knipor jag hamnar i?
- Det är... jag vet inte...
- Inte är det Jansson.
- Nej...
- Så vem är det?
- Det är... hon svalde. Det är du.
- Vem vill du rädda mig ifrån då?
- Dig själv...

Hon sänkte sitt huvud och förstod sakta innebörden av det jag hade tvingat henne att säga. Den växande förtvivlan i hennes bröst gjorde allt kallt och kaotiskt. Jag satte mig bredvid henne och slog mina armar runt hennes spända kropp, hon la sitt huvud mot mitt bröst.

- Vännen, sa jag mjukt. Ingen förutom jag kan rädda mig ifrån mig själv och till och med jag tycker att det verkar hopplöst. Vill du vara med mig så måste du vilja vara med mig och inte den du önskar att jag kanske kunde vara. Jag kommer att fortsätta snurra runt i samma spiral tills jag kraschlandar.
- Men jag kan hjälpa dig upp när du kraschar?
- Ja... det kan du faktiskt, men vill du det när du vet att jag bara kommer fortsätta snurra när du fått mig på fötter?

Hon snyftade och jag kunde känna hennes tårar tränga igenom det tjocka tyget på min hoodie. Känslan av dem mot min hud sved som sticksår och lämnade bara skam kvar där de träffade. Jag

önskade att jag kunde säga något annat, att hon var den enda som fick kaoset att lägga sig, att hennes drömmar inte var hopplösa. Men jag kunde inte svika henne mer, ljuga för henne och se den förtvivlade blicken alla har när de misslyckas med att bära den de älskar.

- Spara på tårarna, dånade en röst i min lägenhet.

Vi tittade båda upp och såg Malakh stå intill sängen.

- De behövs till Paradoxen.

- Men det var väl fan vilken jävla kass tajming du ska ha hela tiden! sa jag och reste mig upp. Fast jag behöver faktiskt din hjälp, vi går ner till källaren.

Det var en syn att se Malakh försöka kränga sin bastanta kropp ner för mina trappor och genom den smala källardörren, Forma satt kvar i sängen och slickade sina sår. När vi kommit ner i de trånga källarkorridorerna förklarade jag för honom att elen var död.

- Vi måste ha ström i åtminstone två dagar till om det här ska funka och Jansson är inte hemma. Forma lyckades lysa upp hela jävla Liseberg, kan du fixa något?

Han ryckte på axlarna och skickade iväg en jämn ström av ljus mot ledningarna bakom elmätaren, de rörelsekänsliga lamporna ovanför våra huvuden blinkade till och tändes.

- Se på satan, du är ju bra att ha till nåt ändå!

Sucken han avfyrade var fylld av bristande tålamod och hat.

- Hur har det gått? frågade han med sammanbitna tänder.

- Bara fint, Hadad är med på planen, det enda som behövs nu är din gloria och att du offerar några änglar.

- Offerar några änglar?

- Ja, förutom de du hade tänkt att offra från början alltså. Du måste skicka ut ett gäng änglar på något sorts uppdrag i närheten av Röda Sten om två dagar. Tillräckligt många för att ni andra ska ge er ut och rädda dem när demonerna anfaller och du måste följa med dem ut i anfallet.

- Varför då?

- För att Hadad kommer vara där...

Jag berättade nu planen som jag redan berättat för Hadad. Malakh log skeptiskt.

- Tror du att det fungerar?

- Bara om jag får din gloria, svarade jag.

Han tittade strängt på mig innan han tog ett stadigt grepp med båda händerna runt den lysande ringen och slet bort den med ett vrål. Kraften av dånet slungade bak mig mot ett källarförråd vars nät kastade tillbaka mig som en studs matta. Jag kom snabbt upp på fötter igen och sträckte fram handen för att ta glorian ifrån honom men när mina fingertoppar vidrörde den skickades en våg av energi rakt in i min arm som domnade bort.

- Du vill nog inte röra den med dina bara händer, sa han.

Frenetiskt sökte jag runt mig och lyckades hitta en tom jutesäck långt inne i ett förråd där han la den sprakande glorian.

- Dåså, om två dagar, jag ser till att änglarna kommer tillbaka till kyrkan i tid.

Han vände sig om för att gå.

-Vänta! ropade jag. Det är en sak vi måste vara överens om först.

- Vad?

- Om det här skiter sig så är det bara mitt liv på spel, inte Forma eller Jansson, det är bara mig du måste ta hämnd på för att ingen ska misstänka dig.

- Det beror på... om någon tror att de också har varit med om att konspirera mot mig måste de också dö.

- Men alla har ju sett oss tillsammans, de vet att vi är vänner.

- Då får du väl se till att inte misslyckas.

Sedan var han försvunnen.

Med tunga steg gick jag upp mot lägenheten igen där Forma mötte mig i dörren, hennes ögon var

svullna och jag hade lite dåligt samvete för det jag tänkte be henne om härnäst.

- Hur gick det? frågade hon.

- Jodå, han är med på planen, svarade jag och visade säcken. Men du måste tyvärr göra en sak till för mig.

- Vad?

Jag gick med henne in till köket och tog fram en påse med gullök.

- Finhacka de här åt mig och spara alla tårar i en burk.

Det fanns något mörkt ironiskt i att klämma fram tårar med hjälp av lökar ur en kvinna jag hade fått att gråta så många gånger. När hon hade satt igång och skala första löken gick jag ut och satte mig i det enda hela fönstret jag hade kvar i mitt vardagsrum. Från det kunde jag se Karl Johans kyrkan avteckna sig bakom de knoppande träden. Mitt huvud var tjockt med snurrande tankar, jag hade fått ett nytt problem. Alla konstiga situationer jag försatte mig själv i var mitt eget fel, men att två oskyldiga människor skulle mista sina liv för mina misstag var mer än till och med mitt samvete kunde klara av. Jag visste redan vad jag var tvungen att göra, men frenetiskt försökte jag ändå komma på andra lösningar. I flera timmar satt jag i fönstret och rökte, drack whiskey och letade alternativ. Forma vågade inte ens störa mig när hon var klar, så djupa veck hade min panna. Men allt jag kom på var bara variationer på det som jag redan visste. När Jansson utmattat sladdade in i lägenheten frammot natten var jag tom på försök att fly det oundvikliga. Hon tittade på mig och la huvudet på sned.

- Vad är det?

- Vi ska till Andra Lång vännen.

- Festa ikväll?

- Nej... vi ska bara göra ett ärende.

- Okej!

- Du vännen?

- Ja?

Jag hoppade ner från fönstret och gick försiktigt fram mot henne innan jag slog till henne på axeln och gav henne en lång hård kram som inte ville lösa upp klumpen i min mage.

Kellys var som vanligt fullt av demoner, änglar och sliriga typer som aldrig brytt sig om vilka som sitter runtom. Forma och Jansson höll sig nära mig och tysta på min begäran, vi drack inte mycket utan sippade bara på några öl. Fröken Jansson hade sitt vaktläge aktiverat då hon kände på sig att något inte stämde, som en pitbull sökte hon av omgivningen efter hot och mätte alla med blicken. Jag viskade något till en demon och sekunderna senare stod Jezebel bredvid oss.

- Vänta här! sa jag med skarp röst till de andra två när jag tog med henne till ett hörn.

- Vad är det? frågade hon.

- Du måste låtsas som att du skyddar mig.

- Från vem?

- Ingen speciell och alla, låtsas bara som att du är mitt vapen ikväll. Okej?

- Okej...

I samma stund såg jag ett stort gäng änglar gå ifrån baren med vingliga steg, jag skyndade mig tillbaka till bordet och kastade ett glas öl på det så glasskärvorna flög. Alla vände sig mot mig för att se om jag bröt vapenvilan och behövde en luftfärd mot Avenyn.

- Hur fan vågar ni era jävla slynor!

Forma och Jansson tittade förvånat och förskräckt upp på mig.

- Ta med dem! fräste jag mot Jezebel.

Hon ryckte förstrött på axlarna och drog med de två stackarna i nacken. På vägen ut passerade vi gänget med änglar som hade beskådat spektaklet. Jag gick sakta längs gatan med Jezebel bakom mig, i hennes ena hand hängde en förtvivlad Forma medan Jansson sparkade och skrek vilt i den andra. Hela tiden höll jag ett vakande öga bakåt för att se så änglarna gick samma väg som oss. När

vi kommit fram till Masthuggstorget, och därmed utanför Ingemansland, var de bara tjugo meter bakom oss. Jezebel släppte tjejerna på min signal, Forma regredierade till sin änglaposition och satte sig spanande på huk med skräckslagen min. Jansson ställde sig istället förvirrat och tittade på mig. Jag gick rakt fram till henne och gav henne ett hårt knytnävslag rakt över ansiktet. Hon hade ingen chans att vara beredd på smällen och föll på knä. Hennes blick var både förvirrad, förbannad och förtvivlad när hon såg på mig och harklande spottade ut en tand på kullerstenarna. Alla kunde se hennes obstinata blick. Jag visste att hon nu kämpade med känslan av att vilja slå tillbaka och kärleken hon hade mot mig som ville fråga varför. Innan hon hann göra valet spände jag ögonen i dem båda och skrek:

- Så går det om ni säger emot mig era jävla horor!

Forma hade nu kurat ihop sig i sin hukande ställning och darrade av rädsla. Jag tittade bort mot Andra Lång där änglarna stod och betraktade oss med förvånade miner.

- Ta med bitcharna hem, sa jag högt med överlägsen röst till Jezebel.

Sedan var alla tre borta och jag började gå med spelade säkra steg åt samma håll. Inne i mig vände sig alla känslor av skuld, skam och självförakt några extra varv. Minuten senare var Jezebel tillbaka vid min sida.

- Vad var det där om? frågade hon.

- Om änglarna tror att de har hjälpt mig av fri vilja kan de också dö om planen misslyckas.

- Så du får dem att tro att de där två inte har något val? Att du tvingar dem?

- Ja.

- Jag blir inte klok på dig. Ibland tror jag att du hade blivit den perfekta demonen och ibland undrar jag om du inte passar med den där ängeln.

Hon försvann i natten och lämnade mig ensam med känslorna av svek mot den bästa vän jag någonsin haft.

Jag öppnade försiktigt lägenhetsdörren och var beredd på att få ett basebollträ i fejjan, men tyvärr väntade ingen hämndaktion. Istället satt de båda i min säng och tittade på mig, Jansson hade en ispåse mot sin svullna käke.

- Varför? frågade hon.

- Förlåt! Men om änglarna tror...

- Jaja, det vet jag, avbröt hon. Forma har redan listat ut det, om änglarna tror att vi hjälper dig frivilligt så kommer vi också att dö.

- Ja, förlåt...

- Men varför?

- Om du hade vetat hade du aldrig reagerat så starkt som du gjorde.

- Okej, men varför?

- Varför vad?

- Varför tror du att jag är rädd för att dö tillsammans med dig?

- Det tror jag inte vännen... men jag är rädd.

Lugnet före stormen. Den där stunden innan det blir skarpt läge, precis innan du tar det första steget ut i en väntande strid. Andetagen är häftiga men koncentrerade, adrenalinet har redan börjat blanda sig med ditt blod och allt fokus ligger på vad som ska komma. Om och om igen går du igenom tänkbara scenarion, konsekvenser och allt som kan gå fel. I den stunden är du fortfarande trygg men vet att om några ögonblick blir världen allvarlig och verklig, du fylls av förväntan och rädsla. Den stunden är anledningen till att jag klarar av att ge mig in i våldsamma och farliga situationer som jag helst av allt vill slippa. Min kick kommer inte i själva kampen som jag egentligen inte vill vara i eller efteråt då jag alltid ångrar det som gick fel och frågar mig om det var värt det som gick rätt. Den kicken som gör nödvändigheten tolererbar ligger för mig i ovissheten och den där känslan av trygghet. Det är i sekunden innan jag kastar mig ner i lejongropen som jag kan känna mig skyddad, när jag fortfarande har valet att låta bli.

Jag och Jansson satt tysta på Kvarnpiren ute vid Eriksberg på Hisingen. Forma satt själv på piren bredvid i sin spanande ställning, det var inte första gången hon varit med om den här stunden heller och hon föredrog att samla sig i ensamhet. Älven var inte alls så stilla som jag hade önskat, vågorna slog mot oss och stänkte droppar av havet i våra ögon. Solen började göra gryning till dag och vi kunde se hur oroligt vattnet var, fyllt med bråte från en raserad stad. Alla var tysta, i stillhet gick vi igenom planen i våra huvuden som jag hade förklarat för dem flera gånger. Det var ingen bra plan, jag hatade den. Den var komplicerad och hade för många komponenter som kunde gå snett, men framförallt förlitade den sig på för många inblandade. Jag tycker om enkla planer där bara jag kan påverka utgången, flera inblandade är bara fler som kan fukka upp.

Tidigare på morgonen hade jag träffat Hadad och fått hans horn innan Jezebel tog med mig till andra sidan älven. De låg nu i jutesäcken tillsammans med Malakhs gloria, dränkta i blodet jag hade låtit rinna ner från ett djupt skärsår på min underarm. Bredvid säcken stod en kylbox, i den hade jag lagt tio kylklampar och Formas tårar. Jag hade fyllt en stor plastbunke till hälften med vatten, fryst det och sedan hackat upp en hålighet i mitten där jag höll hennes tårar som också fick frysa innan jag fyllde den helt med vatten. Det var den mest primitiva tidsutlösaren jag någonsin hade konstruerat. När vi kom till kyrkan skulle jag skära loss plasten från isblocket och lägga i säcken. Den borde hålla sig i några timmar innan tårarna tog sig loss från vattnet och detonerade Paradoxen... om vi ens kom dit. Anledningen till att vi satt på just Kvarnpiren var det vackraste skeppet som ligger i Göteborgs hamninlopp, ostindiefararen Götheborg. Det ståtliga träfartyget låg förtöjt intill oss, dess segel var nedtagna och hon guppade mäktigt mot kajen. Götheborg är en replika byggd efter 1700-tals skeppet med samma namn, därför var hon den enda båten som fortfarande hade ett fungerande kanondäck och tack vare Jansson hade vi kulor att ladda dem med. Planen var att vi, med Jezebel som motor, skulle ta oss med skeppet över älven och lägga oss i bredsida mot Röda Sten innan vi avfyra alla kanoner mot byggnaden. Det var sedan Hadads jobb att skicka ut alla demoner för att slakta änglarna som befann sig i närheten så Malakh och resten i kyrkan skulle komma till undsättning. Under striden mellan de två hoppades jag att Jezebel och Formas beskrivning var sann, att alla änglar och demoner skulle vara upptagna av slagsmålet. Så pass fokuserade på kampen att de inte märkte hur den lilla båten som var förtöjd vid ostindiefararen begav sig av mot kyrkan. Efter att vi kommit till Fiskehamnen handlade det om en kamp mot klockan. Vi var tvungna att hinna ta oss igenom hamnen, över Oscarsleden och upp på berget till kyrkan innan någon förstod att varken Hadad eller Malakh faktiskt ville vinna striden. När Paradoxen var inne i kyrkan skulle jag skicka iväg en lysrakett, tecknet för Jezebel att leda anfallet mot alla änglar som drev dem tillbaka till sin bas. Var vi i närheten då hade allt varit förgäves. Planen hade utrymme för misstag, men inga stora och inte från fel parter. Hadad, Malakh och Jezebel var tvungna att följa sina instruktioner till punkt och pricka. De tre jag litade allra minst på.

Jag släppte ut all luft från mina lungor och nickade mot Jansson och Forma, stunden var inne och jag kände redan hur jag föll ner mot lejongropen. Att ta sig ombord skeppet var inte det lättaste då det låg ostadigt och guppade i vattnet, relingen satt dessutom högt. Väl ombord väntade vi in Jezebel som dök upp med en oerhört skeptisk min.

- Tror du på det här? frågade hon.

- Baby, jag har aldrig trott på något i hela mitt liv och tänker fan inte börja nu.

Hon skakade på huvudet innan hon våldsamt greppade min nacke och gav mig en djupt vild kyss. Forma stod bredvid och tog Janssons hand när hennes ögon letade sig bort från oss två. Jezebel dök i vattnet medan vi andra tre tog oss ner till kanondäcket, vi fick förlita oss på att demonen skötte rodret också då det krävs två personer att styra skutan och vi behövdes alla vid artilleriet. När vi kommit ner vände jag mig mot de två förväntansfulla och spända kvinnorna.

- Förlåt, sa jag. Förlåt för att jag har satt er i den här skiten. Förlåt att jag tog dina vingar och drog med dig i mitt kaos. Och Jansson, förlåt att jag aldrig kan vara samma underbara vän för dig som du är för mig.

Jansson slog mig så hårt på axeln att den domnade medan Forma lindade sina armar runt mig och gav mig en kyss som var både varm och tröstande. Båten ryckte till och vi var på väg.

- Okej.. nu är det inget att be för. Nu kör vi! sa jag hårt och peppande.

- ROCK 'N ROLL! skrek Jansson och skuttade bort mot kanonerna.

Det första som hände var att jag spydde av sjösjukan som kickade in direkt. Jansson garvade åt mig.

- Sta'bo! ropade hon.

Jag pekade finger åt henne mellan hulkningarna.

- Landkrabba, men fan ingen sta'bo! svarade jag.

Forma vinglade omkring och försökte hitta balans i den våldsamt svängande båten som slog upp, ner, styrbord och babord. Det märktes att hon försökte fälla ut sina vingar i ren reflex och föll omkull när hon inte lyfte. Jansson däremot studsade omkring som om hon hade haft solid betong under sina fötter. Jag hade tagit det vågade beslutet att ge henne en Redbull innan vi satte igång, vilket alltid förvandlar henne till en överenergisk duracellkanin på tjack. Sakta började jag vänja mig vid gungningen och mitt balanssinne fick troligen nog av mig och bestämde sig helt enkelt för att sluta klaga. Kanonerna var redan laddade, men vi var tvungna att avfyra dem i precis rätt läge och samtidigt, jag och Forma hade ansvar för två var medan Jansson skulle se till att tre stycken avlossades. Det märktes att Jezebel inte hade en aning om vad hon gjorde och båten rörde sig med tvära kast för att hamna i rätt position.

- Ah, start wearing purple, wearing purple! började jag sjunga.

- Start wearing purple for me now! fortsatte Jansson.

Vi började dansa vid våra stationer i väntan på att Jezebel skulle få skeppet i bra bredsida mot det gamla pannhuset.

- All your sanity and wits they will all vanish! fortsatte vi i kör.

Jag och Jansson var helt på hemmaplan i det här elementet, mitt i stridens hetta. Vi sjöng och dansade av den enkla anledningen att vi kände oss levande. I gränslandet mellan liv och död finns bara en sak att göra, att glömma allt annat än ögonblicket du råkar leva i. Inte för att du är rädd, tvärtom, därför att det är det ögonblicket som är ditt liv och det är så satans jävla skoj när det faktiskt råkar hända saker just då!

- I PROMISE, IT'S JUST A MATTER OF TIME!

Skeppet var nu i den bästa position vi kunde hoppas på och det var mitt jobb att parera avfyrningen mot vågorna så vi tände på i rätt ögonblick. Det var ungefär som att spela Space Invaders... problemet var bara att jag alltid har sugit på Space Invaders. Samtidigt kunde vi inte vänta för länge, dels undrade nog demonerna varför det låg en stor båt vid deras bas och dels kunde fartyget när som helst träffas av det virvlande bråtet i vattnet. Jag ryckte på axlarna och bestämde mig återigen för att skjuta från höften.

- NU! skrek jag på måfå.

Vi tände alla krutet och kastade oss så långt bak vi kunde. Det vi kunde se genom gluggarna var att tre av kulorna träffade någon sorts bebyggelse, vilket verkade vara tillräckligt då demonerna strömmade ut ur huset med Hadad i spetsen.

- Kom! skrek jag.

Vi klättrade upp på däck och hukade oss bakom relingen där vi kunde se vad som hände i alla riktningar. Det var viktigt att vi inte gjorde väsen av oss innan striden mellan Hadad och Malakh kommit igång men också att vi visste när vi var tvungna att byta båt. Demonerna såg änglarna som Malakh skickat ut. De var nere vid Norra Älvstranden och alla vrålade demoner kastade sig över dem. Det var en massaker, den vita askan av de döda änglarna flög som snö i vinden. Ett vrål till hördes, men nu från Majorna. Malakh flög rakt mot Hadad, i släptåg hade han fler änglar än vad jag ens hade föreställt mig fanns. Vi försökte gömma oss nära aktern för att inte väcka uppmärksamhet då demonerna intog alla möjliga sorters positioner för att kunna se striden, en del gled till och med runt på båten. Men ingen verkade ta någon som helst notis om oss, alla var djupt fokuserade på de två kombattanerna. Utan ett tecken på utmaning mot varandra drabbade de samman. Vansinnigt och vilt rasade striden ovanför våra huvuden där Malakh intog en försvarsposition medan Hadad

studsade upp på honom från allt han kunde ta avstamp på. Änglarna var också djupt försjunkna i spektaklet och det var som om inget annat fanns i deras världar i det ögonblicket, som att alla demoner och änglar slogs samtidigt via de två ärkerivalerna. Det var dags att byta farkost för att ta oss till kyrkan, jag sträckte ner handen för att plocka upp kylboxen och säcken, men min hand famlade i blindo. Mina ögon sökte av omgivningen, kylboxen stod där jag nyss hade lämnat den men säcken var spårlöst försvunnen.

- Letar du efter den här?

Jezebel stod framför mig med säcken i handen.

- Vad i helvete? Ge hit den där!

Jag tog ett steg framåt för att ta den från henne och hann knappt reagera innan hon hade slutit sin hand runt min strupe och lyfte upp mig en halvmeter i luften. Det kändes som om min nacke skulle gå av, jag kunde inte få någon luft alls och sparken jag måttade mot hennes ansikte gjorde ingen nytta. Hon vände sig mot Forma med mig fortfarande i strupgrepp.

- Tror du att du är den enda som älskar honom?! vrålade Jezebel mot henne.

Jansson hade märkt vad som hände och kastade sig mot hennes arm men blev bortsparkad rakt in i den stora masten. Jag försökte förgäves att andas men greppet var så hårt att det enda syre min kropp hade att arbeta med var vad som redan fanns i mina lungor. Världen började snurra runt mig, både av smärta, syrebrist och förvirring. Vad fan sysslade hon med? Forma kunde bara stå vid relingen och se förtvivlad ut, stel av skräck.

- Släpp honom! skrek hon bedjande.

- Släppa honom? Om jag inte kan få honom ska ingen annan få honom heller, speciellt inte någon ängel som inte ens har kvar sina vingar. Lustigt va? När du gav upp dem för att du älskar honom gav du också upp din enda chans att skydda honom!

- Sluta! skrek Forma hysteriskt.

- Jag släpper honom bara om det inte finns någon annan. Han är min och bara min! Det är du eller han...

Forma stelnade till av orden, hon såg på mig med skräckslagna ögon. Jag kunde se hur hela hennes väsen kämpade mellan kärleken till mig och hennes dödsfruktan. Hur hon ville slänga sig i vattnet för att rädda mitt liv men samtidigt ville hon begrava ansiktet i händerna för att inte behöva se när livet sakta lämnade mig och hon räddade sig själv. Hennes läpp började darra och hennes ögon sökte desperat efter svar. Jezebel tittade förvåntansfullt på henne och visade lystet sina tänder utan att tänka på det. Då förstod jag vad som var på väg att hända. Hur kunde jag ha varit så jävla dum? Varför hade jag inte förstått det tidigare, hur gigantisk var min naivitet egentligen?

- Gör det inte, hon bluffar! försökte jag skrika, men ur min mun kom bara ett lågt väsande.

Jag hade trott att Jezebel inte hade något att vinna på att sälja ut mig, men det är klart att hon hade och hon tvekade inte en sekund på att riskera mitt liv för att få det hon ville ha.

- Gråt inte! försökte jag igen, men det lät bara som en dödsrossling.

Hennes ögon fylldes med tårar när hon tog ett steg bakåt mot relingen. Jag tittade mot dockan vid Eriksbergskranen där Hadad just lyckats skicka iväg Malakh med ett välmåttat slag genom de vackra husen som slets sönder. Forma skakade och visste att nästa steg skulle innebära hennes död och min räddning. Tåren rann mjukt över hennes kind och i samma ögonblick låg jag på däck kippande efter luft. Jezebel var fort framme och strök tåren från hennes ansikte. I samma ögonblick som hon släppte den i säcken kastade hon bomben mot Hadad som inte sett något av vad som hänt på båten. Jag försökte fokusera med suddiga ögon och uppfattade allt i ultrarapid. Om Paradoxen dödade Hadad skulle Malakh inte ha något annat val än att döda mig. Jezebel hade vetat det här hela tiden och hon brydde sig inte om hur jag skulle få lida för det, bara att hon skulle bli starkast. Jag hoppades att tåren skulle nå hornen och glorian innan säcken nådde Hadad som hade ryggen mot oss, men den fortsatte sin bana utan att detonera. Forma, Jezebel, Jansson och jag var alla så blint fokuserade på säcken att ingen av oss märkte Malakh som flög rakt in i Hadad för att koppla ett grepp på honom. Säcken träffade Hadads rygg samtidigt som Malakh träffade hans strupe. Sedan

blev allt ljus och tyst.

När jag vaknade till sekunderna efteråt hade ljuset försvunnit och kvar var morgondiset. Tystnaden hade bytts mot ljudet av trä och metall som slets sönder, vattnet skrek efter oss och jag förstod att ostindiefararen hade knäckts på mitten. Kaoset var totalt, jag kunde inte se vad som hände eller var det hände. Jag försökte hitta Jansson någonstans men allt jag kunde se var trä som vräktes över mig, master som föll och en mörk älv som ville sluka oss. Forma ramlade mot mig från ingenstans och jag använde alla krafter jag inte borde ha kvar för att vräka henne över relingen. Stannade vi kvar på skeppet skulle vi dras med det ner i djupet.

- JANSSON! vrålade jag.

Men jag fick inget svar och den lilla delen av däck som jag kunde se var bara fyllt av bråte och inferno. Om några sekunder skulle ingen levande kunna finnas på fartyget. Motvilligt slängde jag mig själv överbord ner i älven. Under ytan var det tyst och lugnt, jag ville stanna där. Jag ville låta mig själv omslutas av mörkret och finna Jansson på botten. Då såg jag Forma vilt kämpande bredvid mig och jag förstod plötsligt att hon såklart inte kunde simma. Min hand greppade hennes arm och jag drog med henne upp till vattenytan. Vi nådde luften samtidigt som skeppet började sjunka. Jag höll henne under axlarna och försökte snabbt ta oss därifrån för att vi inte skulle dras med ner. Hela tiden sökte jag av vattnet för att se om Jansson kämpade någonstans, men det enda jag kunde se i vågorna var skräpet från en trasig stad. Änglarna och demonerna hade försvunnit till sina baser igen för att försöka förstå vad som hade hänt, hur både Malakh och Hadad hade kunnat dö. Strömmen var stark och älven var otålig. Mina krafter sinade snabbt och Formas kropp var tung trots att hon försökte hjälpa till genom att trampa frenetiskt i vattnet. Vi behövde hitta något att flyta på om vi inte snart skulle följa med Götheborg till botten. Då fick jag se den lilla båten vi hade förtöjt vid skeppet som skulle ha tagit oss till Fiskehamnen. Den borde ha dragits med ostindiefararen ner i vattnet. Men av någon anledning var den kvar på ytan, den anledningen hängde med ett leende över kanten på båten och en kniv i handen som skurit av repet.

- Stökigt ja jävlar! sa Jansson och rullade på huvudet.

Hon drog upp oss ur vattnet och jag föll utmattat ner på båtens durk.

- Hände där då? frågade hon.

Jag svarade inte utan andades djupt för att försöka få världen att sakta ner några varv. Min hand letade reda på hennes och hon tittade frågande på mig. Med halvdöd röst och ansträngd andning kunde jag bara konstatera en sak.

- Påminn mig att du ska få ett Kinderägg för det där!

Vi satt i lägenheten och försökte förstå vad vi nyss varit med om. Jag och Jansson hade hållt upp varsin stadig whiskey, Forma tackade nej.

- Vad händer nu då? frågade Jansson.

- Inget alls skulle jag tro, svarade jag och tände min femte cigg. Vad skulle kunna hända? Malakh är ju död, Hadad också, den enda som vet att det var jag som låg bakom allt är Jezebel och jag tror faktiskt inte att hon säger något.

- Så det är över nu?

- Antar det, det löste sig ju rätt smidigt ändå.

- Men om Malakh inte hade strukit med då?

- Jadu vännen, då hade du haft det här samtalet med ett rätt illa bränt lik.

- Synd på Götheborg bara... hon var väldigt vacker.

Jag nickade och hällde ut lite whiskey på bordet för den fallne soldaten.

- Nä, vad säger du, Hemmaplan? frågade jag.

- Oj, vet du inte det? Bli inte ledsen nu Jonas, men hela det huset ligger i ruiner.

Min käke droppade ner och mina ögon blev gigantiska av besvikelse innan jag rent sonika hällde ut hela flaskan med whiskey på bordet. Jansson skrattade åt mig och vi lutade oss tillbaka med en lättad känsla av oöverbinnlighet

- Förlåt, sa Forma plötsligt med en förtvivlad röst.

- Va? svarade jag.

- På båten med Jezebel... jag visste inte vad jag skulle göra. Jag ville kasta mig själv i älven, men samtidigt ville jag inte dö. Förlåt för att jag inte gjorde det du gjorde för din Prinsessa.

- Men hjärtat, försökte jag. Tänk inte på det. Hon menade det inte, hon ville bara ha din tår.

- Det visste jag inte då.

Jag vände mig mot Jansson som satt med en obekväm min.

- Kan vi få prata i enrum? frågade jag.

Hon nickade lättat och försvann ut ur lägenheten. Försiktigt tog jag Formas hand och höll den vilande i mitt knä.

- Vännen, du ska inte tänka så. Vi fungerar inte på samma sätt och det ska du vara glad för, *jag* är glad för det. Du älskar livet och vill leva det till fullo.

- Men jag älskar dig också, svarade hon.

- Det vet jag hjärtat, men du älskar livet mer än mig för att du älskar dig själv också. Någonstans kanske du tror att jag är nyckeln till din lycka, det är jag inte... det är du som är. När dina vingar föll och din gloria slocknade så var det bara din kropp som förändrades, du är fortfarande en ängel och det gör dig till en underbar varelse.

Hon la sitt huvud mot mitt bröst.

- Men jag är ingen ängel, fortsatte jag. Det har jag aldrig varit, jag är ett fuck-up, varken mer eller mindre. Jag och ett lyckligt liv är en ekvation som inte alltid går ihop, därför hade du bara bytt något bra mot något som inte har en större betydelse. När jag säljer min själ för dem jag älskar gör jag det för att min själ faktiskt inte är värd så jävla mycket. Du ska aldrig byta ditt liv mot mitt för världen är lite vackrare med dig i den.

- Följ med mig härifrån... sa hon trevande. Jag kanske kan göra din värld lite vackrare?

- Det vet jag att du kan hjärtat, svarade jag och kysste hennes panna innan jag reste mig upp.

- Vart ska du?

- Jag måste ta en promenad.

Majorna var kallt och blåsig, det steg fortfarande rök från älven och Hisingen där Malakh och Hadad rivit ner allt de kunde komma åt. Gatorna var tomma och tysta, både änglarna och

demonerna satt nog i sina högkvarter och funderade på framtiden. Hälften av trapporna upp mot Masthuggskyrkan var nedrivna och jag ångrade starkt att jag inte tagit vägen över Fjällgatan när mina händer greppade tag i vassa stenar på vägen uppför berget. Kyrkan var orörd och jag vände den ryggen. Nedanförl mig bredde Majorna ut sig, eller i alla fall det som fanns kvar av stadsdelen. Jag kunde se de halvt nedrivna höghusen på Gråberget och visste att Mariebergs kyrkogård låg begravd under ruinerna. Bakom berget kunde man skönja resterna av ett sargat Kungsladugård. Landshövdingshuset stod som fragment i sina spillror runt Karl Johans torg och Hängmattan hängde sorgset som ett slitet rep mellan Stigbergstorget och Chapmans torg där varken Hemmaplan eller Flame fanns kvar. Men det som verkligen högg i hjärtat var den raserade Älvsborgsbron, den vackraste symbolen för Göteborg och porten till Majorna. De avslitna vajrarna hängde som trasiga skosnören ner mot älven. Min vilshenhet har alltid varit stor, men i en raserad stad blev den ohanterlig och jag började undra om inte Forma hade rätt. Det kanske var dags att låta gårdagen bli ett minne och ge sig av. Den enda anledningen att stanna var Jansson men som hon själv hade sagt, vi hittar alltid varandra igen. Jag tittade ner med en djup suck och förstod vilken väg jag var tvungen att ta hem.

Porten var låst och tvingade mig till att sparka in den. När jag ringde på dörrklockan till lägenhetsdörren ångrade jag mig redan som jag alltid gör när jag ringer på just den klockan. Prinsessan Lillefot öppnade med en förvånad min.

- Hej! sa hon kärleksfullt.
- Hej älskling, läget?
- Bara fint, själv?
- Lite trött...

Jag svalde hårt och visste inte om jag ville ställa frågan.

- Vill du dra ifrån stan med mig?
- Va?

- Ja, bara dra, du och jag. Vi kan leva det där livet vi aldrig har drömt om. Kärlek, lycka och allt sånt skit. Det finns väl inget kvar för oss här ändå förutom Kellys?

Jag svalde hårt och visste inte om jag ville höra svaret.

- Nej hjärtat, varför då? Jag är nöjd här, det är ju skitkul i Göteborg, fest varje natt och bara roligt folk kvar. Dessutom är Hadad riktigt skoj. Du borde hänga med på någon av hans fester!

Leendet som fanns på mina läppar var som vanligt lika ärligt som påklustrat, jag var glad att hon fann sig i livet och jag var ledsen för att jag visste att det var en lögn. Det som drog mig till henne var att hon gav exakt samma svar som jag själv hade velat ge. Vår kärlek byggde på att vi hatade oss själva lika mycket som vi älskade varandra. Jag tittade rakt in i hennes iskalla ögon.

- Du är underbar, det vet du va? sa jag ärligt.

Hon svarade inte och jag visste att hon inte hade en aning om att det var sant. Troligen var det inte sant för så många andra heller, men jag hade lika svårt att leva utan henne som med henne. Hon höll hårt om mig när jag gav henne en kyss innan jag vände mig om utan ett ord. Att se henne för sista gången en gång till var mer än till och med jag kunde hantera.

Blåsten hade tilltagit när jag gick ut från porten igen.

- Så du överlevde?

Jezebel satt på det lilla taket ovanför entrén.

- Ja, inte fan är det din förtjänst.

Hon hoppade ner och ställde sig bredvid mig.

- Meh, det löste sig ju till slut.

- Du hade inte planerat att klippa dem båda, det var ren jävla röta.

- Ja...

- Och då hade jag varit död nu.

- Är du arg?
- Nä, det var mitt eget fel, jag hade inte tänkt tillräckligt långt och bra. Men hey, grattis till att vara starkast, nu är du drottning!
- Ja, och du behöver inte vara orolig för några demoner, alla vet att du står under mitt beskydd.
- Schysst, men jag tänkte nog inte stanna här länge till ändå.
- Vart ska du? Varför inte stanna? Nu är det jag som har festerna vid Klippan och de kommer bli mycket bättre än Hadads. Du kan få vem du vill, och eftersom jag inte behöver slåss blir det mycket mer tid till dig och mig!
Hon log lystet.
- Uppskattar tanken, men det finns inte så mycket kvar för mig här... till och med armageddon kan bli slentrian.
- Okej, synd...
Jag vände mig om för att gå, men hon hade en fråga till.
- Vad var ditt pris? För att lura Hadad alltså.
- Dig, svarade jag och log.
Hon skrattade och skakade på huvudet.
- Det är därför jag hade kunnat göra dig till demon... men hon gör att du aldrig kan bli det, sa Jezebel och pekade bakom oss med tummen.
- Prinsessan?
- Inte hon egentligen, men som du bryr dig om henne. Forma bryr sig om dig för att hon älskar dig på samma sätt som du älskar Lillefot. Att älska någon är den starkaste sortens moral som finns. Så länge du inte kan släppa alla andra för din egen skull kan du inte bli demon. Men av alla halvfabrikat därute är du min favorit!
Hon försvann och lämnade mig med en obestämd känsla av besvikelse och lättnad. Jag gick med tvekande steg längs Allmänna vägen och tänkte på framtiden, en sysselsättning jag sällan ägnar mig åt. Mina tankar letade sig mot Forma och allt som fick mig att både älska henne och hata den hon gjorde mig till. Hur hon kunde lägga sig mot mitt bröst, stryka mig över huvudet med en hand som gav mig en känsla av att vara skyddad från allt kaos. Sättet hon lyckades lugna mig och få mig att ifrågasätta alla sneda val jag har gjort i livet. Tryggheten hon gav mig och den totala skräcken jag kände inför tryggheten. Hon hade planterat tanken om ett liv någon annanstans i mitt huvud och den växte sig stark. Majorna var nu en kyrkogård där det inte fanns någon plats för riktigt levande lirare bland alla lik och krossade drömmar som drunknade bland ruinerna. Jag satte mig bredvid den lilla gravplatsen vid Marieberg som nu själv var begravd. Fuck it, tänkte jag, alla slut är bara början på något nytt ändå.

Den starka solen brände min hud och trängde sig igenom mina solglasögon när jag stirrade upp på de dansande molnen med sina darrande konturer som skar sig mot den klarblåa himlen. Vackra former uppenbarade sig i de rundade vita figurerna när syran på allvar började göra sin påmind. Verkligheten strömmade till mig som en skakig dimma och jag kände hur jag inte längre såg molnen, jag upplevde dem. Mitt huvud vilade på en sten där jag låg i Mojaveöknens sand i södra Nevada, jag älskade den hårda stenen som gav mig stöd och kändes mjukare än det porösaste bomull. Ett av molnen formade sig till ett fartyg framför mig och mina tankar drogs till Jansson. Jag undrade vad hon gjorde nu, om hon fotfarande kravallade runt i västkustens pärla eller om hon följt mitt exempel och lämnat staden som nu bara var en ruin. Tydligt och skarpt kunde jag se mitt älskade Göteborg begravt under splittrad betong och armeringsjärn som stack upp likt taggar ur de trasiga fasaderna som täckte gatorna. Fesekekörkans avslitna tak, de välta lyftkranarna i Frihamnen, det bortglömda hoppet vid Drömmarnas Kaj som nu bara var ännu tydligare, en vallgrav som inte kunde stå emot allt bråte som fyllde den och översvämmade Rosenlund. På något sätt kändes det som att staden hade lämnat mig innan jag lämnade den. Vart Jansson än var visste jag ändå att hon hade rätt, vi skulle alltid hitta varandra igen. På något sätt fick det mitt nakna bröst att fyllas med en varm och tröstande känsla, en känsla som snabbt gick över. Jag började minnas de andra jag lämnat kvar och speciellt de jag svikit. Molnen började nu forma sig till slående vingar och rörde upp ångest i ruset. Men vad skulle jag ha gjort? Vad gör man när rädslan för det trygga blir för stort? Hur kan man leva varje dag med insikten att man aldrig kan vara den man förväntas vara? Inget blir logiskt när man vill skydda någon och det enda i deras liv som får dem att gråta är du själv. Jag hoppades att Forma hade tagit sig ut som hon önskade och träffat någon som kunde erbjuda en fallen ängel mer än vilda nätter, kaos och whiskey. Att hon nu låg på ett bröst och gav trygghet till någon som kunde uppskatta det och inte behövde fucka upp allt för att slippa vara rädd för att fucka upp det.

Den flippade melodin nådde mina öron och jag glömde allt som hade med skuld, Majorna och gårdagen att göra. Det är i nuet vi lever och mitt nu såg rätt bra ut när Jezebel dansade och sjöng naken i den mjuka sanden. Hennes röda hud glänste i reflektionerna från solen och stenarna, svansen virvlade vilt och hornen flammade frenetiskt. Jag fångades av de rörliga tonerna och studsade upp med en underbar känsla av att inget spelar någon roll. Dansa mina vackra små fuck-ups, dansa bort dagen för det spelar ingen roll om ni är döda imorgon.